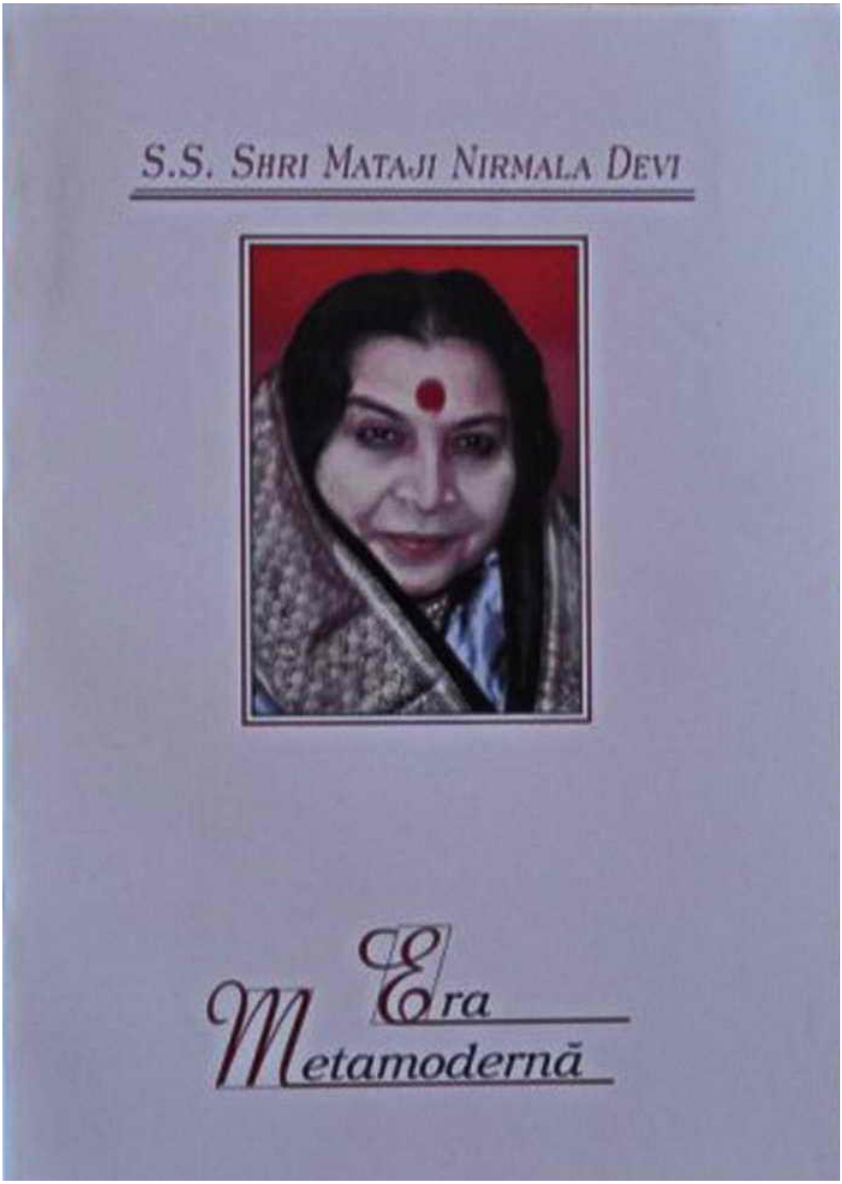

Shri Mataji Nirmala Devi

ERA METAMODERNĂ

1995 Vishwa Nirmala Dharma

Către toţi căutătorii Adevărului

PREFAŢĂ 7
Capitolul 1
MODERNISM ŞI RAŢIUNE 11
Capitolul 2
LIBERTATEA DE A ALEGE 57
Capitolul 3
DEMOCRAŢIA 85
Capitolul 4
RASISMUL 101
Capitolul 5
CULTURA DIN OCCIDENT 127

Capitolul 6
RELIGIILE 137
Capitolul 7 PACEA
Capitolul 8 PACEA MONDIALĂ 101
Capitolul9 EVOLUŢIA 212
Capitolul 10 MESAJUL Metaştiinţei 219
Capitolul 11 SISTEMUL SUBTIL 229

Nirmala Salve Shrivastava (n. 21 martie 1923 – d. 23 februarie 2011), fondatoarea Sahaja Yoga este cunoscută peste tot în lume sub numele de Shri Mataţi Nirmala Devi. S-a născut în statul indian Maharashtra (orașul Chindwara), într-o familie creștină.

PREFAŢĂ

La drept vorbind, nu am dorit să scriu o carte de acest fel. Sunt un om care trăieşte mă bucuria deplină a Divinului. Aceasta este bucuria atotpătrunzătoare a

iubirii divine şi dorinţa mea a fost ca ea să se trezească în toate fiinţele umane. Am observat că, mai ales în Occident, există mulţi căutători ai adevărului absolut, dar şi numeroşi oameni de ştiinţă care au scris cărţi voluminoase despre conştiinţă şi despre cunoaştere. Se pot face liste întregi cu ele, dar absolut toate aceste cărţi nu sunt decât plicticoase şi obositoare, deoarece nu conţin niciun fel de cunoaştere a adevărului ultim. Nu vreau să-i critic; la urma urmei, ei au realizat cercetarea cu bună credinţă. Dar de ce să refuzăm dreptul la existenţă şi noii descoperiri care tocmai a avut loc? De ce să nu ne străduim să privim, cu umilinţă, dincolo de mentalul care oferă numai o inteligenţă convenţională?

Îmi este foarte greu să scriu despre problemele vieţii occidentale, care poate fi asemănată cu un copac dezvoltat numai la exterior. Acum a venit momentul să ajungem la rădăcinile sale, pentru a-l face să crească şi în interior, căci numai dacă pătrundem în profunzime

putem descoperi care sunt problemele civilizaţiei occidentale.

Această carte este destinată în special occidentalilor, dar, din păcate, eu nu am studiat nicio limbă vorbită în occident Engleza a constituit una dintre binecuvântările acordate Indiei de către englezi pe vremea când ne guvernau ţara. Dar şi acolo, din nefericire, mi-am făcut studiile într-o şcoală cu predare în limba maternă şi, ulterior, la o facultate de medicină unde nici nu se pomenea de învăţarea limbii engleze, devenită astăzi, în special în Vest, universal acceptată.

Cartea nu îşi propune câtuşi de puţin să folosească un limbaj înflorat sau să afirme un talent literar. Ea este, pur şi simplu, o expunere directă a faptelor pe care le cunosc şi pe care doresc să le fac cunoscute lumii occidentale. În consecinţă, aş recomanda cititorilor să nu-şi irosească vremea căutând defecte englezei mele deoarece nu este limba mea maternă şi nici nu am

studiat-o vreodată. Din nefericire, nu am putut să pun pe altcineva să se ocupe de redactare, deoarece cartea trebuia să fie scrisă de mine, personal.

Partea cea mai dificilă este aceea de a convinge o fiinţă umană că, din întreaga creaţie, ea este cea mai evoluată şi că este capabilă să devină o personalitate plină de har, un înger plin de pace şi frumuseţe. A-i vorbi despre problemele vremurilor modeme nu este o metodă prea bună prin care să o poţi convinge de ceea ce sunt fiinţele umane cu adevărat. Omenirea a suferit o descompunere atât de gravă, sistemul de valori s-a degradat până acolo încât am considerat că, dacă nu merg până la rădăcina problemelor, nu va fi deloc uşor să le explic oamenilor de ce trebuie să îşi sfărâme cătuşele pentru a evolua şi a se înălţa. Trebuie să vorbim fără ocolişuri despre natura problemelor şi despre rezolvarea lor reală.

Trebuie să recunoaştem deschis că pacea nu există

nici înăuntrul fiinţelor umane, nici în afara lor. Atât cei săraci cât şi cei bogaţi sunt deopotrivă de nefericiţi. Peste tot, oamenii caută o ieşire fără să o găsească. Intelectul poate să rezolve, la un nivel artificial, anumite chestiuni legate de situaţiile de criză. Dar, în vreme ce unele probleme îşi găsesc rezolvarea, îşi fac apariţia altele. Adevărata soluţie nu rezidă în contextul material din afara fiinţelor umane, ci se află în interiorul acestora din urmă. Vindecarea autentică şi de durată a maladiilor prezentului se poate obţine numai prin transformarea interioară şi colectivă a oamenilor. Acest lucru nu constituie o imposibilitate. De fapt, el s-a şi petrecut. Există mai multe mii de persoane care au atins deja această stare. Realitatea transformării interioare. În proporţie de masă, a fiinţelor omeneşti prin intermediul Realizării Sinelui constituie descoperirea cea mai revoluţionară a epocii actuale. Numai că, până la ora actuală, foarte puţine guverne au acceptat această

descoperire, îndeosebi în America. Anglia, Franţa, Italia şi Germania. Papa, despre care se afirmă că este în fruntea religiei, îi întâlneşte pe toţi falşii guru, dar pe mine nu vrea nici să mă întâlnească şi nici să-mi vorbească, deşi l-am cunoscut înainte de a fi ales papă. Aceasta nu este sarcina mea sau preocuparea mea, ci reprezintă o dorinţă spontană a Divinităţii, ca descoperirea de care vorbeam să capete o amploare maximă, astfel încât fiinţele umane să se înalţe la un nivel superior de conştiinţă, prin care să-şi poată da seama de ceea ce sunt, aşa încât să se aprecieze la justa valoare şi să se respecte aşa cum se cuvine.

Pentru mine, fiinţele umane sunt asemenea unor zeităţi ce se află încă sub formă de statui împietrite, dar care pot fi transformate în îngeri, prin trezirea energiei Kundalini. Am speranţa că această carte nu va jigni pe nimeni. Dimpotrivă, sper să aduc cât mai mulţi oameni la marea lucrare a Sahaja Yoga prin care ei să atingă

punctul culminant al evoluţiei. Va trebui să folosesc şi puţin umor, pentru că sunt o persoană căreia îi place să glumească şi văd şi partea hazlie a întâmplărilor pe care oamenii le iau câteodată foarte în serios.

Este tare greu pentru o Mamă să vorbească despre defectele copiilor ei, dar dacă acestea nu sunt dezvăluite, nu cred că ei pot să se desăvârşească şi să atingă ţelul lor suprem care este Realizarea Sinelui. Aşa că aş dori să vă rog să nu vă supăraţi pe mine, ci să înţelegeţi că am scris această carte fiind cuprinsă de o imensă dragoste şi compasiune, că am întreprins acest demers de dragul oamenilor, cu puţinele mele cunoştinţe de limbă engleză, cu restrânsa documentaţie pe care o cunosc şi cu stilul literar pe care am fost capabilă să-l adopt.

Capitolul 1

MODERNISM ŞI RAŢIUNE

În scrierile numite *Purana*, timpurile modeme în

care trăim sunt denumite Kali Yuga, era confuziei şi a conflictelor. Yuga (*vârstă*, în sanscrită) sunt perioade de câteva mii de ani, care se succed într-o progresie ciclică. Dwapara Yuga a fost cea de a doua eră, când oamenii au început să-şi piardă unele dintre marile calităţi pe care le-au avut în prima eră (Vârsta de Aur), iar Kali Yuga (vremurile moderne) a marcat punctul inferior al evoluţiei morale şi spirituale a ciclului. Kali Yuga este urmată de Krita Yuga, era transformării sau a realizării experienţei spirituale care, în final, va duce la Satya Yuga, era adevărului, a realităţii, în care vor reveni Vremurile de Aur şi toate facultăţile omului vor începe să se manifeste din nou în toată măreţia lor. Astfel, potrivit *Puranelor*, umanitatea are mari speranţe de a se bucura de Satya Yuga, care va aduce pace, armonie şi iubire divină.

Dacă facem legătura între Kali Yuga, aşa cum este descrisă în *Purane*, şi stadiul actual al societăţii noastre,

s-ar părea că perioada cea mai rea din Kali Yuga a început în cursul primului sfert al acestui secol. Este aproape incredibil modul radical în care cultura şi gândirea s-au schimbat într-un răstimp atât de scurt, în special în Vest. În Kali Yuga, toate valorile tradiţionale sunt din ce în ce mai depreciate şi chiar abolite, iar rătăcirea morală este uriaşă. În acelaşi timp, se caută febril noi forme de ordine. *Puranele* spun că, atunci când se va atinge punctul maxim al decăderii, oamenii vor pierde orice contact cu simţul interior al dharmei (simţul înnăscut ai dreptăţii). Atunci, binele va fi confundat cu răul. Copiii nu-şi vor mai respecta părinţii. Bărbaţii vor gândi şi se vor comporta ca femeile, iar femeile vor deveni asemenea bărbaţilor. Cele mai decăzute specimene umane vor ocupa poziţii de autoritate şi putere, iar oamenii cu un înalt nivel spiritual vor fi marginalizaţi şi dispreţuiţi.

Cu toate acestea, în urmă cu aproximativ douăzeci

de ani, a început să se manifeste era de tranziţie denumită Krita Yuga, care vesteşte debutul unei noi Satya Yuga. Krita Yuga este o perioadă excepţională de ascensiune spirituală, atunci când Puterea Divină Atotpătrunzătoare – care în sanscrită poartă numele de Param Chaitanya – devine activă la nivelul existenţei umane obişnuite. S-a prezis că această activitate divină va aduce mult aşteptata Satya Yuga, era evoluţiei şi a ascensiunii spirituale. Toate semnele arată că era Adevărului este în plină desfăşurare acum, când putem vedea foarte clar, de exemplu, cum oameni obişnuiţi devin conştienţi de adevărul şi realitatea absolută prin Sahaja Yoga. Sahaja Yoga este unirea spontană a conştiinţei individuale cu Puterea Divină Atotpătrunzătoare prin trezirea energiei remanente Kundalini, care există în stare latentă în toate fiinţele umane, în osul triunghiular de la baza coloanei vertebrale denumit *sacrum* – osul sacru.

Krita Yuga se caracterizează şi prin faptul că minciuna şi falsul conţinute în toate religiile de suprafaţă, sau proprii oamenilor necinstiţi şi lipsiţi de patriotism care deţin puterea, vor fi în mod automat scoase la iveală. Vor fi daţi în vileag toţi falşii profeţi şi conducătorii de culte, vor fi dezvăluite toate organizaţiile care, în numele lui Dumnezeu, propovăduiesc falsul şi ura, deoarece în Krita Yuga adevărul va ieşi la lumină. Vor fi demascaţi toţi afaceriştii corupţi şi maeştrii falşi.

A doua particularitate din Krita Yuga este că, de câte ori există abateri de la dharma (legile intrinseci, divine ale Dreptăţii, care sunt înnăscute şi care o reglementează), efectele acestor abateri se vor reflecta asupra existenţei umane, asupra întregii structuri a lumii şi asupra cosmosului, ca rezultat al unei acţiuni de compensare corespunzătoare. Acesta poartă denumirea de „Legea polarităţii” (Karma Phalam – roadele acţiunii

–, în limba sanscrită) care înseamnă că, indiferent de ceea ce face omul, el va culege roadele acţiunilor sale:. Cum semănaţi, aşa veţi culege”. Astfel, în decursul acestei Yuga, oamenii îşi vor primi fiecare Karma Phalam. Dacă şi-au dus viaţa în conformitate cu legile universale şi eterne ale fiinţei (dharma), ei se vor bucura de o existenţă armonioasă şi îmbelşugată. Dacă, însă, ei s-au abătut de la calea de mijloc a dharmei, fie în plan individual, fie în plan colectiv, va trebui ca ei să plătească în cursul acestei vieţi.

În Krita Yuga pot exista multe suferinţe, ceea ce este trist, dar toate acestea nu sunt decât efectul propriilor acţiuni, cu dâre trebuie să ne confruntăm. Desigur că suferinţa poate fi evitată. În cazul în care oamenii îşi realizează ascensiunea către ceea ce în Yoga se numeşte starea spiritului sau Unirea cu puterea divină. Manifestarea pedepsei şi a dării în vileag din Krita Yuga, conform legii polarităţii, va exista atâta

timp cât noi nu vom accepta calea spiritualităţii, singura soluţie autentică şi cu adevărat satisfăcătoare pentru fiinţele omeneşti. Suferinţele care se abat asupra oamenilor, atât în plan individual cât şi colectiv, nu reprezintă nimic altceva decât propria lor Karma Phalam, deci rezultatul propriilor lor opţiuni.

În ciuda acestui aspect, totuşi, Krita Yuga este şi o eră plină de binecuvântare pentru cei care sunt în mod autentic căutători înfocaţi ai adevărului. În Krita Yuga există prilejuri unice pentru transformarea Sinelui, când, odată cu evoluţia lor, căutătorii vor atinge un nivel foarte înalt al spiritualităţii. În Krita Yuga, puterea compasiunii şi iubirii divine (Param Chaitanya) este atât de mare încât cei care au comis greşeli şi suferă în consecinţă sunt mântuiţi de suferinţele lor prin activitatea acestei iubiri divine atotpătrunzătoare. Se mai spune, de asemenea, în *Purane*, că puterea remanentă (acea energie înnăscută care ne îndeamnă

mereu să căutăm tot mai sus şi care ne conferă ascensiunea spirituală), numită Kundalini, va fi trezită şi va dărui căutătorilor Realizarea Sinelui (cunoaşterea Sinelui). De asemenea, această putere le va aduce fericirea fizică, emoţională şi spirituală, iar toate problemele izvorâte din fiinţa noastră interioară sau din centrii de energie ai corpului nostru subtil vor fi rezolvate prin activitatea spontană de purificare şi de *armonizare a* lui Kundalini. Se vor rezolva *astfel* toate problemele individuale, precum şi cele colective sau sociale create de oameni. Se spune, însă, că starea respectivă este destinată numai *acelora care*, prin ascensiunea lor, au atins starea Sinelui. Toate aceste profeţii străvechi se pot constata cu deosebită claritate în zilele noastre.

Bhrigu Muni a fost un înţelept indian pe care mulţi îl consideră un pionier al astrologiei. În cartea sa *Nadi Granth*, *el a făcut preziceri* clare referitoare la vremurile

modeme. El a prezis îndeosebi *modul* în care Kundalini va fi trezită spontan prin Sahaja Yoga, adică prin unirea spontană cu Divinul, devenind mijlocul pentru transformarea *individuală* şi colectivă, graţie învăţăturilor date de încarnarea unui mare yoghin. Acest yoghin va fi un maestru fără egal al energiei Kundalini şi îi va învăţa pe toţi oamenii secretele străvechi ale transformării Sinelui. Acestea sunt vremurile descrise sub numele de Judecata de Apoi" în *Biblie* şi sub numele de „Kiyama" sau „Timpul Reînvierii" în *Coran*. Astrologii le numesc „Era Vărsătorului", vremea renaşterii şi a unei mari evoluţii spirituale pe Pământ.

Desigur că acestea mai sunt şi vremurile ştiinţei şi tehnicii în care fiinţele umane au progresat dincolo de stadiul credinţei oarbe. La vremea Judecăţii de Apoi, a Reînvierii, omul nu are nevoie şi nu trebuie să creadă orbeşte tot ce se afirmă despre înălţarea spirituală sau despre mântuire, ci trebuie să privească totul ca pe o

ipoteză, observând faptele cu o minte deschisă, asemenea unui om de ştiinţă. Desigur că, dacă ipoteza se dovedeşte a fi adevărată, orice om cinstit şi înzestrat cu o gândire ştiinţifică va trebui să o accepte. Cunoaşterea pură a Divinului, care se manifestă în mod direct prin Realizarea Sinelui, va duce treptat, la crearea pentru noua Eră, a unei noi rase de oameni. Această cunoaştere nu va mai fi rezervată câtorva privilegiaţi, aşa cum se întâmpla în trecut, ci va fi pentru binele întregii omeniri. Astfel, ultimul salt în evoluţia noastră se va realiza în proporţie de masă. Întreaga specie umană va putea fi reînnoită şi transformată. Dharma, dreptatea, vor fi din nou universal respectate, iar fiinţele umane vor convieţui în pace, în armonie cu ele însele, cu ceilalţi şi cu întreaga natură.

S-ar putea. Însă, ca semnele din Krita Yuga să nu fie, încă, evidente pentru majoritatea oamenilor, deoarece Kali Yuga se mai manifestă încă în lume şi, cu

o intensitate deosebită, în ţările occidentale. Dar în India şi în multe alte ţări aşa-zise în curs de dezvoltare, unde dharma mai este, încă, respectată, Kali Yuga a generat, în special ia oraşe, un stil de viaţă îndepărtat de tradiţie şi de dharma. Cultura occidentală modernă atacă la ora actuală cultura Orientului, convertindu-i pe tineri la un mod de viaţă uşuratic, frivol, superficial.

Prezicerile din *Nadi Granth* cuprind detalii foarte amănunţite, ca de pildă: oamenii vor începe să mănânce din farfurii de metal în locul celor confecţionate din materiale tradiţionale, copiii vor începe să întoarcă vorba părinţilor etc. India, însă, are avantajul că respectul şi credinţa în Divin nu sunt atât de puternic atacate ca în Occident, unde mulţi oameni adoptă stiluri de viaţă distrugătoare şi sunt mai puternic atraşi de practici vulgare şi imorale.

Credinţa şi respectul înnăscut pentru legile divine şi armonia universală a cosmosului au existat

întotdeauna la mulţi dintre indieni. În stadiul de copilărie inocentă şi nepătată, fiecare om posedă, de fapt, un sentiment natural şi direct al existenţei lui Dumnezeu cel Atotputernic. Odată cu trecerea timpului, această credinţă poate fi deviată, iar oamenii încep să creadă în diverse alte puteri – politice, economice sau sociale. Credinţa pură în dragostea divină degenerează, de asemenea, înspre forme nocive de religie, precum fundamentalismul, sectarismul, fanatismul, magia neagră şi vrăjitoria. Cu timpul, din multe motive, oamenii pot chiar să înceteze să mai creadă în ceva, pierzându-şi până şi încrederea în ei înşişi. Aceasta este, în mare parte, situaţia actuală din Vest, în timp ce doar în ţări ca India a rămas intactă credinţa pură în Divin, mai ales la cei ce trăiesc ia sate.

Este adevărat că efectele Kali Yuga s-au făcut resimţite, până la un punct, chiar şi în India. Dar aceste efecte nu au trecut încă graniţa simţului nativ de

dreptate şi a credinţei în Dumnezeu, astfel încât ceea ce occidentalii numesc stilul de viaţă împotriva lui Christos nu se regăseşte în comportamentul cotidian al indienilor obişnuiţi. Desigur că nu toţi indienii şi-au conservat simţul înnăscut al elevării spirituale şi mulţi dintre orăşeni au adoptat un mod de viaţă occidental, cu toate că s-au născut în India şi au asimilat o parte din respectul pentru valorile tradiţionale şi înţelepciunea străveche.

Ironia este că ceea ce îi atrage pe unii indieni către Occident este bogăţia sa aparentă. India a fost odinioară fabulos de bogată, dar a devenit o ţară săracă în urma dominaţiei străine, continuând să fie săracă chiar şi după câştigarea independenţei. Englezii au lăsat în urmă unele lucruri bune dar, din nenorocire, şi multe dezastre. Cu excepţia intelectualităţii occidentalizate, populaţia obişnuită a Indiei nu i-a acceptat niciodată pe britanici. Odată cu plecarea englezilor, după trei sute de ani de

politică dusă potrivit principiului – dezbină şi guvernează", ţara a fost împărţită pe baze religioase, rezultatul fiind o atmosferă de ură şi mânie în zonele în care fundamentalismul şi violenţa au putut să se înrădăcineze cu uşurinţă. Totuşi, în ciuda acestor neajunsuri, societatea indiană nu a acceptat schimbări notabile în modul de viaţă tradiţional de la sate. Valorile tradiţionale au continuat să fie respectate, iar credinţa în Divin şi în simţul înnăscut ai dreptăţii s-au menţinut în India de după Independenţă, la fel ca *şi* în trecut.

După Independentă, au apărut o serie de indivizi ipocriţi şi lipsiţi de patriotism care au profitat de inocenţa oamenilor simpli din India. Viaţa acestor oameni, apăruţi mai ales în sferele economiei, politicii şi birocraţiei, nu reflectă câtuşi de puţin stilul general de viaţă al majorităţii indienilor, care rămâne ferm ancorat în înţelepciunea tradiţională. Se poate vedea lesne că multe dintre problemele Indiei au apărut ca rezultat al

acţiunilor acestor impostori care răspund de bunăstarea ţării. Din fericire, India a avut puţini intelectuali de soiul lui Freud. Şade sau alţii care au urzit adevărate sisteme pentru a instiga la schimbare de dragul schimbării, pentru a susţine distrugerea valorilor tradiţionale şi pentru a dezintegra societatea. Pe de altă parte. India nu s-a confruntat, spre norocul ei, cu războaie de mare anvergură.

India a dat naştere multor bărbaţi şi femei de seamă, însufleţiţi de idealuri nobile, iar aceştia au apărat adevărul şi înţelepciunea milenară. Istoria Indiei a câştigat o mare bogăţie spirituală graţie sfinţilor, profeţilor, marilor regi şi reformatorilor sociali autentici, profund respectaţi şi veneraţi de către oamenii obişnuiţi. Toate aceste personalităţi au fost înzestrate cu multă învăţătură, au dovedit că posedă un caracter de excepţie şi un înalt nivel spiritual. Mahatma Gandhi de pildă, el însuşi un suflet realizat, a format o întreagă generaţie de

mari patrioţi. Asemenea lui Gandhi, toţi aceştia credeau într-o unică religie universală, care îmbrăţişa toate principiile marilor religii ale lumii. După Realizarea Sinelui, este uşor să se perceapă adevărul că toate aceste religii s-au născut pe acelaşi arbore al spiritualităţii, dar cei aflaţi în fruntea religiilor au smuls fiecare florile din arborele care le hrănea şi au început să se bată

Divide et impera, lat (n.t.). 16.

Între ei cu florile moarte, devenite doar adevăruri parţiale. Din păcate, cei mai mulţi dintre patrioţii lui Gandhi au trăit puţin şi nu şi-au putut ocupa locul binemeritat în viaţa politică a Indiei. Din pricină că majoritatea religiilor din India nu sunt organizate şi fiecare este liber să aleagă orice credinţă doreşte, chiar şi fundamentalismul hindus aduce mai mult a naţionalism. Cu toate acestea, credinţa tradiţională într-o singură religie universală este foarte puternică şi astfel valorile tradiţionale ale societăţii au rămas, în esenţă,

intacte.

Problema majoră a Indiei este sărăcia şi subdezvoltarea economică şi industrială după trei sute de ani de guvernare britanică. Situaţia este aici diferită de Anglia, unde Biserica Anglicană este unica autoritate pe plan religios. Cel mai rău stă Franţa, care este supranumită fiica mai mare a Bisericii Catolice. În ciuda tuturor activităţilor ilegale şi a crimelor oribile care sunt dezvăluite în toată lumea, acolo mai există şi o organizaţie denumită ADFI, care poate influenţa justiţia din majoritatea ţărilor europene. Cu toate acestea, Franţa este privită ca o ţară în care statul e separat de Biserică. Spre deosebire de Europa, în India nu există o religie oficială care ar putea să eticheteze orice altă credinţă drept cult sau sectă, ori să o condamne ca fiind indezirabilă, fără să facă niciun efort de a descoperi adevărul. Oamenii au voie să urmeze orice religie sau orice ideologie doresc. Partea negativă a acestei lipse de

prejudecată şi a toleranţei religioase este că indienii pot să urmeze orice cale absurdă, sau să aleagă pe oricine drept guru**1**. Din fericire, toţi acei falşi guru sunt foarte lacomi, ahtiaţi după bani şi atraşi de Occident, lată avantajul de a fi o ţară săracă. În ţările unde există însă o religie oficială, de stat, libertatea alegerii este limitată şi oamenilor nu li se permite să examineze esenţa altor tipuri de credinţe, care să fi ajute să evolueze, sau să dobândească mai mult decât le poate oferi religia oficială. Consecinţa este că ei fie se agaţă orbeşte de credinţa lor, fie cad în mrejele unui cult sau ale unei secte. Religiile convenţionale au încercat să combată libertatea tradiţiei gnostice timpurii, care nu punea preţ pe dogmele sau credinţele oficiale, ci preţuia doar adevărul pur, ţintind numai către o cunoaştere directă a realităţii divine. Rădăcina „gna" din sanscrită înseamnă „a cunoaşte". Mai există şi alte cuvinte precum „Bodha"

sau „vida” care înseamnă a cunoaşte adevărul în propriul sistem nervos central. De la „bodha” derivă cuvântul „Buddha”, sau „cel iluminat”, iar de la „vida” derivă cuvântul „Veda”, ce desemnează cărţile străvechi ale cunoaşterii divine.

În ambianţa tuturor acestor duplicităţi şi tare morale din Vest, funcţionează legea polarităţii. Bogăţia acumulată atât de lesne (prin spolierea *resurselor naturale*, prădarea nemiloasă şi exploatarea pieţelor din ţările aservite puterilor coloniale) a fost stocată în ţările occidentale, ducând la schimbări uriaşe: o mare prosperitate materială, dar şi o slăbire progresivă a legăturii cu tradiţia culturală care permite de obicei oamenilor să recunoască uşor valorile eterne ale dharmei. Aceste modificări profunde au subminat grav cultura tradiţională din Vest, lăsându-şi amprenta chiar şi asupra oraşelor din multe ţări subdezvoltate. Explicaţia constă în existenţa unei subtile tendinţe

materialiste care a generat cultura grosieră a vremurilor actuale.

Ca urmare a celor două războaie mondiale şi a conflictelor din perioada războiului rece, au avut loc puternice atacuri asupra valorilor care, prin tradiţie, îi susţineau pe oameni. După cum se ştie din surse istorice precise, atacurile au venit în special din partea militarilor şi a marinarilor care au vizitat sau au locuit în ţările respective. Spre exemplu, armata americană, care a stat în Thailanda în timpul războiului din Vietnam, a fost într-o mare măsură răspunzătoare pentru subminarea şi distrugerea culturii tradiţionale şi pentru înlocuirea ei cu o anticultură a prostituţiei, a traficului de droguri şi a crimei organizate. De asemenea, mai este posibil ca cele două războaie mondiale să fi fost vinovate de prăbuşirea finală a vechilor sisteme de valori din lumea occidentală. Ego-ul care a dominat occidentul în acele timpuri, nu numai că a subjugat alte

ţări, dar a dus la declanşarea războaielor mondiale.

America a fost invadată de europenii care au distrus cultura paşnică a băştinaşilor. Este imposibil să găseşti un singur băştinaş care să ocupe o poziţie socială înaltă în America de Nord. Există state în America de Sud, ca de exemplu Argentina, unde sunt instalaţi foarte confortabil o serie de criminali de război germani. Se spune chiar că războiul din insulele Falkland a fost pus la cale de ei. Odată, le-am pus următoarea întrebare:. Cum aţi ajuns din Europa tocmai aici?" Iar ei mi-au replicat plini de importanţă:. A fost harul lui Dumnezeu care a folosit drept instrument Biserica Catolică".

În această carte voi discuta şi despre multe alte cauze subtile ale paralelismului sau suprapunerii apărute în cultura occidentală. Mă voi referi la schimbările profunde petrecute în cultura şi gândirea ţărilor occidentale din vremurile moderne şi voi face acest lucru cu toată sinceritatea şi din toată inima.

Este foarte important să aflăm motivul pentru care aceste schimbări au fost atât de evidente şi de profunde în special în Vest Oamenii din Occident se mândresc cu faptul că sunt apărători ai drepturilor democratice şi campioni ai libertăţilor. Dar dacă lumea occidentală este într-adevăr preocupată de fericirea întregii lumi, ea va trebui să se orienteze către introspecţie. Datorită prosperităţii materiale şi a progresului tehnic, ce au generat dezechilibrul, occidentalii sunt cei care vor trebui să-şi asume responsabilitatea realizării unei noi ere şi a transformării fiinţelor umane. Dacă, însă, ţările din Vest vor încerca să-şi rezolve problemele recurgând la o reorganizare de tip fascist şi se vor preocupa doar de propria lor stagnare, vor eşua total în îndeplinirea obligaţiei de a face faţă sarcinii lor morale şi ne putem aştepta ca ele să fie complet distruse din interior. Materialismul lipsit de control nu poate aduce pacea nici în afară şi nici înăuntrul fiinţelor umane.

După părerea mea, este o chestiune urgentă ca fiecare occidental să înţeleagă rolul vital pe care trebuie să îl joace în decursul acestei epoci măreţe a transformării şi a Judecăţii de Apoi.

Mintea occidentală trebuie să înţeleagă răspunderea enormă ce îi revine şi să descopere de urgenţă modul în care trebuie realizat echilibrul, dar nu pe plan financiar, ci prin asumarea propriei responsabilităţi, lată lucrul absolut obligatoriu pentru ascensiunea întregii umanităţi căci, în caz contrar, cine va purta vina de a fi distrus prin modernism întreaga cultură umană: ţările dezvoltate sau cele subdezvoltate?

În *decursul* procesului *de* evoluţie am ajuns în prezent la stadiul în care conştiinţa umană joacă un rol *decisiv*. *Conştiinţa* umană poate funcţiona prin intermediul gândirii, al raţiunii sau al condiţionărilor sale. Mulţi poeţi *moderni le-au* descris ca fiind „zidurile care îngrădesc libertatea Sinelui”. Ce s-ar întâmpla însă

dacă noi am putea să ne ridicăm la o stare superioară de conştiinţă? De ce să nu ne deschidem atunci inima şi mintea în faţa descoperirii unice care a fost revelată anume pentru realizarea acestui salt imperios necesar? „*împărăţia lui* Dumnezeu care a fost făgăduită este la îndemâna”. Acesta nu este doar un citat dintr-o predică sau dintr-o prelegere, ci împlinirea adevărului suprem şi absolut, care se manifestă la oamenii obişnuiţi chiar în clipa prezentă. Adevărul care poate fi atins după Realizarea Sinelui este că noi nu suntem acest corp, această minte, aceste condiţionări venite din trecut, acest ego sau aceste emoţii, ci suntem Spirit Pur.

Un alt aspect al adevărului suprem este că există o putere atotpătrunzătoare a iubirii divine, care penetrează în toate aspectele creaţiei. Iubirea divină îndeplineşte întreaga lucrare vie a ansamblului creaţiei. Noi, oamenii, luăm totul de-a gata. Spre exemplu, vedem cum din seminţe minuscule răsar flori minunate şi cum

din lăstari delicaţi cresc mari pomi fructiferi. Dar oricât ar diseca şi ar analiza oamenii de ştiinţă procesul viu, niciunul nu poate spune cum s-au petrecut aceste miracole sau ce anume dirijează şi susţine întregul proces al vieţii. Atunci când încearcă să explice misterul cauzelor bătăilor inimii, ei afirmă că la bază stă sistemul nervos autonom. Dar cine este acest „auto”, acest Sine? Priviţi ochiul omenesc ce este un aparat fotografic extraordinar, sau creierul care este un calculator magnific.

Oamenii de ştiinţă pot face analize la nesfârşit, dar nu vor zăbovi pentru a-şi pune întrebarea: de ce ni s-au dăruit toate aceste binecuvântări? Acum, însă, a venit timpul ca oamenii de pretutindeni să înţeleagă, prin experienţa lor directă, că noi toţi avem un scop pe acest pământ. Scopul întregii noastre evoluţii şi dezvoltări este pur şi simplu de a ne conecta la această putere atotpătrunzătoare, astfel încât noi înşine să devenim

Divinul. Acest proces divin funcţionează în mod spontan (sahaja). El poate fi dovedit şi este la

Îndemâna oricui, spre deosebire de descoperirile şi legile ştiinţei, care pot fi mereu puse sub semnul întrebării şi modificate.

Procesul se desfăşoară acum în proporţie de masă şi reprezintă realizarea dorinţei celei mai fierbinţi a lui William Blake ca „toţi oamenii lui Dumnezeu să fie profeţi". În Krita Yuga, prin compasiunea manifestată de Param Chaitanya (sau Iubirea Divină), Kundalini este activată în nenumărate fiinţe umane, astfel încât oamenii devin asemenea profeţilor din vechime şi, chiar mai mult, ei au puterea de a-i face şi pe alţii profeţi.

Mai există, totuşi, o mică problemă. Creierul omenesc este actualmente plin de prea multe idei, dar nu de idei originale, ci din cele care au fost acumulate prin lectură, prin mass media şi prin climatul mental ambiant. Indiferent de caz, creierul este suprasaturat cu

idei, care în mare parte aparţin altora, ceea ce face ca oamenii să accepte cu greutate sau cu încetineală adevărul despre realitate. Nu este deloc uşor să-i convingi pe oameni că există un adevăr absolut, dincolo de mental şi că realitatea este la îndemâna şi poate fi realizată de către orice fiinţă umană, Iisus a spus „cei blânzi vor moşteni pământul”, referindu-se nu la cei slabi, ci dimpotrivă, la oamenii care sunt suficient de puternici pentru a se debarasa de egoismul şi de condiţionările lor. Dar omul modem nu este nici puternic şi nici blând. Dimpotrivă, el este prea snob, prea arogant, prea condiţionat sau prea plin de sine, ca să accepte ideea că ar putea exista cineva care să-i vorbească despre adevăr şi realitate şi chiar să-i arate cum să ajungă la ele. În vremurile modeme, adevărul absolut trebuie să se exprime de la sine. Chiar dacă nu este acceptat, el nu dispare ci, dimpotrivă, demască minciuna, pentru a o anihila.

Dacă adevărul absolut nu va fi acceptat, el va sfârşi prin an distruge pe oamenii care îl resping. Ei se vor îndrepta în cele mai multe dintre cazuri în direcţia unor moduri de viaţă distructive. Aceşti oameni acceptă deja ideile greşite emise de numeroşi indivizi care predică falsul în numele adevărului. Este incredibil dar.

William Blake (1757 – 1827) – poet, grafician şi pictor englez (ni.)? Matei 5.5 (n.t.).

pentru a vorbi cu sinceritate despre adevăr, trebuie să implori oamenii să te asculte, pentru a afla adevărul despre propria lor divinitate intactă *şi capabilă de a se* manifesta în cursul ascensiunii spirituale declanşate de trezirea energiei Kundalini. Este păcat că, pentru convingerea *şi* flatarea mentalului occidental atât de complicat, se iroseşte foarte mult timp. Ironia este că falşii lideri şi falşii maeştri spirituali – veritabili antisfinţi moderni ce acţionează împotriva Divinului şi distrug fiinţele umane – se bucură de un mare succes şi

reuşesc să-şi facă larg renume într-un timp record. Dar *mai este* adevărat şi că, datorită acţiunii Param Chaitanyei şi a legii polarităţii, falşii maeştri sunt daţi în vileag la momentul oportun, iar toate ideile false puse de ei în circulaţie sunt demascate şi distruse foarte rapid. Ei îşi fac apariţia şi se instalează cu uşurinţă în Krita Yuga, dar numai pentru scurtă vreme. Necazul este că, după ce un anumit guru s-a compromis, oamenii sunt atât de slabi, încât încep imediat să caute un altul. Atunci când se fixează ia un guru, sfârşesc de obicei prin a se izola de lume şi îşi pierd toată averea. Vânătoarea de noi guru este, la această oră, un stil foarte la modă pentru căutătorii din Occident. Acelaşi lucru se petrece. Însă, şi cu alte ideologii. Comunismul, de pildă, a eşuat în Rusia şi în ţările satelit, dar fundamentalismul şi rasismul au venit să ocupe locul lăsat vacant şi astfel să prospere în aşa-zisele noi ţări democratice.

Însă pentru cei care într-adevăr sunt în căutarea

Adevărului, un lucru trebuie acceptat cu umilinţă, şi anume că ei nu au descoperit până acum Adevărul şi nici nu pot să facă aceasta singuri. Este un fapt cunoscut în Orient că, dacă eşti în căutarea Adevărului suprem, trebuie să devii umil sau blând, aşa cum a spus Christos. Aşa ceva, însă, este extrem de greu de acceptat pentru mintea occidentală, deoarece înseamnă depăşirea ego-ului.

Un domn din Vest, care a venit la mine pentru prima dată să înveţe Sahaja Yoga, a descoperit că este foarte uşor să obţii Realizarea Sinelui, fără niciun fel de efort şi fără să plăteşti niciun ban. L-a cuprins un asemenea extaz, încât a ieşit afară, în grădină, strigând: „L-am descoperit!” Când a intrat din nou în casă, aproape că dansa de bucurie şi mi-a spus:. Acum am să scriu tuturor prietenilor mei, care de ani de zile caută cu disperare Adevărul, şi am să le povestesc cum am simţit în vârfurile degetelor Puterea Divină Atotpătrunzătoare,

ca pe o briză răcoroasă a Duhului Sfânt. Acum ştiu că Adevărul înseamnă să devii Spiritul. Ştiu că există puterea atotpătrunzătoare a iubirii lui Dumnezeu, pe care trebuie să o simţim cu toţii în sistemul nostru nervos central, graţie acestui ultim salt pe scara evoluţiei umane. La voi mai spune, cu toată convingerea, că acesta este procesul viu al propriei evoluţii, pe care nu îl poţi obţine din cărţi şi nu îl poţi cumpăra cu bani".

Domnul acesta s-a entuziasmat aşa de tare: încât a scris o sumedenie de scrisori profesorilor, prietenilor şi colegilor lui cu care discutase şi căutase Adevărul, zi de zi, timp de atâţia ani. Spre surprinderea şi dezamăgirea lui, reacţia a fost slabă. Unii nu i-au răspuns deloc. Alţii i-au scris ceva de genul:. Foarte bine, suntem fericiţi că l-ai descoperit, dar noi trebuie să-l căutăm în felul nostru. Sperăm că îl vom descoperi şi noi, dar într-un alt fel". Alţii nu au putut să creadă că totul este atât de uşor.

Iar ceilalţi au replicat:. Nu poţi să duci o viaţă normală şi să găseşti Adevărul. Trebuie să suferi din pricina păcatelor trecute, să te detaşezi de societate şi de toate legăturile omeneşti, înainte chiar de a-ţi începe căutarea. Niciunul dintre ei nu a vrut să asculte, atunci când le-a spus că descoperise Adevărul prin trezirea lui Kundalini. Printr-o distorsiune tipică gândirii avansate moderne, căreia nu-i place niciodată să ajungă la vreo concluzie, ei i-au spus: „Da, metoda aceasta poate că este valabilă pentru tine, dar este imposibil să fie unică; trebuie să existe şi altele”.

Domnul de care vă povesteam a fost profund şocat, văzând că toţi prietenii cu care petrecuse ore întregi întâlnindu-se, discutând, citind şi scriindu-şi unii altora despre calea descoperirii Adevărului Absolut nu voiau nici măcar să-l asculte atunci când i-a anunţat că descoperise, în sfârşit, Adevărul. El şi-a dat seama că, de fapt, nu oricine este destul de puternic sau umil ca să

accepte Adevărul. Ei toţi au încercat să se eschiveze, să scape de Adevăr găsind la repezeală o explicaţie de genul:. Da. dar…”. Totuşi, aşa cum se spune, adevărul va ieşi singur la iveală.

În vremurile moderne, din fericire, o persoană care cunoaşte Adevărul despre Dumnezeu şi vorbeşte despre acesta, nu mai poate fi răstignită sau redusă la tăcere. Desigur, însă, că ea nici nu poate aştepta până când toţi oamenii lipsiţi de înţelegere se vor naşte din nou, cu un mental mai umil, căci „împărăţia lui Dumnezeu care a fost făgăduită este aici, acum”, iar momentul când Adevărul trebuie privit în faţă a sosit. Mai există pe lângă ei şi câţiva creştini mai, necopţi”, precum cei din organizaţia ADFI din Franţa, care difuzează prin mass media *franceză* tot felul de calomnii împotriva Sahaja Voga, *fără să aibă* nici cea mai vagă idee despre ceea ce este Adevărul.

Din nefericire, pentru cei care, asemenea

prietenilor care nici n-au vrut să audă despre descoperirea unuia dintre ei, căutarea a devenit în Kali Yuga un mod de existenţă, iar oamenii nu mai vor să renunţe la căutare, chiar atunci când întâlnesc răspunsul mult dorit. Să ne amintim de filmul *Timpuri noi*, în care Charlie Chaplin apare lucrând ia o bandă rulantă plină de şuruburi, iar munca lui stereotipă de strângere a piuliţelor îi creează o asemenea inerţie a corpului, încât chiar şi după oprirea benzii el continuă să execute aceleaşi mişcări în gol. Iată o analogie perfectă cu cei care aleargă în cursa nebună a căutării şi nu se mai pot opri. Căutarea Adevărului are, aşadar, acea inerţie care nu mai poate fi controlată sau frânată pentru o clipă, pentru a da ascultare cuiva care ştie realmente cum se poate descoperi Adevărul Absolut. Cunoscătorii Adevărului se izbesc întotdeauna de opacitatea lipsei de înţelegere. Poetul Kabir spunea:. Cum aş putea să dezvălui ceea ce ştiu şi văd, când lumea întreagă este

oarbă?” Desigur că lucrurile s-au schimbat de atunci şi în acest moment nu pot să afirm că întreaga lume este oarbă, deoarece există mii şi mii de oameni care au venit cu mintea şi inima deschise, pentru a cunoaşte Adevărul Absolut prin trezirea lui Kundalini. Există. În mod surprinzător, după douăzeci şi cinci de ani de muncă intensă în Sahaja Yoga, un număr foarte mare de asemenea suflete realizate.

În această carte voi scrie despre schimbările profunde – atât negative cât şi pozitive – care au avut loc în Occident în timpul Kali Yuga. M-am referit deja la declinul dharmei, la autodistrugerea galopantă din Vest, dar este de asemenea de remarcat că, în timpurile modeme, s-au născut în Occident foarte mulţi căutători ai

Kabir (1440 – 1518) – poet indian (n.t.).

Adevărului. Condiţiile propice au apărut în special după cel de-al doilea război mondial, când societatea

occidentală îşi pierduse respectul pentru sistemul de valori al justiţiei şi onoarei existent anterior. Credinţa însăşi în Dumnezeu era mult slăbită, iar căutătorii trebuiau să se confrunte cu o societate derutată şi lipsită de credinţă, care tocmai începea să se formeze.

În realitate, fundamentul natural al culturii occidentale a fost supus unui atac venit din patru direcţii. Ştiinţa a atacat dintr-o parte, iar intelectualii care au moştenit tradiţia aşa-zisului iluminism, dintr-a doua. Din direcţia a treia au atacat religiile organizate, falşii guru şi sectele. Atacul cel mai puternic, venit din cea de-a patra direcţie, a fost al mass mediei orbite de câştiguri şi manevrate de tot felul de afacerişti şi întreprinzători.

Marile puteri occidentale au trebuit să suporte urmările agresiunii în care s-au complăcut prin cuceririle şi exploatarea colonială şi, în virtutea legii polarităţii, au trebuit să culeagă roadele acţiunilor lor

colective din trecut (Karma Phalam). Iată o altă binecuvântare din Krita Yuga, după care orice rău săvârşit de către o ţară împotriva alteia, trebuie să fie suportat şi plătit în mod colectiv de agresor. Desigur că roadele propriilor acţiuni vor trebui culese şi de fiecare individ. Multe naţiuni s-au simţit vinovate de imperialism şi de exploatarea colonială, recunoscând oficial că au săvârşit o greşeală, însă aceia care au suferit agresiunea şi oprimarea au devenit răzbunători, pentru că violenţa naşte violenţă. Lanţul agresiunii şi exploatării a cauzat astfel o adevărată deraiere mondială, care a dus în ultimă instanţă la diviziunile dintre Nord şi Sud, dintre ţările dezvoltate şi ţările subdezvoltate, dintre bogaţi şi săraci. Cum ar putea naţiunile occidentale şi cele pe care le-au exploatat să iasă din cercul vicios al urii şi vinovăţiei? Fenomenul agresiunii, al culpabilităţii şi al dispreţului de sine este cumplit de distrugător. Se poate afirma, cu tărie, că el va

putea dispărea numai atunci când naţiunile respective vor cunoaşte Adevărul Absolut al iubirii divine. Numai prin realizarea ascensiunii spirituale popoarele lumii occidentale vor putea fi salvate de la distrugerea interioară cauzată de vinovăţie şi ură faţă de sine. Oamenii din Vest fac mult caz de viaţa lor spirituală şi elevarea lor, dar niciunul dintre ei nu ştie nici măcar ce caută. La sfârşitul „marii" epoci imperialiste, cam în jurul anului 1918. odată cu începuturile aşa-zisului *modernism*, o societate ignorantă, însetată de spiritualitate a început căutarea, pe fondul suferinţei individuale şi colective cauzate de război, făcând toate eforturile şi încercând toate metodele posibile pentru a ajunge la cunoaşterea realităţii. Mulţi căutători s-au născut în acea vreme, dar au fost iute nimiciţi de propria lor ignoranţă, după ce au căzut pradă falselor învăţături, care promiteau mult dar nu dădeau nimic în schimb; ei au sfârşit ruinaţi şi dependenţi psihic. Legea polarităţii

acţionase şi de această dată.

Odată cu revirimentul material din Occident, în jurul anilor şaizeci şi şaptezeci, câţiva indivizi abili din India, aflând despre „piaţa deschisă a căutătorilor”, s-au hotărât să se înfrupte din bogăţia excesivă a occidentalilor şi iată că o mulţime de veritabili „antihrişti” şi-au făcut apariţia, mai cu seamă în America cea bogată. Ei s-au stabilit acolo în chip de guru foarte activi care ofereau spre vânzare o falsă spiritualitate şi, nerăbdători să-i exploateze pe căutătorii pasionaţi şi neobosiţi, au reuşit să-i jupoaie de averi şi să le distrugă personalitatea. Pentru un observator din afară este uimitor să constate cum cei mai instruiţi şi mai bogaţi oameni din vest au putut să accepte şi să înghită asemenea nerozii, de parcă şi-ar fi pierdut cu totul simţul valorilor tradiţionale şi de parcă nu ar mai fi ştiut cum să-şi investească cu înţelepciune inteligenţa şi banii.

Întâmplarea a făcut ca tocmai cei bogaţi să îşi investească viaţa spirituală viitoare în conturile bancare ale falşilor guru. Nu este uşor să le înţelegi naivitatea decât, poate, dacă o priveşti ca pe un fel de egoism ascuns, prin care ei îşi închipuie că îşi pot cumpăra mântuirea, oferind unui guru banii care le prisosesc. Dar, aşa cum a spus Christos, „Mai lesne este pentru o cămilă să treacă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în împărăţia lui Dumnezeu”. Desigur că, prin anii şaizeci-şaptezeci, aproape orice persoană din Vest putea fi considerată un om bogat. Falşii guru ştiau foarte bine cum să flateze ego-ul şi slăbiciunile căutătorilor bogaţi care, din pricina atracţiei faţă de bani, îşi pierduseră sensibilitatea pentru adevăratele avuţii ale spiritualităţii.

Luca 18: 25 (n.t.).

Majoritatea căutătorilor pe care i-am întâlnit atunci mi-au povestit că, deşi ştiau că sunt în căutarea

unui lucru anume, nu aveau nicio idee despre ce era vorba şi au sfârşit prin a fi hipnotizaţi de falşi şi răi maeştri. Modul în care căutătorii autentici au fost exploataţi de acei oribili aşa-zişi guru din India este, într-adevăr, lamentabil. Motivul este ca toţi căutătorii reprezintă o categorie de oameni foarte specială şi de mare preţ. William Blake i-a descris ca „oameni ai lui Dumnezeu”. Ei sunt cei care au căutat Divinul timp de multe vieţi, deseori pierzându-se în păienjenişul falselor idei şi vorbe denumite „shabda jalam” de către înţeleptul Adi Shankaracharya.

Pe mulţi care, pur şi simplu, au răbdat de foame ca să poată cumpăra un Rolls Royce pentru gurul lor, i-am întrebat ce anume i-a îndemnat să facă un asemenea lucru. Explicaţia lor a fost că nu le păsa de banii donaţi pentru a cumpăra nişte simple obiecte, atâta vreme cât guru le promisese că le va dărui în schimb spiritul. Naivi şi nefericiţi căutători! – căci, în majoritatea

cazurilor, guru le lua banii şi le dăruia de fapt „spiritul”, adică nimic altceva decât un spirit mort care să-i posede şi să-i hipnotizeze, ruinându-i psihic şi material. Nu trebuie decât să priviţi chipurile inexpresive şi obosite ale adepţilor acestor guru falşi, pentru a şti că lumina spiritului lor a fost alungată de ceva oribil şi malefic.

Din păcate, ceea ce a permis falşilor maeştri să prospere în Vest a fost exploatarea cinică a ideilor nobile de libertate a expresiei şi a credinţei. Problema este, desigur, că ideea de „libertate* a devenit atât de coruptă, încât a ajuns să însemne abandonarea totală a înţelepciunii şi dreptăţii şi pierderea raţiunii şi a aşa-zisului bun simţ. „Libertatea” a devenit abandonarea tuturor sistemelor de valori care susţin viaţa, deschizând astfel calea spre autodistrugere, indiferent cu ce preţ. Aşa-zişii guru ştiau că bunul cel mai valoros în timpurile moderne nu mai este libertatea autentică (libertatea de a trăi şi de a atinge cel mai înalt potenţial

ca fiinţă umană), ci, pur şi simplu, banii. Aşa au ajuns acei maeştri abili să fi „elibereze* pe căutători atât de avere cât şi de sănătate. Unul dintre ei obişnuia să-şi trimită discipolii în deşertul Gobi pentru a descoperi Nirvana, lată cea mai sigură metodă de a scăpa de căutător şi de a pune mâna pe proprietăţile şi pe bunurile sale.

În timpurile modeme, banii corup întreaga spiritualitate. S-a afirmat chiar că Vaticanul a falsificat bancnote în valoare de nouă milioane de dolari pe care le-a difuzat prin „Banco di Sancto Spirito" („Banca Duhului Sfânt"). Se pare că, din nefericire pentru vremurile *actuale*, *majoritatea religiilor sunt* orientate către câştigarea banilor şi a puterii. Acum, însă, vom examina mai îndeaproape ceea ce ne-au adus *timpurile modeme*, schimbările *pe* care le-au produs în noi şi motivele pentru care am acceptat aceste schimbări.

În general vorbind, perioada actuală este denumită

„vremuri modeme”. Este foarte amuzant că, în vremurile modeme, orice devine de îndată demodat, vechi sau perimat. Astfel, „modern” înseamnă nou în clipa de faţă, sau nou în momentul prezent, ceea ce înseamnă că orice lucru modem are doar o existenţă foarte limitată şi că starea de a fi modern ţine doar de moment. Cuvântul „modernism” este deci foarte înşelător. El se pare că include teoriile acceptate acum, sau concepţiile actuale despre lume. În cadrul modernismului însă, totul se schimbă şi se deplasează în mod constant Asistăm la o succesiune instabilă de ciudăţenii şi culte, care zăbovesc puţin şi apoi dispar, dar care lasă adesea impresii sau urme foarte adânci în psihicul uman.

Sensul sofisticat – literar sau filosofic – al modernismului se referă la căutarea noului, sau cel puţin la o anume diversiune faţă de trecut, prin intermediul proiecţiilor mentale (adesea extrem de iraţionale şi

înfricoşătoare), deghizate şi sprijinite pe raţiune, sau mai curând pe raţionalizări. Atunci când se renunţă complet la universul stabil al valorilor tradiţionale, doar pentru că este demodat şi deci dispreţuit, apare un sentiment de gol, haos şi confuzie. După ce toate instrumentele de bord îndelung încercate au fost aruncate în valuri, se ajunge la ideea că activitatea mentală umană, fie cea raţională fie cea iraţională este singura metodă valabilă pentru aflarea adevărului despre realitate.

Modernismul a dat naştere la câteva situaţii curioase de exploatare a iraţionalismului, pentru a descoperi sensul vieţii sau raţiunea existenţei.

Psihanaliza, suprarealismul, nazismul, au apărui toate din latura iraţională a proiecţiilor mentale, care au fost acoperite cu o poleială *de* raţiune. Din nefericire însă, raţiunea – fie că este utilizată în mod conştient pentru a îmbrăca iraţionalul, fie în iluzia că se poate

ajunge la Adevăr prin construcţiile liniare ale gândirii umane – nu este decât o altă proiecţie mentală, goală de substanţă. Iar omul nu poate să descopere niciodată realitatea prin raţiunea care vine în sprijinul aventurilor raţionale.

Problema este că mintea umană se poate folosi de raţiune pentru a explica sau apăra orice idee (banală sau ciudată, sănătoasă sau dementă, constructivă sau distructivă), pentru a o dezvolta în orice direcţie, după orice model, tipar sau schemă aleasă. Răspunsurile oferite de raţiune la marile probleme ale vieţii omeneşti sunt, de asemenea, foarte stranii, confuze şi diferite de la o persoană la alta, deoarece raţiunea are de a face cu relativul şi nu cu absolutul. De pildă, prin raţionament, nu se poate dovedi existenţa Divinului sau a iubirii divine deşi, în realitate, acestea se pot simţi în vârfurile degetelor, ca o briză răcoroasă.

Este surprinzător că, dacă luăm în consideraţie

importanţa raţiunii pentru aşa-zisui iluminism al secolului al optsprezecelea şi încercăm să evaluăm rezultatele, descoperim câteva care s-au dovedit a fi dezastruoase. Modelele sociale cele mai îngrozitoare au fost furnizate de Hitler, Mussolini şi Stalin. Dacă raţiunea este singurul motor al modernismului, atunci nu ar trebui să şocheze pe nimeni ideea că modernismul constă din divagaţiile fără sfârşit ale ego-ului, care conduc la pure absurdităţi, prostii şi chiar suferinţă şi catastrofe.

Raţiunea este, desigur, instrumentul critic şi analitic cel mai lăudat. Dar raţiunea individuală poate fi foarte înşelătoare şi perfidă, în special când atacă ego-ul unui alt gânditor prin intermediul criticii. Scriitorii şi cugetătorii cu adevărat creativi au suferit întotdeauna de pe urma criticilor. Criticul nu posedă o creativitate proprie şi, probabil din invidie sau datorită unui sentiment de inferioritate, îşi iroseşte timpul analizând,

atacând şi încercând să distrugă ceea ce a fost creat de altcineva. El epuizează astfel energia celuilalt ego, în vreme ce îşi umflă propriul lui ego. Dar, chiar dacă raţiunea unei persoane nu o provoacă la luptă pe cea a unei alte persoane, şi chiar dacă raţiunea nu este folosită într-un mod agresiv, ea nu poate da o idee clară despre cine are dreptate şi cine nu. Acesta este un lucru obişnuit. Unii consideră că un anumit sistem de guvernare, sau un anumit fel de credinţă religioasă este bun, în vreme ce alţii trag concluzia că sistemul lor de guvernare sau religia lor este tot atât de bună. Iată de ce nu este prea indicat să se aducă vorba despre religie sau despre politică la o întrunire civilizată. În domeniul ştiinţei, de bună seamă, critica este constructivă, obligându-l pe cercetător să aducă dovezi pentru teoriile sale, fapt care poate duce la noi descoperiri folositoare. Dar nici chiar ştiinţa nu are ultimul cuvânt despre realitate şi adevăr. În plus, în ciuda valorii sale practice,

ea nici măcar nu se ocupă de ansamblul problemelor umane care, trebuie să o spun, pot fi rezolvate numai prin cunoaşterea Sinelui. În mod obişnuit, oamenii de ştiinţă sunt suspicioşi faţă de tot ceea ce are rezonanţă mistică sau pluteşte undeva în aer. Cunoaşterea Sinelui la care mă refer, însă, este concretă, ea poate fi verificată şi „pipăită", precum face ştiinţa, şi înţeleasă în termeni raţionali.

Dacă luăm în considerare absurditatea, implicaţiile şi efectele secundare ale multor concluzii aparent raţionale, trebuie să afirmăm că raţiunea, cu care ne mândrim şi pe care o ridicăm atâta în slăvi, nu este un instrument prea eficient al înţelepciunii. Având în vedere rezultatele evident nesigure ale raţiunii, ar fi profund greşit să ne mai cramponăm de idei şi credinţe bazate exclusiv pe teorii raţionaliste. Prin utilizarea exclusivă a raţiunii, nu găsim un răspuns definitiv la întrebările fundamentale, deoarece, în urma expunerii

argumentelor, fiecare parte poate avea parţial dreptate. Nu se poate afirma, în mod decisiv, că unul are dreptate, iar altul nu. Înţelepciunea este singura care ne ajută să înţelegem că adevărul este, de fapt, absolut şi nu relativ sau schimbător, aşa după cum îl percepem în mod obişnuit. Ne asemănăm aici cu cei şase orbi care voiau să descrie un elefant din şase unghiuri diferite; cel care ţinea trompa spunea: „este lung ca un şarpe”; altul, care pipăia un picior, zicea:. este mare ca un copac”. Fiecare om are o credinţă fermă şi justificată desigur de valabilitatea faptelor descoperite de el, dar fiecare intră în contradicţie cu celălalt, deoarece fiecare are doar un punct de vedere parţial şi relativ.

Raţiunea nu este ancorată în realitate nici măcar ca percepţia orbului, care poate că nici nu atinge un elefant ci doar, probabil, un trunchi de copac, o bucată de frânghie, sau un şarpe veninos. Dacă noi nu avem acces la Adevărul Absolut care reprezintă o totalitate

dacă nu putem vedea „elefantul în întregime”, cum putem decide atunci că opinia noastră este cea corectă?

Totuşi, sunt mulţi aceia care vehiculează neadevărul cu o mare nonşalanţă, trâmbiţându-şi autoritatea cu mare pompă şi fală, dar devin agresivi, violenţi sau chiar capabili să comită o crimă, dacă sunt provocaţi. Acest lucru este amplu demonstrat de acţiunile unui mare număr de aşa-zişi fundamentalişti religioşi. Mai există şi tot felul de culte care din exterior par pline de bunăvoinţă, dar îi învaţă pe căutători că se apropie sfârşitul lumii. Discipolii acestor culte pot căpăta o înclinaţie către violenţă şi pot începe să fi ucidă pe cei din afara cultului lor, asemenea unor vajnici războinici ai Zeului Distrugerii. Unii dintre falşii guru îşi omoară propriii discipoli care sunt hoţi calificaţi, pentru a înhăţa la rândul lor banii furaţi de aceştia. Unii dintre cei care propovăduiesc sfârşitul lumii nu permit

căsătoria în cadrul sectei, iar alţii violează discipolii femei, ucigând apoi în secret copiii nenăscuţi sau abia născuţi. „Tăinuirea* este cuvântul cheie la toate cultele ce predică sfârşitul lumii.

Omul poate fi complet încrezător, plin de pace şi nonviolenţă în faţa lumii relative a incertitudinii, contradicţiei şi confuziei, numai dacă se sprijină pe fundamentul solid al Adevărului Absolut. O asemenea persoană, aşa cum a fost de exemplu William Blake, este cu adevărat ceea ce se numeşte un sfânt – un om care dă glas adevărului, în cuvinte simple, aşa cum îi vede în viziunea sa şi nu reacţionează vehement sau violent pentru a contrazice sau a batjocori, ci doar îşi compătimeşte agresorii pentru orbirea şi ignoranţa lor.

În vremurile moderne însă, ceea ce impresionează nu este afirmarea simplă şi fără pretenţii a adevărului, ci spectacolul şi parada superficială. Pe când ţineam o serie de prelegeri în Statele Unite, reporterii de

televiziune din Boston m-au întrebat câte Rolls Royce-uri am. Le-am replicat că nu am niciunul şi atunci au refuzat să-mi mai ia interviul, deoarece nu mai reprezentam pentru ei o femeie de afaceri. Sigur că nu-i învinuiesc pe cei de la televiziunea din Boston, deoarece ei lucrează într-o societate în care puterea banului constituie criteriul de bază. Iată cum trebuie să supravieţuiască cineva, dacă vrea să reuşească în tumultul societăţii modeme. În care raţiunea şi egoismul au devenit ochelarii unui cal căptuşit cu bani.

Din *pricina* limitelor care marchează în mod natural puterea şi amploarea raţiunii, cel care poate stabili cu autoritate ce este absolut corect sau absolut fals, trebuie să fie o persoană iluminată, deoarece el transcende raţiunea şi se află în domeniul realităţii de dincolo de gânduri. Emiterea unor afirmaţii atât de hotărâte despre adevăr depăşeşte limitele obişnuite ale mentalului omenesc. Iar dacă un asemenea om nu numai

că anunţă, dar poate să şi demonstreze realitatea adevărului şi să o exprime în munca şi viaţa sa, atunci trebuie să i se acorde o atenţie specială. El este un sfânt, sau un clarvăzător, un suflet foarte evoluat, a cărui personalitate de excepţie nu este alterată de egoism sau de condiţionări. Am putea spune că este un om metamodern, căruia nu-i pasă de graniţele înţelegerii raţionale, de normele impuse de cultul banului, de puterea modei, sau de capriciile timpurilor moderne. Pentru un om raţional, care crede că toate ideile sunt doar opinii, un astfel de om ar putea apărea egoist. Ceea ce dovedeşte contrariul este că de-a lungul întregii sale vieţi el nu a rănit niciodată pe nimeni, nu a săvârşit vreun păcat şi nici nu a acţionat împotriva binelui oamenilor. El nu creează idei distrugătoare în mintea oamenilor ci, prin toate faptele sale, este constructiv, plin de compasiune şi aducător de pace. El slujeşte intereselor unei vieţi mai evoluate şi mai aproape de

perfecţiune, şi promovează ascensiunea spirituală. Lucrarea sa este eternă şi absolută cu toate că unii l-ar putea acuza de idealism şi de lipsa simţului practic.

Să examinăm acum, mai îndeaproape, raţiunea, care joacă rolul de vehicul de bază al vieţii moderne. Dacă îi putem înţelege puterea şi limitele, ne vom putea bucura de roadele pe care ni le oferă, evitând totodată piedicile pe care ni le pune în cale. Mai întâi de toate, raţiunea nu este în mod obligatoriu empirică şi nici în conformitate cu faptele experienţei umane. Dacă premisele gândirii sau teoriei nu se află ancorate în realitate, efectele sau rezultatele finale pot fi dezastruoase în practică. Când o asemenea raţiune se manifestă colectiv, ea devine extrem de periculoasă, deoarece efectele iluziilor colective pot distruge nu numai un singur sau mai mulţi indivizi, ci chiar o naţiune întreagă, sau mai multe naţiuni. Raţiunea 32 creează sisteme, fără ca acestea să fie în mod necesar

adevărate sau reale. Adesea, raţiunea ar putea să demonstreze că şi ceva opus ar fi adevărat, iar acesta, la rândul lui, se poate dovedi ulterior un fals sau o fraudă. Raţiunea îl poate face pe om să se simtă ca un vierme sau ca un erou.

Problema este că toate manifestările raţiunii există în planul relativului, fiind create de oameni care nu posedă principii de înţelepciune nativă, călăuzitoare. De câte ori încearcă să-şi proiecteze raţiunea şi să construiască un sistem, ei îşi proiectează doar ego-ul şi condiţionările. Departe de a oferi ceva substanţial şi real, ei se proiectează doar pe ei înşişi, în mod arbitrar, către un obiectiv plăsmuit de propria lor creaţie. Raţiunea se deplasează în linie dreaptă, asemenea unui mistreţ sălbatic ce nu se mai poate abate, odată ce s-a năpustit către prada lui. Cel mai adesea, mistreţul eşuează, dar continuă să alerge până la totala epuizare. Acest lucru se petrece cu mulţi intelectuali care. Într-o

lume relativă, îşi urmăresc ideile până la punctul lor extrem, fără să observe că viaţa reală este fluidă şi mereu schimbătoare, că jaloanele fixate au fost între timp mutate şi că, în final, nu şi-au atins scopul. *Oamenii* moderni, dorind să fie întotdeauna pe creasta valului, sunt prinşi într-o mişcare fără sfârşit, pe care n-o mai pot încetini sau opri pentru a vedea încotro se îndreaptă, sau pe cine au alături. Astfel, noţiunea despre adevăr a omului raţional presupune, în mod obişnuit, o linie dreaptă sau o simplă proiecţie mentală, care duce o idee până la concluzia sa logică. Desigur că ea poate conţine, *până la un* anumit punct, o scânteie de intuiţie dar, nefiind bazată pe o viziune absolută, este lipsită de substanţa adevărului şi, treptat, începe să se prăbuşească, până ce în final se întoarce, prin *efectul* bumerangului, asupra celui care a proiectat-o, sau asupra oamenilor care au acceptat sistemul respectiv. Ideea eşuează şi se prăbuşeşte, deoarece este lipsită de

realitate şi este incapabilă să îşi susţină propriul zbor, desfăşurat la voia întâmplării. Aceasta explică de ce atât de multe soluţii aparent generoase, bazate exclusiv pe raţiune, şi-au dat adesea în vileag conţinutul nociv.

Un bun exemplu de acest tip îl reprezintă teoriile lui Freud. Acum, după atâta vreme, oamenii au început să descopere că aceste teorii sunt frauduloase şi deformate şi că tratamentul psihanalitic propus de *el este o* combinaţie de scamatorie şi de spălare a creierului. Este clar acum că Freud nu ştia ce este inconştientul. Faptul era deja evident pentru *unul* dintre primii săi discipoli, C.G. Jung, care a descris ulterior inconştientul ca fiind sursa şi matricea tuturor marilor idei creatoare, ca bază a *oricărei* realităţi şi nu doar un soi de ladă de gunoi personală, aşa cum era definit în concepţia îngustă şi malefică a lui Freud.

Teoriile psihanalitice, departe de a-i ajuta pe oameni să trăiască mai fericiţi, aşa cum pretindea Freud,

le-au făcut în realitate un mare rău, şi s-au făcut vinovate de anihilarea simţului de moralitate la occidentalii care le-au acceptat cu o totală naivitate. Ei au ajuns chiar să se felicite că şi-au putut înfrânge repulsia resimţită de orice fiinţă umană normală faţă de tema centrală şi favorită a lui Freud, legată de complexul lui Oedip, şi au înghiţit toate obsesiile personale ale psihanalistului fără să vomite. Dacă Freud ar fi venit în India să-şi propage teoriile, ar fi fost ucis de mânia şi furia oamenilor care au un simţ puternic şi profund ai castităţii, moralităţii, ai înţelegerii a ceea ce este bine şi adevărat, precum şi un profund respect pentru maternitate. De ce a spus Domnul nostru Iisus Christos, înainte de a muri pe cruce: „Priveşte Mama", adică protejaţi mama?

Una dintre învăţăturile principale ale profundei înţelepciuni tradiţionale din India este că Mama Primordială stă la originea tuturor lucrurilor şi că totul

tinde către Ea. Numai în Sahaja Yoga este posibil să se înţeleagă pe deplin ceea ce înseamnă să reintri în corpul Mamei, asemenea unei celule iluminate şi de o maximă puritate şi, la fel ca picătura care devine oceanul, să devii parte componentă din trupul Ei viu. Freud a fost un om cu o minte îngustă şi meschină, care a încercat să reducă totul, inclusiv aceste mari adevăruri, la dimensiunile mărunte ale propriilor lui obsesii perverse.

Din fericire, în India, nu numai oamenii învăţaţi, dar chiar şi cei obişnuiţi, cunosc ce este realitatea. Vechile *Purane* descriu cu claritate pe cel ce este un fals guru şi pe cel ce este un adevărat guru, precum şi ce reprezintă o învăţătură adevărată sau una falsă. Acestea sunt adevăruri fundamentale şi eterne, care nu pot fi Ioan 19: 27 (n.t.).

schimbate sau ajustate pentru a se potrivi la vreun nou sistem sau la o nouă modă periculoasă, aşa cum a fost cazul teoriei lui Freud.

Realitatea şi adevărul nu sunt produse ale gândirii raţionale sau liniare. Ele sunt derivate din înţelepciunea absolută, aşa cum ea se manifestă în mod spontan, izvorând din lumina Spiritului. Înainte de Realizare, este posibil ca omul să fie sau nu de acord cu adevărul că Spiritul este reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic în inimă. Numai după Realizarea Sinelui şi nu înainte de aceasta, are loc experienţa directă a Spiritului. El îşi manifestă atunci puterile asupra personalităţii umane, şi lumina Sa deschide în conştiinţă o nouă dimensiune. Inteligenţa divină a Spiritului iradiază în toate direcţiile. Ea nu are o mişcare liniară, ca gândirea raţională. Ea nu este parţială, tendenţioasă sau cu intenţii ascunse ci, pur şi simplu, asemenea razelor soarelui, iluminează orice colţişor de întuneric şi ignoranţă. Puterea realităţii strălucitoare iradiază de la Spirit în toate direcţiile şi pătrunde cele mai ascunse întrebări şi probleme. Puterea Spiritului este nelimitată şi continuă, iluminând orice

zonă, oricât de obscură sau dificilă ar fi. El nu atinge un punct de ia care trebuie să se reîntoarcă, pentru a cufunda mentalul în confuzie şi eroare, aşa cum se întâmplă în mod inevitabil cu conştiinţa liniară. Dimpotrivă, Spiritul iluminează orice lucru spre care se îndreaptă atenţia omului care, astfel, poate contempla realitatea cu o limpezime totală şi într-un echilibru desăvârşit. Aceasta, deoarece realitatea este ceea ce există. În contrast cu ego-ul limitat (conştiinţa oarbă), Spiritul nici nu doreşte şi nici nu are nevoie să manipuleze vreo idee, pentru a o ajusta la proiecţiile raţiunii, la cerinţele unui argument, sau la o construcţie mentală. Necazul este că adevărul nu poate face compromisuri. El doar există pe suportul său de iubire pură şi profundă.

Iată motivul pentru care cel care cunoaşte adevărul evită uneori pe ceilalţi oameni, pentru că el nu îşi poate pune viziunea în concordanţă cu ideile cele mai

populare, la modă sau *de mare* succes, ale altor proiecţii mentale. El stă pe piedestalul Absolutului şi ştie că, dincolo de confuzia şi haosul moderniştilor *raţionalişti*, există împărăţia Realităţii, Adevărul Absolut. El ştie că Realitatea nu poate fi atinsă prin raţiune şi în cadrul limitelor ego-ului, ci prin ascensiune spirituală. Acest lucru nu este ceva imaginar, *ci* realizarea experienţei sufletului sau Spiritului nostru. Spiritul este precum axa imobilă a unei roţi. Dacă atenţia noastră atinge axa fixă aflată în centrul roţii existenţei noastre (care este într-o continuă mişcare), devenim iluminaţi de către Spirit, sursa păcii interioare, şi ajungem într-o stare de deplin calm şi cunoaştere a Sinelui.

Atunci când conştiinţa noastră rămâne ataşată de ego, la periferia roţii, suntem antrenaţi într-o mişcare continuă, plasându-ne numai la nivelul unei cunoaşteri relative a lumii înconjurătoare, în afara acestui efect limitativ al ego-ului, mai există dorinţele, speranţele şi

condiţionările care ne afectează şi ne deformează conştiinţa, ajungând până la simţuri şi mental. Rezultatul final este stress-ul, suprasolicitarea şi epuizarea. În contrast cu această stare, se manifestă calitatea înnăscută a Spiritului, care ne înalţă deasupra haosului artificial şi lipsit de realitate şi care ne poartă în lumea Realităţii Pure ce iradiază pacea înăuntrul nostru şi în jur.

Este ceva ce omul nu poate pretinde, forţa sau plăti cu bani, totul petrecându-se în mod spontan, printr-un proces viu, de evoluţie. După înălţarea noastră spirituală, conştiinţa individuală, relativă şi instabilă devine una cu Conştiinţa divină atotpătrunzătoare. Explicaţia este că prin Realizare, Spiritul ajunge la cunoaşterea de sine, capătă forţă de expansiune şi o încredere absolută în sine. Spiritul îşi este suficient sieşi. Se poate spune că el reprezintă conştiinţa completă, fiind conştient în totalitate de propria sa natură.

Aşa cum am spus, inteligenţa Spiritului este asemenea unei surse unice de lumină, care iradiază în toate direcţiile, atingând cele mai îndepărtate zone, fără să sufere vreodată reacţia efectului de polaritate. Conştiinţa care izvorăşte din lumina Spiritului percepe, transformă şi creează. Astfel, inteligenţa Spiritului nu este în mod exclusiv nici cauza, nici efectul vreunui lucru, ci este o combinaţie a cauzei şi efectului. Ea nu este nici activă, nici pasivă. Aşadar, ea nici nu poate fi comandată şi nici nu comandă, ci posedă calitatea inerentă de a acţiona, pur şi simplu, pentru a fi eficientă. Am putea spune că: „Există, deci acţionează”.

Să luăm de pildă razele soarelui. Ele cad asupra copacului şi creează clorofila, proces care nu presupune o intenţie, sau o proiecţie mentală. Această capacitate, de a cunoaşte realitatea şi de a fi eficient, este inerentă Spiritului. Sămânţa sădită în Mama Pământ încolţeşte, deoarece atât sămânţa cât şi Mama Pământ au calitatea

inerentă de a produce acest efect. Este în natura lucrurilor ca orice este viu să funcţioneze în mod spontan. Fiecare lucru tinde în mod natural să devină ceea ce este deja la nivel potenţial.

Procesul mental, pe de altă pane, nu este o astfel de activitate spontană, deoarece nu îşi are rădăcinile în sursa creatoare a tuturor lucrurilor, care este Spiritul. Tot ceea ce săvârşeşte este deliberat, orientat spre ego, condiţionat şi cu caracter obligatoriu. El evoluează linear, fără a privi înapoi sau lateral, în ultimă instanţă, el nu se poate autosusţine, deoarece este lipsit de forţa adevărului, astfel încât se întoarce împotriva lui însuşi, distrugând ideea într-un mod în care nu ne-am fi aşteptat iniţial.

— Să luăm drept exemplu cazul extrem al lui Hitler, care era atât de convins de funcţionarea sistemului său raţional după care evreii erau cauza distrugerii Germaniei, încât a lansat teoria originii

nobile, ariene a rasei germane şi a inferiorităţii rasei evreieşti. Aceasta a fost o teorie construită de raţiune, dar care nu avea nicio legătură cu adevărul. Cum pot fi germanii rasa cea mai evoluată, când ei au ucis fiinţe umane în camerele de gazare şi s-au delectat la vederea acelor scene atroce? Printre cei gazaţi au existat şi atâţia copii! Pentru orice fiinţă umană care nu este orbită de sistemele raţionale, este evident că numai nişte primitivi, de cea mai joasă speţă, ar putea face aşa ceva. Rezultatul final al acestei construcţii raţionale aberante a fost propria distrugere a lui Hitler, pentru că ideea de a-i distruge pe evrei a fost o proiecţie mentală care, asemenea tuturor proiecţiilor mentale, a sfârşit prin a se întoarce împotriva ei însăşi. Efectul de polaritate are loc atunci când cineva depăşeşte o anumită limită în proiecţia sa mentală, care e încorsetată de cadrul limitat al propriei personalităţi şi al conştiinţei ego-ului. Efectul se întoarce împotriva celui care a iniţiat procesul. În

acelaşi *fel în* care o săgeată trasă către o ţintă, dar legată cu o *sfoară*, va reveni lovind arcaşul. Chiar la un nivel superficial, lumesc, experienţa cotidiană proprie ar trebui să-l înveţe pe om că nu *trebuie* să se lase purtat de raţiune oriunde doreşte ea, ci să o observe, păstrând-o în limitele sale corespunzătoare.

Raţiunea este utilă în felul ei, dar nu trebuie atinse extremele fără a lua în seamă efectele consecutive ale polarităţii induse de excese. Este surprinzător, totuşi, că nimeni nu învaţă prea uşor această lecţie, probabil din cauza presiunii ego-ului. Au venit mulţi la mine, cu suferinţe de neînchipuit, pricinuite de efectele proiecţiilor lor *mentale*. În ciuda eforturilor mele de a-i vindeca, aceştia îşi găseau scuze şi justificări: „Şi ce dacă am făcut asta? Ce-i rău în asta? Ce-i greşit? Ce nu e bine?” Aceasta mi se pare că este mantra sau refrenul favorit al omului modern. Dacă, totuşi, el este pregătit să înveţe din experienţa de zi cu zi şi nu repetă în mod

automat: „Ce-i rău în asta? Ce-i rău în asta?”, el poate atinge înţelepciunea practică a căii de mijloc, evitând extremele. Prin practică, el îşi poate menţine raţiunea în anumite limite clare, realizând astfel echilibrul interior. În acest fel, s-ar putea să devină ceva mai puţin activ, dar va fi ferit de suferinţe şi, cu siguranţă, nu va determina distrugerea proprie sau a celorlalţi.

Dacă omul îşi face introspecţia şi afirmă cu umilinţă în inimă:. Eu nu cunosc încă adevărul, dar va trebui să-l găsesc”, este posibil ca umilinţa să-i fie răsplătită, în timp, prin ascensiunea sa spirituală. Dacă se petrece acest lucru, atenţia i se va îndrepta către centru, nici spre stânga şi nici spre dreapta, adică nu va fi nici dominat de condiţionările venite din trecut şi nici de ambiţiile de viitor ale ego-ului. Un asemenea om este pregătit pentru a-şi primi Realizarea Sinelui, prin care va cunoaşte Adevărul în forma sa absolută.

Mă voi opri aici cu discuţia legată de problemele

raţiunii şi de modul în care putem evita cele mai nocive confuzii ale modernismului, experimentând şi ajungând să înţelegem ce înseamnă a percepe realitatea în lumina Spiritului.

Un alt blestem prezis a se abate în decursul acestor vremuri modeme (Kali Yuga sau Era Conflictului ori a contradicţiei, care duce la confuzie, denumită „bhranti", în sanscrită) este că oamenii se vor deda cu uşurinţă la acţiuni rele şi distrugătoare. Ar fi trebuit să se prezică, de asemenea, că cei care deţin puterea vor tolera şi încuraja aceste acţiuni, întrucât le convin de minune. Ei nu vor încerca să rezolve problemele sociale prin căutarea rădăcinilor autodistrugerii (care se află în miezul modernismului), ci vor oferi doar soluţii parţiale şi de moment, care vor crea alte probleme, cu neputinţă de soluţionat. Un anume domn Simpson, de pildă, celebră stea a fotbalului, este acuzat că şi-a ucis soţia. Ca rezultat. În presa americană au apărut articole care

argumentează că nu ar trebui să existe familii şi căsătorii. Americanii au o societate veche de numai două sute de ani şi, în acest răstimp, au făcut tot ce le-a stat în putinţă să o distrugă. Ce drept au tocmai ei să vorbească despre societate sau despre viaţa conjugală şi să distrugă alte societăţi cu tradiţii îndelungate? Asta înseamnă doar tratarea simptomelor şi nu a cauzei, prin distrugerea chiar a rădăcinilor societăţii. Guvernele nu mai sunt preocupate de bunăstarea autentică a popoarelor lor, iar puterea intră pe mâna intereselor financiare frauduloase, care vor să cumpere cât mai multe voturi flatând cele mai josnice şi mai egoiste dorinţe ale oamenilor (în special prin intermediul presei şi ai altor mijloace de manipulare cum ar fi televiziunea). Totuşi, ceea ce observăm în vremurile moderne depăşeşte orice previziune sau imaginaţie.

Cea mai bună pildă a umilinţei inteligenţei se găseşte nu atât în construcţiile intelectului, ci în creaţiile

acelor artişti simpli şi acelor poeţi profunzi, a căror operă este o simplă ofrandă adusă Creatorului lor. În proiecţiile lor mentale, ei văd lumea pe care Creatorul a zămislit-o după propriul Său chip. Creaţiile spontane ale acestor oameni modeşti reprezintă reflectările eterne ale naturii şi Divinului. Exuberanţa şi bucuria care se revarsă din picturile lor, din fiecare trăsătură de penel, ne deschid inimile, asemenea unor lotuşi înmiresmaţi. Din opera lor radiază o inspiraţie unică şi tăcută. Acelaşi stil artistic răzbate şi din picturile denumite „naive" sau „rustice".

Regret să o spun, dar în vremurile modeme nu se mai produc capodopere. În cel mai bun caz, se copiază vechii maeştri, sau se cumpără lucrările lor la preţuri exorbitante, pentru a investi banii, în timpurile moderne s-a renunţat la noţiunea de artă eternă, *preluând* în schimb aşa-zisa artă modernă, care este atât de subiectivă, încât poate fi înţeleasă numai de către

artistul însuşi, obligat să ofere un amplu comentariu, pentru a *ne convinge* de valoarea inestimabilă a creaţiei sale. Mai sunt apoi şi criticii care, fiind lipsiţi de orice simţ al eternităţii sau al Spiritului, aduc laude nesfârşite oricărei absurdităţi prezentate drept noutate, ce nu face decât să sfideze bunul simţ şi normalul.

Desigur, arta modernă poate, de asemenea, să reprezinte o manifestare extrem de elevată, atunci când îşi are sursa în Spiritul lipsit de formă. Ea sparge liniile şi tiparele artei convenţionale, pentru a crea o substanţă fără formă, dar plină de lumină şi semnificaţii transparente. Pentru a realiza acest obiectiv, omul trebuie să fie un suflet realizat, care să zugrăvească propria sa bucurie fără formă într-un asemenea chip, încât să reprezinte şi să emane acea bucurie abstractă şi spontană a Spiritului, produsă de către Spirit. O asemenea artă nu are nevoie de comentarii şi discuţii, ci doar de arta unui poet. Un poet, un mare suflet şi un

vizionar, asemenea lui William Blake, care era capabil să deseneze şi să picteze viziunile descrise în poemele sale. Imaginaţia unor artişti de acest calibru atinge culmi fără seamăn, ce pot fi savurate şi apreciate numai de către un suflet iluminat. Toate sufletele evoluate, chiar şi cele care trăiesc într-un simplu sat ţesând un şal pentru Zeiţa Mamă, aducând laude Celui Etern şi Nepieritor, sau înălţând cântece divine, nu sunt decât unduirile divine ale Creatorului însuşi. Este posibil ca uneori să nu fie înţeleşi, să fie criticaţi de către cei orbi şi ignoranţi, dar ei continuă să creeze, să cânte şi să interpreteze muzica pentru ei înşişi şi pentru cei care, fiind înzestraţi cu ştiinţa divină, pot înţelege lumea înfăţişată în operele lor.

Pentru a da glas acestei viziuni, nu este nevoie să se utilizeze niciun fel de vulgaritate sau sugestii senzuale, atât de des exploatate în epoca modernă, pentru exprimarea impulsului artistic. Dacă arta este

pură, atunci ea există în sine şi pentru sine, uluitoare şi dătătoare de o mare bucurie. Într-o asemenea măsură încât, atunci când receptezi o asemenea operă de artă pură, toate gândurile încetează şi începi, pur şi simplu, să fii martorul acelei bucurii minunate pe care artistul o resimte în inima sa. Acest fel de percepere subtilă a ceea ce este real şi adevărat, reprezintă darul unui suflet realizat şi nu are nimic în comun cu produsele simplei raţiuni.

Lipsiţi de perceperea subtilă, criticii intelectuali, care nu sunt în stare să tragă o singură linie, îşi pun în joc raţiunea lor limitată şi

Opera lui Brâncuşi, spre exemplu (n t) 40

orientată către ego, care le dă frâu liber să critice şi să judece orice artist în formare, ucigându-i lucrarea, rânindu-i şi amorţindu-i sensibilitatea. Nu de mult, am ascultat la televizor o superbă piesă orchestrală compusă de o englezoaică în vârstă de optzeci de ani. Muzica era

minunată şi plină de farmec, dar a doua zi, a apărut în ziar o critică de jumătate de pagină, în care lucrarea era complet desfiinţată. De atunci, nu s-a mai auzit nimic despre acea compozitoare.

Care este, oare, forţa motrice din spatele acestei critici aşa-zis sofisticate? Să fie vorba, repet, de invidia celor lipsiţi de talent pentru a crea, dar care au deprins în schimb meşteşugul criticii? în şcoală nu se învaţă, de fapt, cum să se aprecieze arta adevărată. Nu este vorba de o înţelegere pur mentală, ci de o experienţă spirituală înnăscută. Aprecierea pur mentală a unui critic este, de fapt, foarte periculoasă, deoarece poate desconsidera sau distruge ceea ce este autentic şi poate să confere o strălucire artificială şi o aparenţă de valoare unui lucru lipsit de sens, banal sau chiar malefic. Şi de ce să fie nevoie de critică, la urma urmei? Creatorii îşi urmează propriul drum, aşa că de ce să fie induşi în eroare de cuvintele bombastice, atât de abil folosite de critici? în

acelaşi fel îşi fac apariţia şi reporterii, care mitraliază în interviurile lor ideile celor umili şi înţelepţi.

Aruncând o privire asupra operelor create de modernism, observăm că ele reflectă doar superficialitate şi confuzie, alimentând în final critica produsă de către mental. Din fericire, există şi o soluţie cuprinsă chiar în sistemul respectiv. Căci, dacă ar fi să dispară toţi marii artişti (lucru care se şi întâmplă, deoarece criticile aduse creativităţii şi sensibilităţii *lor* înnăscute i-au redus în mod brutal la tăcere), care ar fi rezultatul? Ar intra în acţiune legea polarităţii şi toţi criticii ar dispărea, deoarece nu ar mai exista nimeni *bun* de criticat. Ei ar porni să se critice unii pe alţii, ceea ce se şi întâmplă deja, pentru că sunt asemenea unor maşini gata programate, ce nu se mai pot opri din urzirea nesfârşitei ţesături critice. Fără *îndoială că* ar ajunge să se critice reciproc, până *ce ar dispărea* în final, cu totul. Analiza constituie o atitudine *veninoasă la* adresa

frumuseţii subtile a unei flori *parfumate*, *căreia i se* rup petalele. Problema modernismului este că veşnic îşi distruge şi îşi înlocuieşte propriile construcţii. Să luăm un alt exemplu al funcţionării legii polarităţii începând din secolul al şaisprezecelea până în cel de-al nouăsprezecelea era la modă invadarea altor ţări. Jaful sălbatic şi colonialismul erau larg răspândite şi într-o mare vogă. Secolul al douăzecilea a adus moda manifestării unui interes „elevat" faţă de alte ţări. Legea polarităţii prevede însă că, indiferent de cursul, urmat, pendulul va reveni de unde a plecat. Câteva dintre problemele Occidentului, discutate deja, ar putea fi considerate, prin acţiunea legii polarităţii: drept un rezultat direct al concepţiilor greşite din trecut.

Raţiunea, ajunsă la apogeu în decursul ultimelor secole, a acţionat prin intermediul rasei albe, care a elaborat un principiu linear, derivat din gândirea raţională, cum că toate rasele de alte culori nu ar fi

create de Dumnezeu care, presupus în mod tacit a fi de rasă albă şi foarte probabil anglo-saxon, pur şi simplu le-a colorat în mod diferit, în semn de pedeapsă divină, iată un soi de ignoranţă care ni se poate părea hazlie dar care, apărată de armura raţiunii, sau mai degrabă de raţiunea imperialismului şi colonialismului, a exterminat, de fapt, mii şi chiar milioane de oameni, jefuindu-le teritoriile şi transformându-i în sclavi. Drept rezultat, nu poţi găsi nici măcar un singur indian băştinaş din America de Nord care să trăiască liber, conform tradiţiilor sale, căci toţi au fost închişi în rezervaţiile puse la dispoziţie „cu generozitate" de către invadatori. Ei mai pot fi văzuţi doar în tablourile din muzee, purtând pe cap penajul specific pieilor roşii dar având, în mod ciudat, trăsături de anglo-saxoni.

Slavă Domnului că Providenţa l-a dus pe Columb spre America şi l-a ţinut acolo, în loc de India către care era convins că se îndreaptă. Altminteri, populaţiile cu

pielea „colorată” din India, Pakistan, Bangladesh, Sri Lanka, Tibet, Nepal, Afganistan şi toate celelalte „stan”-uri, cu străvechile şi rafinatele lor culturi, ar fi fost complet distruse de complexul de superioritate al conchistadorilor, acei „toreadori” ai Spaniei, care au contribuit, atât de glorios, la „pacea* şi „liniştea” parohiei catolice. Ca să recupereze, însă, neglijenţa lui Columb, măreţii anglo-saxoni au venit din Anglia în India şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a anihila moştenirea şi înţelepciunea profundă a Indiei, după care s-au retras cu eleganţă, după 300 de ani de ospitalitate respectabilă din partea gazdelor cărora nu le-a cerut nimeni acordul. Ei au părăsit India în mod paşnic, dar ţara a rămas dezastruos dezbinată în două părţi, în care seminţele distrugerii şi violenţei fuseseră deja implantate.

Acum, în ciuda dezmembrării şi declinului Imperiului jefuitor, bazat odinioară, atât de ferm, pe

individualism şi pe teoria unui „Regat Unit al Marii Britanii”, încă supravieţuieşte raţiunea colonialismului, purtând în sine pericolul potenţial al legii polarităţii. Regatul Unit resimte acum tensiunea dintre diferitele sale părţi, care se luptă între ele pentru a-şi apăra individualitatea, făcând din plin uz de violenţă în efortul de a se distruge între ele. Până ia începerea recentă a procesului de stabilire a păcii, în Irlanda de Nord erau zilnic ucişi oameni care fie atacau, fie apărau vestigiile colonialismului, iar în măreaţa şi liniştita cetate a Londrei explodau, în mod regulat, bombele teroriştilor. Nu se poate spune cât va mai dura acest fel de pace înainte de izbucnirea unui război.

Să încercăm acum să lămurim modul în care acţionează legea polarităţii în cazul manifestării raţiunii şi a construcţiilor mentale.

Pe vremea când anglo-saxonii jefuiau cu asiduitate cultura „inferioară” a raselor „de culoare” (în special din

America), ego-ul lor a luat o asemenea amploare încât, orbiţi cu totul în faţa realităţii, au început să creadă că aroganţa şi comportarea lor inumană erau perfect normale şi justificate. După toate regulile şi logica raţională şi spre marea lor satisfacţie, ei au constatat că prădaseră frumuşel întreaga lume, că îngenunchează toate rasele „inferioare", fiind acum instalaţi confortabil, pentru a se bucura de roadele propriei aroganţe. Desigur că legea polarităţii a început să se manifeste. America, în special, a atins prosperitatea şi, în ciuda idealismului măreţ al revoluţiei americane împotriva colonialismului, *oamenii au* devenit treptat sclavii luxului şi victimele propriului egoism. Odată cu trecerea timpului, ei au început să-i trateze pe toţi cei ce nu erau anglo-saxoni, adică pe evrei, hispanici, italieni şi ruşi, drept rase inferioare, persecutându-i ca venetici în ţara pieilor roşii, pe care o socoteau deja a lor, de drept. Foarte mulţi, înflăcăraţi *probabil de* zel religios, pretindeau că

acesta era *dreptul lor din* naştere şi că fuseseră aleşi şi binecuvântaţi de Dumnezeu să îndeplinească marea operă *de* distrugere a indienilor „primitivi", care nu aveau pielea albă, aşa cum avea, cu siguranţă, Dumnezeu cel Atotputernic.

Acum oamenii cu pielea albă au oraşe minunate, cu case şi grădini splendide. Toate pădurile luxuriante şi pământurile fertile, care odinioară aparţinuseră altora, sunt acum ale lor, ale celor deveniţi stăpâni legali peste nişte ţinuturi şi tot ceea ce produc acestea.

Cei care au fost ucişi sau alungaţi doar pentru că îşi duceau traiul pe propriul lor pământ, au dispărut pentru totdeauna. Nimeni nu mai are nevoie să se gândească la ei sau să se preocupe de ei, pentru că totul poate fi explicat şi justificat prin mânuirea abilă a raţiunii produse de ego şi aservite acestuia.

Din păcate însă, agresiunea aceasta nu a luat încă sfârşit. Conform legii naturale a polarităţii, atunci când

cineva agresează alte persoane şi le distruge, aceeaşi agresiune se va îndrepta împotriva agresorului. Aceiaşi anglo-saxoni, împreună cu alţi foşti colonizatori plini de aroganţă, atât de mândri odinioară de individualismul, de raţiunea şi de cultura lor, sunt primii care cad acum victime tuturor tentaţiilor ce li se oferă în virtutea legii polarităţii. Ei sunt cei care se dedau cu uşurinţă consumului abuziv de droguri şi narcotice. Acestea se revarsă, ca un potop, din ţări precum Columbia şi Bolivia, acolo unde încă mai există, în uitare şi cruntă sărăcie, indienii, foştii locuitori şi proprietari ai pământului Americii. Ei s-au refugiat pe înălţimile muntoase, pentru a se salva de atacurile albilor, iar faptul că ascunzătorile lor au devenit azi nuclee de acţiune a legii polarităţii, nu ar trebui să ne surprindă. În aceste două ţări se produc drogurile cele mai puternice, iar ele sunt apoi introduse în America prin contrabandă, chiar de către americani, care îşi duc la distrugere şi

degradare propriul popor, în vreme ce băştinaşii se ţin departe de asemenea droguri puternice. Ei se mulţumesc să producă droguri, pe care albii (spanioli şi alţii) le exportă la Washington, în America, rezultatele dependenţei de droguri nu se limitează la vreun oraş, sau la vreo categorie socială anume. Ele sunt atât de răspândite, încât victimele apar fără discriminare în Miami, San Francisco sau Los Angeles, de parcă omorârea nestăvilită a pieilor roşii de către albi, ar fi creat un lanţ nesfârşit de ucideri ale compatrioţilor lor americani. Se pare că „jocul crimei" trebuie exersat precum tenisul, pentru a se menţine forma jucătorilor antrenaţi, vreme îndelungată, în exterminarea pieilor roşii.

La ora actuală sunt prădaţi şi chiar ucişi oameni care sunt doar cu puţin mai avuţi decât agresorii lor. Pe măsură ce ţările dezvoltate devin tot mai bogate, ele creează, în virtutea legii polarităţii, un număr tot mai

mare de hoţi şi de organizaţii mafiote tot mai sofisticate. Acestea din urmă scot bani clin răpirile celor bogaţi, care au strâns la rândul lor averi prin cultivarea corupţiei şi prin adâncirea sărăciei oriunde au poposit. Imperiile mafiei nu pot fi controlate, dar ele pot exercita controlul (şi chiar fac aceasta) asupra politicienilor şi guvernelor. Lumea modernă occidentală acordă o atât de mare importanţă banului, încât acesta a devenit o adevărată funie bună de spânzurat, petrecută în jurul grumazului tuturor celor născuţi sub semnul nefericit al modernismului. Trebuie să înţelegem că hoţii şi mafiile au apărut, pur şi simplu, pentru a produce o reacţie cerută de legea polarităţii.

Furtul, însă, nu este apanajul exclusiv al hoţilor de profesie. Toate categoriile sociale posibile, de la baza şi până ia vârful societăţii americane, fie practică jaful, furtul şi corupţia, fără urmă de decentă sau cinste, fie suferă în tăcere atrocităţile gangsterilor şi escrocilor,

care prosperă şi îşi construiesc imperii. Violenţa a atins asemenea cote încât, dacă cineva călătoreşte în America, nu este indicat să poarte un ceas de valoare, bijuterii şi nici măcar un inel de logodnă.

Erodarea şi distrugerea lentă a valorilor umane normale (dharma cea eternă, pe care o respectă, în mod spontan toate fiinţele omeneşti ce recunosc valorile tradiţionale) au atins culmi înfricoşătoare în America, unde consumul excesiv de alcool şi de droguri a devenit, deja, un lucru obişnuit. Chiar şi în cercurile de elită se discută despre droguri aşa cum, odinioară, se vorbea despre sublimul subiect al vinurilor franţuzeşti.

Cu mult mai grav este fenomenul violării copiilor. Ameţiţi de prea multă libertate, oamenii şi-au pierdut orice simţ de decentă, modestie şi autocontrol. Sunt date publicităţii tot mai multe cazuri de violare a propriilor copii. Chiar şi animalele îşi protejează odraslele cu mai multă atenţie decât acele brute. Totul depăşeşte orice

imaginaţie, dar se pare că în această cultură violentă, acoperită cu spoiala aşa-zisei „distracţii cu orice preţ”, cu toţii au devenit imuni la valorile morale obişnuite. Această cultură tip „Coca-Cola” abundă în carnavaluri macabre, discoteci unde se consumă droguri şi o muzică ce bombardează simţurile cu o vulgaritate şi o indecenţă duse la extrem. Cum putea un biet astrolog indian „primitiv” să prevadă. În viitor, starea degradată şi imorală atinsă în era noastră modernă?

Recent am auzit că 200 de copii au fost violaţi de nişte poliţişti din America, cu alte cuvinte, chiar de cei care trebuiau să le asigure protecţia şi siguranţa. În vremurile moderne, copiii au suferit cel mai cumplit, dar acest fel de experienţă este, probabil, chiar mai rea decât o cameră de gazare, căci ei trebuie să trăiască mai departe, purtând în suflet o rană îngrozitoare. Mulţi preoţi catolici din Canada au distrus copii nevinovaţi în acelaşi mod. O ştire şocantă primită recent a fost că

şeful Bisericii Catolice din Austria a fost acuzat de violarea copiilor. El obişnuia să poarte un veşmânt roşu. Aş dori din suflet să-l văd într-o arenă pentru luptele cu tauri, având în faţă pe cel mai periculos dintre aceste animale. Este posibil ca toţi aceşti copii să prefere moartea, decât să trăiască o viaţă distrusă psihic. Destul de recent, o fată foarte tânără, care a fost silită de părinţii săi să joace rolul principal dintr-un film de groază despre o posedare demonică, s-a sinucis la câţiva ani după aceea.

Asemenea oameni haini, care abuzează de inocenţa copiilor, săvârşind acte atât de cumplite, nu sunt descrişi în nicio prezicere din trecut, motiv pentru care Occidentul nu dă crezare profeţiilor indiene. Vesticii sunt convinşi că vechii astrologi indieni nu aveau darul previziunii. Ce să zicem atunci despre Nostradamus? Este ca şi cum acei vizionari din vechime, nu ar fi putut suporta să relateze asemenea

orori, pe care nimeni nu le-ar fi crezut până astăzi, când s-a atins declinul maxim din Kali Yuga.

Când am citit într-un ziar ştirea despre violarea copiilor din America, am fost extrem de revoltată. O americancă, aşezată lângă mine în avionul cu care zburam spre America, s-a mirat de atitudinea mea, spunând: „Eu nu sunt şocată deloc pentru că, dacă privim situaţia din punct de vedere raţional, vom descoperi că în original Halloween" – festivitate consacrata ocultismului magie: vrăjitoriei, puterilor malefice (n.t.).

asemenea lucruri se petrec în toată lumea. Singura diferenţă este că ziarele americane nu se feresc să publice asemenea ştiri", lată cum justificarea raţională a individului a fost dusă până la concluzia logică, în cadrul noilor dimensiuni ale gândirii colective său, altfel spus, ale evadării colective din introspecţie. O astfel de gândire, indiferentă şi iresponsabilă, înseamnă ocolirea

problemelor periculoase şi distrugătoare care zdruncină umanitatea din temelii. Ea mai înseamnă şi ignorarea totală a valorilor culturii tradiţionale păstrate cu atâta efort şi respect. Dacă Abraham Lincoln ar fi în viaţă, cum ar reacţiona, oare, în faţa acestei societăţi? Slavă Domnului că toate sufletele mari se odihnesc acum în pace. Am rămas doar noi, oamenii moderni, să primim în permanentă şocurile senzaţiilor tari ale vieţii moderne şi ale ego-ului dornic să şocheze mass-media, iar acestea sfârşesc prin a ne îmbolnăvi de cancerul sângelui.

În zilele noastre, nimeni nu pare a fi în siguranţă în aceste ţări dezvoltate, deoarece toată lumea, asemenea doamnei întâlnite în avion, nu face decât să-şi folosească raţiunea pentru a explica sau justifica violenţa. Iar prin prezentarea continuă în mass-media a violenţei, ca formă de divertisment, publicul devine tot mai neruşinat şi nesimţitor de inuman faţă de astfel de

manifestări. După cum se vede, oamenii se bucură, fără pic de sfială, să-şi afişeze talentul creator atunci când reuşesc să scoată bani din tot *felul* de lucruri oribile. Ei nu mai au timp să se preocupe de altceva. Chiar şi aceia care au bani destui sunt atât de lacomi, încât vor să apuce cât mai mult, prin fraudă şi înşelătorie, atât de la cei mai avuţi, cât şi de la cei mai puţin avuţi.

Pentru cineva care aparţine unei culturi diferite, este un păcat chiar să şi pomeneşti de *abuzul de* droguri sau de alcool. Rasele anglo-saxone şi europene aproape au înălţat consumul de alcool ia rangul de practică religioasă măreaţă. Nici nu se pune *problema dacă* această *religie este* bună sau rea. Băutura constituie un „sanctum sanctorium”, iar cei care nu beau sunt fie ciudati, fie caraghioşi. Chiar şi înalţii reprezentanţi politici, *intelectualii sau* aşa-zisa elită a societăţilor occidentale sunt rareori modele de luciditate după câteva pahare, ca să nu mai vorbim de înţelepciune. Cu

toţii se îneacă în butoaie de bere, de băuturi distilate sau orice soi de vin sau alcool care poate fi imaginat. Desigur, ei au inventat o serie de justificări diferite, chiar şi la nivel colectiv. Prin intermediul mass-mediei, ei păşesc în faţă, susţinând şi apărând acest obicei autodistrugător care întunecă limpezimea gândirii. Din nefericire, cultura alcoolului se răspândeşte acum şi în ţări care, prin tradiţie, s-au ferit de băutură ca de ciumă.

Odată am stat la o prietenă ai cărei soţ era un înalt funcţionar de stat, dar amândoi obişnuiau să bea zdravăn. M-a mirat locuinţa lor extrem ce neglijentă, în care nu se găsea nimic folositor decât cele necesare pentru petrecerile unde erau invitaţi prietenii lor băutori. Nu aveau nici măcar o pătură în plus, cu care să mă acopăr, intelectualii de teapa lor şi alte persoane sus-puse au creat din cultura alcoolului o veritabilă Biblie, graţie marketingului genial din ţările lipsite de orice principiu, dar avansate pe panta autodistrugerii.

Francezii, care şi-au confecţionat o cultură foarte savantă a mustului de struguri fermentat şi a bronzaturilor mucegăite, se miră acum de ce strugurii lor şi-au schimbat culoarea şi nu mai fermentează şi de ce întreaga ţară este bântuită de bolile ficatului şi ale pielii. Să fie, oare, vorba despre legea polarităţii care acţionează asupra lor? Să fie, oare, aceeaşi lege care le-a creat şocul recesiunii economice? Un alt efect ai polarităţii este că, după alegerea domnului Chirac, a apărut în ziare o listă lungă cu numele colegilor săi din guvern care fuseseră arestaţi şi închişi. Cu atâta băutură şi beţivi în jur, cum să se mai descurce cu salariile primite? Pe deasupra, celor mai mulţi dintre ei, le place să întreţină amante şi chiar să le numească în funcţii importante în guvernul Franţei.

Se pare că nimeni nu ştie de ce recesiunea se întinde ca o molimă în toate ţările occidentale care se împăunează atâta cu nivelul lor economic. Motivul

subtil nu este altul decât consumul de bere, vin şi alcooluri tari, care a distrus libertatea autentică şi a secătuit puterea şi dorinţa de a munci şi de a se bucura de viaţă. Aceşti oameni sunt în stare să facă o criză dacă nu pot merge să bea într-un bar, sau nu pot pleca într-o vacanţă din care probabil nu se vor mai întoarce. Christos a spus că alcoolul duce la desfrâu. Eu spun că în perioada modernă, el conduce şi la recesiune economică.

Chiar şi în biserici, la „sfânta” comuniune se oferă enoriaşilor vin, o licoare de struguri fermentaţi şi putreziţi, destinată pentru împlinirea spirituală. Explicaţia oferită este că Iisus însuşi a transformat apa în vin la nunta din Cana. Desigur că vibraţiile divine pot face suc de struguri din apă, dar cum ar putea vibraţiile divine să creeze ceva care îţi distruge conştiinţa şi te coboară la un nivel subuman? Logic vorbind, cum ar putea să se facă vin în mod instantaneu? El trebuie să

fermenteze ani de-a rândul ca să devină din „cel mai ales”. Totuşi, pentru oamenii moderni, adevăraţi băutori, ar trebui să nu existe „sfântă” împărtăşanie fără vodcă (cea mai tare băutură rusească), deoarece vinurile obişnuite nu mai pot crea efectul spiritual într-un beţiv sau unul obişnuit cu alcooluri tari. În limba engleză cuvântul „spirit” înseamnă alcool, spirit al unui defunct şi, de asemenea. Ātma sau reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic în fiinţa umană.

Mi-e imposibil să înţeleg cum oamenii se pot folosi de Christos pentru a susţine consumul de vin fermentat, care întunecă puterea conştiinţei când, dimpotrivă, El a venit să ne înalţe deasupra conştiinţei omeneşti obişnuite. La Cana, se zice că Iisus a creat „vin” în mod instantaneu dar, de fapt, El nu a îngăduit niciodată fermentarea sucului de struguri. De altfel, toate vinurile şi lichiorurile (chiar şi Benedictina, acel lichior „binecuvântat”, fabricat cu atâta ardoare de către

călugării francezi) sunt băuturi fermentate, iar cele mai bune vinuri au mirosul cel mai greu, provenind din struguri putreziţi de-a binelea de mulţi ani. Aceia care sunt destul de „norocoşi” să le guste, declară: „Ah, este ceresc!”. Aici au dreptate, căci într-adevăr mirosul băuturii nu se aseamănă cu nimic existent pe pământ, iar oamenii beţi duhnesc mai rău decât porcii, pentru că nicio persoană trează nu poate suporta să stea alături de ei. Şi totuşi, în ţările dezvoltate, aceasta este starea la care pare să aspire toată lumea. Se pare că toţi şi-au pierdut simţul mirosului. Aşa cum stau lucrurile, toţi miros urât a băutură şi nu au ce face, căci baia nu mai este la modă în Franţa. Baia la francezi *constă în a te* stropi cu parfumuri peste alcool şi a avea apoi sentimentul că apogeul culturii se află în Franţa.

La recepţiile de anvergură, trebuie *să* dai mâna cu peste cinci sute de oameni de *genul* acesta. O *dată ce* s-au pornit să bea o pot ţine tot aşa până la zece sau

unsprezece noaptea, cu toate că recepţia a început la şase şi este de *presupus că* se va sfârşi la opt. Aici este singurul loc în care nimeni nu-şi mai *priveşte într-una* ceasul. Necazul este că atunci când, în sfârşit, trebuie să plece, insistă să facă conversaţie cu sărmanele gazde, care au stat în picioare ore întregi, fără să guste sau să bea ceva, refăcând altceva decât să-şi privească musafirii pierzându-şi treptat luciditatea şi, la plecare, să le suporte strângerea şi scuturarea mâinii, până ce nu şi-o mai simt deloc. Bietele gazde au stat să *dea mâna cu* toţi cei care sosesc fără încetare şi, chiar înainte *de a termina cu noii* veniţi şi de a se putea aşeza câteva minute, pentru a se înviora cu puţină apă sau cu ceai, trebuie să o ia de la capăt, luându-şi rămas bun de la cei care pleacă, pe motiv că nu mai sunt în stare nici să mai bea. Cu excepţia bărbaţilor din unele ţări de tradiţie musulmană cărora nu le este permis să dea mâna cu doamnele, toţi ceilalţi au stiluri diferite de a şoca gazda

obligată să stea ia dispoziţie, lată doar unul dintre aspectele faimoaselor divertismente ale societăţii occidentale.

De bună seamă că oamenii justifică tot cu ajutorul raţiunii acest soi de comportare nebunească şi afirmă că ei nu ţine deloc de era modernă, ci este o veche tradiţie, adică, apelând chiar la argumentele mele, trebuie să fie ceva bun. Dar pentru orice om dotat cu un dram de bun simţ, toate acestea sunt o totală risipă de bani şi de energie. La întruniri, nu vei auzi decât rareori vorbindu-se despre munca fiecăruia, sau despre ceva inteligent, ci mai ales despre scandaluri şi bârfe ieftine. Dacă va trebui vreodată să daţi o asemenea recepţie, păziţi-vă în special de francezi, căci ei trebuie să o sărute pe doamna gazdă pe ambii obraji (dacă nu chiar şi pe soţul acesteia!). În zilele noastre, când există atât de multe boli uşor transmisibile, socotesc că măcar „tradiţia" aceasta ar putea fi desfiinţată fără regrete.

Există, însă, şi o latură mai serioasă. Cheltuirea resurselor atât particulare cât şi naţionale alocate consumului de alcool este foarte însemnată. Dacă ar fi cumva posibil, ar trebui să se prezinte şi să se dezbată, în parlamentul fiecărei ţări, un raport statistic asupra cheltuielilor implicate şi rezultatelor pozitive înregistrate în urma respectivelor petreceri şi recepţii, precum şi a efectelor consumului zilnic de alcool. Cheltuirea unei părţi atât de însemnate din venitul naţional al ţărilor dezvoltate, pentru menţinerea într-o stare cât mai inconştientă cu putinţă, este un semn de nebunie crasă. Ademenirea ţărilor din lumea a treia pentru a risipi cât mai mult timp şi bani în relaţii diplomatice menţinute astfel, este un lucru de neiertat. Chiar şi ambasadele Indiei par să fi căpătat un bun antrenament în petrecerile cu băuturi alcoolice. Graţie antrenamentului englezesc, diplomaţii indieni care arată cu toţii la fel cu fracurile şi papioanele lor, cunosc

absolut totul despre scotch, whisky şi vermut.

Anglia este, de bună seamă, vârâtă până-n gât în „tradiţiile” alcoolului. Clădirea cea mai frumoasă şi mai impunătoare din orice sat este, în mod invariabil, cârciuma. Se spune că ea este „centrul social al localităţii”. Dar cei care vin să se întâlnească acolo sunt fie deja băuţi, fie se duc să se îmbete (şi asta cât mai repede posibil), înainte de orice întâlnire, trebuie să se bea ceva, căci altfel nu poate începe dialogul. Chiar moartea rudelor este udată cu şampanie. Explicaţia pe care o dau unii este că acesta este singurul mod în care poţi scăpa de sentimente. Cu cât se consumă mai mult alcool, cu atât au oamenii mai puţine sentimente unii faţă de ceilalţi şi încep să-şi piardă simţul moral, precum şi pe cel al valorii relaţiilor interumane. Un exemplu recent al „culturii alcoolului” este cel al unei bunici în vârstă de 80 de ani, care îi scrie nepotului ei de 18 ani scrisori de dragoste, publicate ulterior pe prima pagină a

ziarelor, ca o mare senzaţie. Confuzia relaţiilor este un rezultat direct al alcoolului care, ca o otravă permanent ingerată, duce la tocirea simţului moral, la amorţirea şi la distrugerea lentă a sentimentelor omeneşti naturale. Şi totuşi, alcoolul se bucură de un asemenea respect în aceste ţări, încât am întâlnit în Canada un doctor în filosofie, care şi-a luat doctoratul în Anglia scriind o lucrare foarte complicată despre modul în care se poate realiza „ascensiunea spirituală" prin băutură.

Efectele alcoolului asupra comportamentului uman sunt, totuşi, departe de a ridica nivelul conştiinţei şi de a rafina calitatea morală a vieţii oamenilor. Aşa cum am putut constata din activitatea mea, este foarte dificil să se dea Realizarea băutorilor înveteraţi sau alcoolicilor. Unii dintre ei au devenit atât de deziluzionaţi în căutarea adevărului încât, din disperare, s-au apucat de băutură. Dacă se întâmplă să îşi corecteze acest obicei *prin alte mijloace* decât Realizarea Sinelui,

ei vor cădea aproape imediat în năravul jocurilor de noroc, al *drogurilor* sau al femeilor. Motivul este că alcoolul distruge chiar şi capacitatea morală, dorinţa şi echilibrul, *necesare* pentru atingerea unei conştiinţe superioare şi pentru a evolua spiritual şi moral.

În societăţile occidentale, consumul de alcool este privit ca un ritual religios. Aş spune, însă, că lucrurile nu diferă de cultul rastafarian în care drogurile fac parte din ritualurile lor unde, cel mai adesea, participă persoane posedate. Majoritatea crimelor sunt săvârşite în ziua de azi fie în stare de beţie, fie din motive de propagare a alcoolismului sau drogurilor. Dar în „era metamodernă" care tocmai începe, cei treziţi la o nouă stare de conştiinţă vor fi eliberaţi de toate aceste obiceiuri distrugătoare. Cunosc mulţi oameni care nu vor să renunţe la această dependenţă aducătoare de moarte şi atât de pretenţioasă, încât nu poţi să inviţi pe nimeni la masă, dacă nu oferi şi băuturi, adică alcool.

Pentru asta trebuie să studiezi un dicţionar. Unul dintre slujitorii apropiaţi ai reginei Victoria, John Brown, era încredinţat că dacă un bărbat nu bea şi nu are o asemenea slăbiciune, nu este bărbat adevărat.

În dialectul indian marathi există o zicală: „Dacă sticla (de alcool) intră pe o uşă, Lakshmi (zeiţa bogăţiei şi a prosperităţii) fuge pe cealaltă". Atunci când un om nu este în deplinătatea facultăţilor sale, cum să te aştepţi să aibă simţul datoriei faţă de soţie, copii, societate sau întreaga ţară? El nici nu poate munci cum se cuvine şi nici nu se poate bucura de relaţiile şi responsabilităţile sale umane, normale. Atenţia lui se va dezechilibra, ficatul i se va îmbolnăvi, iar el va deveni un om foarte irascibil.

Ceea ce este valabil pentru „omul băutor", rămâne desigur valabil şi pentru toate societăţile occidentale ale vremurilor moderne, în afară de recesiune (care le-a lovit ca un dezastru şi mai mare), creată de cultura

băuturii, mai are loc şi subminarea totală a sistemului de valori care, prin tradiţie, a servit la sprijinirea şi elevarea relaţiilor morale şi sociale. Se pare că frecventarea petrecerilor unde se bea şi mersul la cârciumi şi baruri este un obicei foarte vechi dar, chiar aşa stând lucrurile, ar trebui să existe o anumită moderaţie Chiar şi scriitorii francezi ca Maupassant, Molière sau Emile Zola au satirizat şi au ridiculizat băutura. În vremurile modeme însă nimic nu mai are limite. Se pare că aceasta este marea realizare a oamenilor celor mai moderni, şi anume să treacă peste toate limitele de decenţă, bună cuviinţă şi respect pentru viaţă.

Într-o societate de soiul acesta, oamenii sunt desensibilizaţi în mod constant, nu numai prin alcool, dar şi prin atacarea neîntreruptă a inteligenţei şi emoţiilor lor, prin senzaţii tari. Mass-media a atins o culme a perfecţiunii în crearea şi intensificarea senzaţiilor prin afişarea permanentă a tot ceea ce

reprezintă un afront la adresa raţiunii normale şi a simţului responsabilităţii pornind de ia simpla bârfă şi scandalurile din ziare, trecând prin minciunile infame şi vulgaritatea neruşinată ce se lăfăie de-a curmezişul titlurilor, până la incredibila avalanşă de sex, violenţă şi groază care inundă totul şi care, necontrolată şi abia observată, se strecoară chiar în căminele oamenilor, prin intermediul televizorului atât de familiar şi demn de încredere.

Probabil că cei mai rău lucru care se observă în aceste societăţi, este modul în care femeile au permis să fie reprezentate. Respectul de sine, modestia şi blândeţea care în oricare altă parte a lumii sunt asociate în mod obişnuit cu cele care trebuie să fie mame în societate, sunt privite acolo ca fiind fără nicio utilitate sau valoare. Este posibil, desigur, ca femeile să poarte o cruce la gât, sau să meargă cu regularitate la biserică; cu toate acestea ele sunt foarte arogante şi de o lipsă de

modestie şi o agresivitate de-a dreptul insultătoare, în caz contrar, ele sunt catalogate drept femei cu un caracter slab şi demodate. Este posibil ca tipul tradiţional de femeie să fie considerat slab, de către o raţiune deformată dar, atunci când va fi vorba de accesul la împărăţia lui Dumnezeu tipul respectiv va fi judecat ca fiind plin de înţelepciune.

Acum, după ce am văzut tot felul de lucruri în Occident, am înţeles de ce Mahomed le-a pus pe femei să-şi acopere capul şi trupul. Fiind un profet, cu siguranţă că a văzut viitorul femeilor din Vest, unde nu mai există niciun fel de reguli de decentă şi de bun simţ care să oprească femeile de a face totul pentru a fi privite. Creatorii de modă care abia acoperă corpul şi coaforii sunt, se pare, cei mai prosperi din aceste societăţi. Ei sunt cei care au ucis frumuseţea pură a iubirii, deoarece oamenii *ajung* să se îndrăgostească din pricina unui *anumit stil de pieptănătură*, sau *de modă şi*

apoi să-şi schimbe sentimentele, pentru că adorata lor şi-a făcut o alta *coafură sau şi-a cumpărat* alte toalete. Acum este, desigur, la moda *stilul de îmbrăcăminte* „ponosită" şi aspectul nepieptânat sau ciufulit, *denumite pretenţios stil* „la modă", iar bieţii coafori şi creatori de modă se forţează din răsputeri să creeze noi stiluri de chelie sau de rochii confecţionate numai din panglici, care să expună cât mai mult din corp.

Femeile din Vest, în special cele inteligente, trebuie neapărat să aibă o raţiune agresivă, mai ales dacă sunt femei de carieră, sau activează în politică. În politică, ele trebuie să fie temute, precum vampirii, în viaţa socială, ele trebuie să fie nu numai formidabile, dar şi fermecătoare, adică să se ia la întrecere cu fotomodelele care privesc fix fără să zâmbească, sau cu stelele de cinema care, de obicei nu sunt cu nimic mai presus decât prostituatele.

Pentru a fi considerate atrăgătoare (pe cine şi ce să

atragă?), ele trebuie să-şi expună corpul, să-şi arate picioarele şi să invite la viol, cu figurile lor lipsite de expresie. Şi, la urma urmelor, dacă nu este vorba de viol (atragerea tuturor fără excepţie ar fi un joc prea periculos), logica lor, într-o societate a banului, este cum să-şi facă o publicitate cât mai mare frumuseţii, sau cum să-şi exploateze cât mai bine „marfa", pentru a-şi căpăta plata. Atunci când a insistat ca femeile să se îmbrace modest şi decent, Mahomed a prevăzut cu certitudine acest tip de femei, care nu-şi respectă castitatea şi demnitatea, purtându-se ca animalele care stau pe patru picioare şi nu pe două.

Un alt blestem al societăţilor occidentale este că sunt terorizate de perspectiva îmbătrânirii. De ce încearcă femeile şi bărbaţii, cu atâta disperare, să arate tineri? Raţiunea, sau probabil reclamele, le spun că dacă eşti bătrân, nimeni nu se mai uită la tine şi nimănui nu-i mai pasă de tine. Astfel, în schimbul unor priviri

murdare aruncate de un oarecare, occidentalii sunt gata să renunţe la frumuseţea castităţii lor. Precumpănirea acestor concepţii uşuratice este un obstacol în calea maturizării societăţii.

Pentru un om în toate minţile ce aparţine unei alte culturi, asemenea oameni, care nu îşi respectă nici părţile intime ale corpului şi nici vârsta, apar ca o şleahtă de nebuni care, atât în viaţa personală, cât şi în cea socială, se identifică cu tot ceea ce este stupid şi artificial.

Decenţa, modestia, demnitatea şi înţelepciunea sunt toate, produsele naturale ale unei societăţi tradiţionale, bazate pe valorile eterne sau dharma. În Vest, însă, asemenea calităţi sunt atacate şi dispreţuite, deoarece oamenii nu mai au respect pentru ceea ce este simplu, natural şi normal. Un simptom ai decăderii naturalului şi al triumfului artificialului este că masele plastice s-au strecurat în toate produsele şi le găsim

pretutindeni în societatea occidentală. Plasticul nu ajută la menţinerea unei vieţi sănătoase căci, prin utilizarea sa permanentă, produce tot felul de boli de piele şi chiar generează probleme respiratorii, deviind un material natural.

Chiar şi inteligenţa, care era odinioară apanajul falnic al creierului anglo-saxon (iniţiatorul torturării indienilor din America, etichetaţi drept primitivi), este acum atât de pervertită. Încât nimeni nu mai înţelege de ce există atâtea boli nervoase şi psihice de nevindecat. Prin călătoriile făcute de vestici în mai multe ţâri sărace, în care s-au dedat la tot felul de abuzuri, aceste boli ale lor au ajuns să se răspândească în întreaga Asie. Pe motiv că violarea copiilor este o crimă în propriile lor ţări, ei se duc în Thailanda şi în alte ţări din Răsărit, pentru săvârşirea acestor acte absolut înfiorătoare. Dacă aceşti oameni s-ar fi lăsat conduşi de înţelepciune, care dăruieşte fiinţelor umane umilinţă şi respect pentru

semenii lor, viaţa le-ar fi fost echilibrată şi nu ar mai fi cedat atât de uşor bolilor fizice şi psihice.

Conexiunea strânsă dintre calitatea morală a vieţii oamenilor şi bunăstarea lor fizică şi mentală va fi reluată mai amănunţit într-un capitol ulterior, când voi examina efectele răspândirii materialismului din Vest prin mecanizare, apoi automatizare şi în cele din urmă, computerizare. Atunci voi discuta şi *problemele apărute* în momentul în care dezvoltarea industrială atinge extremele. Aşa cum vom vedea, problema esenţială este ca proiecţia mentalului nu conţine în sine înţelepciunea necesară pentru a-şi trasa propriile limite şi nu poate crea echilibrul. Ea funcţionează până în momentul când se manifestă polaritatea, care *sfârşeşte prin a o* spulbera. Este exact ceea ce se întâmplă în societăţile din lumea aşa-zis „dezvoltată" Se pare deci că raţiunea lipsită de limite este o veritabilă *nenorocire abătută asupra vremurilor modeme căci*, *prin decadenţa apărută I se*

poate face orice şi se poate justifica orice.

Capitolul 2

LIBERTATEA DE A ALEGE

Dacă întrebi un suflet iluminat: „Ce ţi-ar plăcea să ai?”, el va gândi, probabil, în felul următor: „De ce aş putea să am nevoie?”. El are deja totul dar, cu toate acestea, îţi va spune: „Dacă trebuie neapărat să merg la cumpărături, va trebui să cumpăr ceva prin care să-mi exprim iubirea faţă de ceilalţi”. Un suflet iluminat va cumpăra un lucru, doar dacă acesta are o valoare spirituală, pentru că există anumite obiecte, de o mare frumuseţe, care emit vibraţii răcoroase divine şi aduc o stare de pace în sufletele iluminate. Un asemenea om va ajuta poate cu bani vreun artist sau vreun sărman care încearcă să-şi câştige existenţa prin crearea de obiecte artistice. El îşi va cheltui banii, nu după principiul: „Îmi place asta”, ci după acela că „Spiritul meu se bucură de asta”.

Când cumpărătorul alege un produs sau altul numai pentru că „îi place”, în final nu se alege decât cu o grămadă de fleacuri, adică pur şi simplu bucăţi de materie. Îngrămădirea acestor lucruri nefolositoare, acumulate la întâmplare îi creează un sentiment de insatisfacţie şi chiar de supărare pe sine însuşi, pentru că a risipit atâţia bani pe ceva de care nu avea nevoie, iar acum trebuie să dea alţi bani pentru a scăpa de acele lucruri şi a le arunca undeva la gunoi. Instinctul uman de acumulare continuă să se manifeste, până când legea polarităţii face ca lucrurile, pentru care a făcut eforturi şi şi-a dat toţi banii, să înceapă să-l hăituiască pe acela care nu mai ştie ce să facă cu ele. Obiectele încep să apară într-o lumină diferită şi el începe să gândească: „Nu am vrut să cumpăr asta; nu înţeleg cum am putut să iau asemenea urâţenie”. Nu ştie nici măcar cui ar putea să o dea cadou, pentru *că* nimănui nu îi trebuie ceva care deja s-a demodat.

Asta se întâmplă deoarece, în paralel cu libertatea de a alege, apare şi obligaţia de a fi în ton cu moda, idee ce determină *o* limitare a libertăţii omului. De pildă, poţi merge în vizită la cineva şi, *după ce* ai băut o ceaşcă de ceai sau o altă băutură, deschizi gura frumuşel şi dai drumul la o opinie personală: „Oh, nu-mi place covorul ăsta”, sau: „Nu înţeleg ce găseşti la pictura asta”, sau: „De fapt perdelele tale nu-mi plac”, sau: „Nu-mi place ceasul ăsta”, sau: „Nu pot să sufăr felul cum ai aranjat florile”, „Nu pot să sufăr tapetul tău! şi aşa mai departe.

Este, într-adevăr la modă, să emiţi idei într-un mod arogant, pentru a-i răni pe alţii. Şi totuşi, dacă ne conducem după valorile tradiţionale, acesta este un comportament agresiv şi lipsit de bună cuviinţă. Nu numai că îi serveşti gazdei „preţioasa” ta părere, dar arunci în treacăt şi câteva observaţii spirituale despre persoana care a cumpărat obiectul respectiv, lăsând-o într-o derută totală.

În vreme ce te amuzi în acest fel, deloc onorabil, poate ar fi mai bine să te întrebi: „Cine eşti tu ca să spui astfel de lucruri care rănesc pe altul?” Dacă cineva ţi-ar spune exact acelaşi lucru, cum te-ai simţi? Realitatea este că, fiind un om al acestor timpuri, nu poţi aprecia nimic fără să intre în joc şi propriul ego. Fiecare ispravă de acest gen, plină de aroganţă şi cruzime, îţi amplifică egocentrismul şi îţi dă o mare satisfacţie. Ciudăţenia ego-ului este că omul care îl posedă nu este conştient de el, ci îşi savurează doar propria insolenţă şi capacitatea de a-i ofensa pe ceilalţi. Dar ego-ul continuă să se umfle, până când ajunge ca un balon mare plutind în aer care, brusc, plesneşte. După care se descoperă că, asemenea lui Humpty Dumpty1, respectivul a suferit o bufnitură de toată frumuseţea. Ego-ul trebuie să-şi vâre coada în toate situaţiile care implică achiziţii, pentru a satisface dorinţa de a alege între cât mai multe variante; atunci domnul Ego intervine pentru a demonstra cât de

deosebit şi de deştept este el.

Humpty Dumpty un zid (n. i.).

Pentru a înrăutăţi lucrurile, toată lumea ţine morţiş să aibă gusturi unice şi personale. Dacă mergi cu un automobil american, înainte de a porni trebuie să descoperi cum se deschide portiera. Există multe posibilităţi de a alege şi atunci, fiecare maşină americană poate avea un mâner sau un sistem de blocare propriu, pe care nu îl poţi descoperi fără un instructaj prealabil. Dacă eşti surprins în vreun accident, nu poţi ieşi din maşină cu niciun preţ dacă

— eroul unui cântec pentru copii, care a căzut de pe 58

proprietarul maşinii nu este şi el viu şi întreg ca să-ţi arate ce să faci. Asta este valabil şi pentru băile din America. Este mai bine să te informezi înainte de a intra acolo, pentru că fiecare cameră de baie are caracteristicile sale speciale şi, uneori, dacă intri

neavizat pe uşă, poţi cădea într-un bazin sau, căutând comutatorul de lumină, ţi se poate întâmplă, să apeşi din greşeală pe butonul pentru duş şi să te pomeneşti cu un adevărat torent de apă în cap.

Francezii au un alt stil foarte special de a-şi manifesta individualitatea, deoarece sistemul lor de canalizare funcţionează diferit şi este o adevărată aventură să descoperi exact cum se foloseşte o toaletă franţuzească, deşi se spune, în general, că ei sunt experţi în băi. Atunci când francezii lucrează într-o altă ţară, ca India de exemplu, ei fac totul atât de special, încât nimeni nu poate pune în funcţiune ceea ce au instalat. De exemplu, francezii au pus la punct în India un sistem telefonic, pe care numai ei ştiu să îl utilizeze! Este adevărat că locuinţele trebuie să fie diferite, dar ele trebuie să aibă acelaşi standard de funcţionare. Băile, în special, ar trebui să aibă un mod simplu de funcţionare, dacă ţinem cât de cât la oaspeţii noştri. De asemenea,

trebuie să existe consideraţie şi pentru cei care cumpără casa respectivă. Odată, în Anglia, am dorit să cumpăr o casă care avea cinci dormitoare şi o baie mare cât toate zilele. Proprietarul a afirmat: „Dacă este nevoie, se pot folosi de ea, concomitent, patru până la cinci persoane”. Altă dată, am vizitat o casă din statul Georgia, construită cu peste o sută de ani în urmă. Când am întrebat unde sunt băile, mi s-a răspuns: „Pe atunci locatarii se foloseau de ferestre”. Nu am înţeles cum. Cei care trăiesc într-o casă toată viaţa, se pot acomoda cu un anumit sistem, dar el poate deveni necorespunzător pentru oaspeţi, sau pentru cei care călătoresc dintr-un loc într-altul.

Desigur că poţi avea o îmbrăcăminte variată, ceea ce se poate obţine numai printr-o execuţie manuală. În ţările occidentale, imediat ce se lansează o modă, fiecare începe să *poarte* barbă, mustaţă sau haine stereotipe. De vreme ce există şi o conştiinţă de clasă, unii vor purta

exclusiv îmbrăcăminte cumpărată de la Saville Row sau Pierre Cardin, iar alţii îşi vor lua haine cu *etichete scumpe* de ia alte *magazine*. Problema este, însă, că toată lumea ajunge să arate la fel şi este greu chiar să identifici pe cineva implicat într-o crimă. Toţi arată absolut identic, *fie că* au pielea mai colorată sau *mai* albă. Regimente întregi de felurite haine, kilometri de ţesături şi tone de inventivitate au fost irosite, doar pentru a demonstra felul, prin care fiinţele umane pot arăta absolut identic, după cele mai rafinate principii ale creaţiei vestimentare.

Pentru a pune capac la toate, mai avem acum şi ceea ce se cheamă haine unisex, care dau o mare bătaie de cap în a decide dacă cineva este femeie sau bărbat. S-ar putea spune: „Şi ce dacă? Ce-i rău în asta?” Este, într-adevăr, ceva rău: în primul rând, pentru că nu se permite varietatea naturală atât de plăcută ochiului; în al doilea rând, se împiedică diferenţierea oamenilor, atât

de necesară în practică; iar în al treilea rând, dacă un bărbat arată ca o femeie, pot apărea mari neînţelegeri şi confuzii. Este posibil ca, iniţial, homosexualitatea să fi apărut printr-o coincidenţă în care un bărbat a fost luat drept femeie de către un alt bărbat, la fel ca în comedia *Mătuşa lui Charlie*. Există chiar o anecdotă care spune că un domn aştepta avionul într-un aeroport. Şi acolo vede o tânără care arăta ca un băiat. Nedumerit, întreabă persoana de lângă el: „Ce credeţi? Este o fată sau un băiat?” Persoana precizează: „Este fiica mea”. Domnul se simte jenat şi spune: „Îmi pare rău. Nu ştiam că sunteţi tatăl ei”, la care i se răspunde: „De fapt, eu sunt mama”.

Iată deci cum decurg lucrurile în ziua de astăzi. Există o confuzie totală a rolurilor şi nu se mai ştie ce înseamnă să fii bărbat sau femeie. Dumnezeu a creat cele două sexe din motive foarte bine întemeiate, ele fiind ca cele două roţi ale unei trăsuri. Există, desigur,

un anumit spaţiu sau distanţă între cele două şi, cu toate că sunt egale sau similare, ele nu sunt identice. Una se află pe partea stângă, iar cealaltă pe partea dreaptă. Dacă cineva încearcă să fixeze pe cea din stânga în partea dreaptă, iar pe cea din dreapta în stânga, trăsura nu va merge cum trebuie. În afară de asta, dacă uneia din aceste roţi i se micşorează dimensiunea sau importanţa, trăsura nu va mai putea înainta, învârtindu-se în cerc. Deci, diferenţierea sexelor sau a genurilor, cum se spune astăzi, face parte din varietatea atât de minunată creată de Dumnezeu. Fiecare frunzuliţă este diferită de orice altă frunzuliţă din întreaga lume. El a creat toate aceste diferenţe delicate, pentru a realiza frumuseţea varietăţii, în vreme ce noi, cu libertatea noastră de a alege şi cu raţiunea noastră absurdă. Încercăm să facem toate fiinţele umane să arate la fel, să meargă la fel, să vorbească la fel, indiferent de sex, cultură sau vârstă. În final, toată această comportare în

stil regiment, ajunge să te plictisească de moarte.

Acum, de pildă; femeile din India încep să poarte haine în stil occidental. În loc să poarte sariurile lor tradiţionale, ele poartă pantaloni după ultima modă. Sariurile – fiecare fiind o operă de artă de o mare frumuseţe – sunt produse de către oamenii simpli, de la tara care, timp de cinci-şase luni pe an, nu execută niciun fel de lucrări agricole. Ei îşi completează astfel venitul obţinut din agricultură şi îşi echilibrează viaţa, prin două tipuri diferite de activitate. Dacă priveşti cu atenţie ţesătura lucrată de ei, nu-ţi poţi da seama cum a fost făcută. Asemenea lucruri nu ar putea fi executate în nicio tară occidentală. Acolo nu ar putea apărea nici măcar ideea în sine. Ţăriie aşa-zis dezvoltate suprasaturate de produse artificiale apreciază lucrurile executate manual dar, din nefericire, aşa-zişii indieni moderni, care imită ca nişte maimuţe, nu sunt în stare să le aprecieze, deoarece sunt lipsiţi de profunzimea

necesară pentru a sesiza principiul esenţial al acestei frumuseţi. Ele sunt făcute de către ţărani simpli, obişnuiţi, a căror supravieţuire depinde de meşteşugul respectiv, pe care îl exercită punând în joc o atenţie şi o pricepere maximă.

Aceste lucruri, executate manual, reflectă bucuria de a trăi a meşterilor şi, dacă suntem capabili să apreciem simţământul lor adânc de armonie şi bucurie, vom putea cunoaşte întreaga bogăţie a vieţii lor simple. Aceşti artişti simpli au convingerea că întreaga frumuseţe creată de Dumnezeu în jurul lor le-a hrănit mintea şi astfel, natura, florile, frunzele şi culorile, intră în ţesăturile care vor acoperi şi vor reliefa frumuseţea femeilor. Ei ştiu că trupul este creat de Dumnezeu şi că frumuseţea sa trebuie înveşmântată şi scoasă în evidenţă de frumuseţea creaţiei omeneşti. Este surprinzător cât de poetic vorbesc aceşti oameni despre munca tor. Dar aceste creaţii au şi valoare practică şi funcţională căci,

calitatea şi durabilitatea hainelor confecţionate manual sunt net superioare celor produse în serie. Atât ţesătura cât şi aspectul sunt foarte atrăgătoare şi potrivite pentru corpul omenesc. De pildă, este mult mai confortabil ca, atât vara cât şi iarna să se poarte bumbac sau mătase. În loc de poliester şi vâscoză care se lipesc de corp şi creează o senzaţie lipicioasă şi nesănătoasă.

Hainele confecţionate manual din materiale naturale sunt uşor de întreţinut şi foarte economice. Nu este nevoie să le înlocuieşti des, pentru că se uzează după un timp îndelungat. Iar la urma urmei, cine poartă sari nu mai trebuie să cheltuiască bani cu croitorul. Sariul este o simplă bucată de pânză, care se poate aranja foarte rapid, ca o rochie frumoasă şi plină de farmec, potrivită pentru multe situaţii. Când se uzează, el poate servi drept costum de dans. India este o ţară unde, castitatea este privită ca o putere (shakti) a femeilor. Ele folosesc sariul pentru a face baie în râu şi

pentru a se acoperi cu el asemenea unui prosop. El mai poate servi pentru a acoperi mobila, sau drept paravan despărţitor în camere, în India, sariurile mai sunt folosite drept draperii pentru a răcori terasele şi a proteja de arşiţa soarelui. Astfel, pânza confecţionată de om, care este nu numai frumoasă dar şi practică, posedă acea calitate care ne face să vedem în ea ceva divin. Din nefericire însă, cei care trăiesc în ţările unde sariurile se fac manual, sunt alimentaţi prin intermediul mass-mediei, cu idei venite de la producătorii occidentali şi încep să-şi închipuie că sariurile de nailon produse în serie sunt mai bune pentru că, în loc de două sariuri de bumbac, îşi vor putea cumpăra zece. În acest mod, chiar ţările în curs de dezvoltare, precum India, încep, din păcate, să fie infestate de ideea nocivă că este de preferat să ai multe lucruri lipsite de valoare, decât puţine lucruri valoroase şi de mare frumuseţe. Consecinţa este că Dacă nu vom fi prudenţi, şi vom

abandona obiectele manuale, cumpărând exclusiv ceea ce poartă etichete de fabrică, artiştii care produc minunatele sariuri vor dispărea, iar creativitatea lor se va pierde pentru totdeauna.

Datorită modernismului, s-au creat, atât în construcţia caselor, cât şi în vestimentaţie, forme statice alcătuite din linii drepte şi din contraste puternice, calificate drept „simple”, „directe”, sau „epurate”. Toate creaţiile de acest gen sunt, în realitate, atât de posomorâte, de rigide şi de morbide, încât, după ce locuiesc o vreme în asemenea case, oamenii încep să aibă probleme de ordin psihic, sau chiar sfârşesc în spitale de boli mintale. În celelalte cazuri, cei care poartă hainele „la modă”, în care trebuie admirată doar eticheta pusă acum pe deasupra, spre etalarea bogăţiei, se afundă în cele din urmă în monotonie şi mediocritate.

Lucrurile făcute de maşini nu pot rivaliza cu varietatea de materiale din care se pot executa obiectele

artizanale, mobilele şi feluritele podoabe. Se pot utiliza materiale diferite precum sticla, argila, lemnul de santal sau de altă provenienţă, fildeşul, sideful, nuca de cocos, lâna, bumbacul, alama, argintul sau aurul, în plus, se creează o protecţie ecologică, deoarece, obiectele fiind produse de mâna omului, nu consumă atât de mult din resursele Mamei Pământ. Fiind vorba despre o activitate umană, se impune de la sine o limită naturală, care reduce consumul de materii prime şi forţă de muncă. Mai mult decât atât, mâinile artizanului nu creează gaze toxice care să străpungă stratul de ozon, sursa vitală de conservare a energiei şi de protecţie a fiinţelor. Singurul dezavantaj este că ne-am putea trezi, în final, cu prea multe lucruri frumoase. Dar este atât de minunat să le putem privi şi să găsim pentru fiecare un loc potrivit în casă, pentru a aduce frumuseţe şi armonie în viaţa noastră şi a celor care ne trec pragul. Chiar dacă am cumpăra ceva fără trebuinţă pentru noi, l-am putea dărui

altcuiva, care să se bucure şi să-l aprecieze, pentru că este executat manual, pentru că este natural, individual, unic şi încântător.

În zilele noastre se aduc critici tot mai severe arhitecturii moderne. Ele se referă, în special, la faptul că arhitecţii nu ţin cont de necesităţile reale ale oamenilor, care doresc să trăiască înconjuraţi de contururi care curg şi se mişcă, şi nu să se simtă încarceraţi, alienaţi şi izolaţi de lumea naturală şi adevărată, prin liniile rigide ale clădirilor moderne. Dacă examinaţi preferinţele pentru case, este foarte evident că oamenii preferă casele construite cu mai mult timp în urmă, când exista o preocupare crescută pentru a crea forme frumoase ce imitau natura. Fiecare centimetru pătrat şi fiecare particularitate a imobilelor vechi au fost păstrate cu mare grijă şi, chiar dacă se află într-o stare de uzură avansată, ele se bucură de un mare respect şi obţin cele mai ridicate preţuri la cumpărare.

De exemplu, mi s-a întâmplat odată să ajung împreună cu familia într-un celebru oraş din Europa, având o istorie extrem de bogată. Acolo am fost găzduiţi într-un hotel foarte scump. Ni s-a relatat, cu multă mândrie, *că hotelul data din junii* anului 1760.

Singurul necaz a fost că am avut asemenea probleme, încât a trebuit să plecăm de acolo după numai două zile. De îndată ce deschideam uşa, rămâneam cu clanţa în mână. Ne-am simţit foarte jenaţi şi ne-am închipuit că trebuie să dăm bani pentru cumpărarea; alteia. Dar *domnul de la* recepţie a urcat la noi în cameră şi ne-a spus: „Nu vă neliniştiţi, se poate repara foarte uşor", de parcă fiecare mâner, balama sau cui de acolo căzuse şi fusese pus la loc de o mie de ori. Totul era ca un muzeu de antichităţi, fără niciun folos real, dar funcţionează şi în *ziua* de astăzi, în chip de hotel de lux de mare succes. După întâmplarea cu clanţa de la uşă, am încercat să dăm drumul la robinetul din baie.

Robinetul a ieşit cu totul afară şi baia s-a inundat de apă. Probabil că lucrurile acestea s-au întâmplat tuturor celor care au locuit acolo, dar totul continuă şi acum în acelaşi fel, iar clienţii revin de fiecare dată, pentru că sunt dispuşi să dea o grămadă de bani spre a locui într-un loc lipsit, poate, de confort, ticsit cu mobilă jerpelită şi cu ornamente înnegrite de vreme, dar unde se bucură de linişte şi pace.

Nimeni nu doreşte să locuiască într-un muzeu, dar dacă arhitecţii ar catadicsi să ţină cont doar de câteva dintre aspectele pozitive ale arhitecturii tradiţionale, în proiectarea unor case moderne dar armonioase şi naturale, nu numai că şi-ar câştiga existenţa, dar ar avea de oferit cu mult mai mult proprietarilor dornici să se bucure de confort modem şi, în acelaşi timp, de varietatea şi frumuseţea unui cămin tradiţional. Este un fapt cunoscut că oamenii de pe un vapor se plictisesc repede, pentru că totul este decorat în culori şi materiale

identice. Perdelele sunt peste tot la fel, şi chiar mâncarea este cam aceeaşi zilnic. Toate aceste repetări îi plictisesc iute pe nefericiţii pasageri. Desigur că o dată ce vă aflaţi sechestraţi pe un vas, nu mai aveţi alternative şi nici soluţii. Dar de ce trebuie ca noi, cei care trăim pe uscat, pe terra firma, pe Mama Pământ, atât de plină de pace şi de siguranţă, să suportăm aceeaşi plictiseală, ducându-ne zilele în case produse în serie, într-un stil care nu ne permite să ne relaxăm şi să ne bucurăm de viaţă?

Aşa că, pe de o parte, avem impresia că suntem liberi să alegem: între pline prăjită cu fasole verde şi peşte cu cartofi prăjiţi sau între pizza şi spaghete. Putem desigur, să alegem între diferite tipuri de biscuiţi sau ciocolată. Acum, ar trebui să ne punem întrebarea dacă nivelul vieţii noastre ar coborî atât de mult mâncând întotdeauna „felul zilei”, sau bucurându-ne de varietatea de biscuiţi pe care o avem la îndemână. Pe de altă parte,

însă, atunci când este vorba de lucrurile mai importante, care atârnă atât de greu în viaţa noastră – precum casele în care locuim, hainele pe care le purtăm, oraşele pe care le proiectăm – observăm că ele trebuie să aibă varietate.

Să luăm, de pildă, pe cineva care călătoreşte tot timpul. Azi, el poate fi în San José, California, iar mâine se poate trezi într-un loc oarecare din Europa. Când se uită afară pe fereastră, când se plimbă pe stradă, el nu poate spune dacă este în San José sau în Europa, pe motiv că ambele locuri arată exact la fel şi în ambele, deopotrivă, el este nevoit să întrebe ca să afle unde se găseşte. Probabil că, după o bucată de vreme, mulţumită standardizării bazate pe economia de muncă a arhitecţilor şi proiectanţilor, vom sfârşi prin a avea oraşe identice în toate colţurile lumii. Atunci va trebui să ţinem tot timpul un jurnal, pentru a ne aminti ce loc anume vizităm, dintr-o lungă serie de oraşe fără nicio

deosebire între ele. Mă voi opri aici cu discuţia privitoare la limitele impuse alegerii de către arhitectura modernistă.

Aşa cum am mai menţionat, un alt domeniu în care oamenii au fost prostiţi într-un mod foarte dibaci de către producători, este moda. Am întâlnit de pildă, recent, o doamnă la Helsinki. Hainele îi erau rupte ferfeniţă, iar ea arăta foarte ciudat şi jenant, pentru că i se vedea aproape tot corpul. Purta o pieptănătură primitivă, cu jumătate din cap chel complet, iar cealaltă jumătate cu părul încâlcit. Pe deasupra, mirosea foarte urât. Am crezut că era prea săracă pentru a-şi permite să poarte o rochie ca lumea, aşa că i-am oferit o rochie de bună calitate, cu speranţa că era neştiutoare şi habar n-avea că dacă mergi în vizită, trebuie măcar să ai corpul curat. Dar când am întrebat-o dacă nu doreşte să facă o baie, m-a refuzat spunând: „Acum nu mai este la modă să faci baie”. După ea, rochia oferită era total

demodată, iar cea pe care o purta reprezenta ultimul răcnet al *modernismului*. Majoritatea fetelor din familii bogate se îmbracă fie aşa, fie în negru ca de doliu, apărând în timpul zilei ca nişte vrăjitoare livide, dar pe care nici nu le mai poţi distinge în timpul nopţii decât după albul dinţilor atunci când zâmbesc.

Am simţit atunci că aveam de-a face cu o altă manifestare a legii polarităţii. Mi-am închipuit că acea doamnă a căzut, cu siguranţă în capcana imitării servile a modei, cu aşa-zisa *ei* libertate de a alege. Desigur că, în diferite momente ale vieţii, a purtat tot felul de rochii la modă. Acum, însă, a ajuns să îşi dea seama că toate hainele cumpărate nu erau bune de nimic, demodându-se atât de rapid, şi că era mai bine să poarte ceva atât de uzat, încât să fie o veritabilă antichitate cu un model unic de dispunere a rupturilor. Spre marea mea uimire însă, am aflat că hainele de acest gen se vindeau într-un magazin de lux foarte special, la sume

exorbitante. Ele erau haine „tocite” prin prespălare, create după un design special cu găuri şi franjuri, care se vindeau drept o marfă unică şi de excepţie. Acea doamnă din Helsinki, la fel ca toţi ceilalţi, era convinsă că îşi manifestă liberul arbitru în cel mai înalt grad cu putinţa dar, de fapt, totul era ca o trecere de la un tip de sclavie la altul Cazul ei nu este deloc o raritate, iar manifestarea creativităţii vestimentare amintite, o întâlnim mereu la cei care şochează oamenii de bun simţ cu atitudinea lor agresivă şi hainele lor ca de cerşetori.

Nu de mult, moda pentru care oamenii dădeau o grămadă de bani, trebuind chiar să se împrumute, cerea să-ţi vopseşti părul în verde şi să-ţi razi capul după nişte modele foarte curioase, care aduceau cu tunderea tufişurilor din parcuri. Acum însă, dacă aduci vorba de punk, se spune că eşti demodat. Care este atunci, ultimul răcnet al modei? Este imposibil de răspuns, pentru că producătorii lansează noi mode, cu o viteză ameţitoare.

Generaţia modernă este instruită să ţină pasul cu această viteză. Cei care nu o pot face, sunt rapid categorisiţi drept demodaţi şi descalificaţi de către grupul social din care fac parte. Ceea ce pare a fi la modă, nu este altceva decât o invenţie abilă a unor afacerişti, care te fac să cumperi în fiecare zi ceva nou, pentru a le menţine profitul. Câtă sclavie oarbă!

Întreaga industrie a modei este doar o maşină de stors bani. Este un minunat mod de a flata ego-ul, declarând că nu ştiu ce stil a câştigat premiul întâi la parada modei din Milano, Paris sau Tombuctu. Oricine va fi atât de încântat de noua şansă de a-şi exercita libera alegere", încât va arunca la gunoi toate hainele scumpe cumpărate mai înainte şi devenite acum nişte „zdrenţe" demodate Odată ce devine subjugat de modă, omul nu mai ştie unde va ajunge, dus de nas de către producătorul sau afaceristul care îi oferă, cu atâta amabilitate, o nouă ocazie de a-şi manifesta prostia şi

credulitatea. Aflându-ne tot timpul sub presiunea schimbării, trăim pe pojghiţa superficialităţii, iar atenţia ne este permanent atrasă către alegerea unui nou lucru lipsit de însemnătate, pe care să-l cumpărăm, să-l avem şi să-l etalăm.

Cerinţele noastre inutile de materii prime pentru a ne alimenta „alegerea”, înseamnă un consum excesiv, sărăcirea Mamei Pământ, precum şi crearea unor grave probleme de mediu, atât pentru prezent, cât şi pentru viitor. Pentru a acoperi corpul este nevoie de o îmbrăcăminte rezistentă şi decentă. Fără îndoială că varietatea înseamnă frumuseţe, dar numai dacă ea este creată de artişti şi nu de afacerişti care caută doar surse de câştig.

iată câteva exemple nefaste despre ceea ce se întâmplă celor deveniţi sclavi ai modei şi care renunţă la bunul simţ. Am observat că, atunci când a început moda hainelor strânse pe corp, femeile care le purtau se

considerau foarte frumoase, cu toate că arătau mai degrabă ca nişte ţânţari, sau ca nişte bolnave de tuberculoză. Aceste haine incomode au determinat mai târziu apariţia varicelor. Bineînţeles că, în vanitatea lor, femeile n-au suflat o vorbă despre asta. Totul era „top secret”. A început apoi o altă modă, a hainelor cu găuri gata confecţionate, care se şi numeau pantaloni „cu găuri”. Se puteau vedea o mulţime de oameni plimbându-se vajnic cu pantalonii lor găuriţi, în clima atât de umedă şi de rece a Angliei. Ulterior, mulţi dintre ei s-au îmbolnăvit de reumatism sau gută.

Este imposibil de înţeles de ce se consumă atât de mult plastic în zilele noastre. Străbunicii noştri foloseau doar o singură farfurie de alamă, sau de argint, în vreme ce astăzi afluenţa de plastic şi de îmbrăcăminte din poliesteri a dat naştere unei existenţe tip „balon”. Balonul, lipsit de substanţă, conţine doar nişte aer, care îi permite să plutească încoace şi încolo. Aceia care se

ocupă cu crearea şi producerea materialelor plastice îşi clădesc frumuşel venituri de multimilionari. Între timp, consumul bezmetic creează *grămezi uriaşe* de plastic, astfel încât oamenii nu mai ştiu cum să se debaraseze de aceşti veritabili munţi de gunoaie, care nu numai că sunt inestetici, dar pot afecta întregul ecosistem. Superproducţia de *materiale* plastice şi de fibre artificiale este, fără îndoială, un efect al consumului *exagerat*, *alimentat de ideea de modă*.

Dacă este adeptul unei mode, cum mai poate fi un om liber, când *a devenit un maniac al consultării revistelor de modă*, *mereu în* căutarea a ceea ce este modern şi în mare vogă, *de* parcă ar alerga într-o cursă, terorizat de ideea că i-o ia cineva înainte?

Deoarece *copiii din Occident sunt* lăsaţi de *capul lor*, lipsiţi de afecţiune şi de îngrijire, ei se simt singuri şi părăsiţi. Întrucât părinţii lor dispun de bani, îi lasă să încapă pe mâna întreprinzătorilor. Astfel, sărmanii copii

sunt bombardaţi, în permanenţă, prin intermediul televiziunii, cu tot mai multe posibilităţi de a alege o jucărie sau alta. Au apărut acum chiar şi păpuşi care au o zi anumită de naştere, ursuleţi cu genealogie, inclusiv cu numele tatălui, al bunicului, al unchiului şi al întregii dinastii. Dacă te iei după sugestiile ispititoare ale reclamelor, trebuie să inviţi la masă toate rudele acestor păpuşi şi ursuleţi, care trebuie deci, să călătorească întruna de colo-colo. Dacă, însă, ca părinte, cineva nu este de acord cu aşa ceva, copiii săi foarte moderni îl vor hărţui într-un asemenea hal, încât până la urmă va trebui să cheltuiască alţi bani, organizând petreceri în fiecare lună, de fiecare dată într-o altă parte a oraşului. Astfel, producătorul afacerist, slujindu-se de sistemul reclamelor, creează necesităţi total lipsite de motivaţie şi o lume falsă. În final, el este cel care se bucură de roadele muncii oamenilor de bună credinţă.

Astfel de copii, nu mai au niciun fel de relaţii cu

propriii lor părinţi sau bunici. Ei nu-şi cunosc prea bine unchii şi mătuşile, dar ştiu pe dinafară toate aşa-zisele rude ale păpuşilor şi ursuleţilor de plastic. Casele oamenilor din ţările dezvoltate sunt ticsite cu asemenea lucruri, aşa încât copiii sfârşesc prin a se ataşa mai mult de păpuşi şi ursuleţi, decât de părinţi. Deunăzi, am văzut la aeroport cum personalul de securitate insista ca păpuşa unei fetiţe să fie trecută prin aparatul de detectare cu raze X. Copilul era atât de ataşat de păpuşă, încât voia să intre în aparat cu păpuşă cu tot. Nu i s-a dat voie, şi atunci a început să plângă în hohote, creând agitaţie şi tulburare în jur. Cum este posibil ca un copil să se ataşeze atât de mult de o jucărie, când asta nu ţine de natura sa interioară? Copiii se joacă cu jucăriile şi apoi, când s-au plictisit de ele, le abandonează.

Dar foarte mulţi părinţi moderni nu au timp pentru copiii lor, fiind prea prinşi de mode şi opţiuni. Atunci, copiii îşi transferă afecţiunea asupra jucăriilor, care nu-i

părăsesc niciodată, şi le dau sentimente de siguranţă şi de continuitate. Deoarece părinţii nu mai simt dragoste pentru copii, afecţiunea acestora se transferă asupra jucăriilor cumpărate din magazine. Astfel, se dau bani pentru a obţine dragoste.

Producţia, reclama şi consumul se desfăşoară toate sub semnul inevitabilului, dar este timpul să realizăm că această maşinărie nu este stăpânul nostru. Noi suntem cei care am creat-o şi deci cei care o pot ţine sub control. În plus, banii sunt creaţi de către om, deci, cum este posibil ca banii să domine omul într-o asemenea măsură? Dacă vă închipuiţi că libertate înseamnă libertatea de a face orice, după toane sau chef, atunci ideea respectivă de libertate este, în întregime, naivă. În realitate, libertatea adevărată este eliberarea de constrângere. Dar, dimpotrivă, în ţările dezvoltate omul este constrâns să cumpere lucruri de care nici nu are nevoie şi nici nu le doreşte, este constrâns să trăiască în

mijlocul a tot felul de vechituri adunate şi, în final, constrâns să-şi cheltuiască timpul şi banii, pentru a se debarasa de ele.

Gândiţi-vă că există mii şi milioane de familii care sunt pur şi simplu asediate şi dominate de produsele modernismului şi sunt nerăbdătoare; până la exasperare, să scape de cele dobândite deja şi să le schimbe cu altele noi. Iată o problemă cauzată de multele posibilităţi de a alege şi de îndemnul de a alege între aceste variante într-o societate expertă în marketing.

Abilitatea producătorilor afacerişti, în lansarea de varietăţi ale unor produse inutile, a atins punctul culminant. Niciodată nu poţi să cumperi două cravate identice, pentru că fiecare trebuie să fie diferită. Fiecare mâner de uşă sau de portieră este diferit. Fiecare covor trebuie să aibă un model diferit. Până aici, toate bune şi frumoase: ai de unde alege. Numai că faimoasa posibilitate de alegere este iluzorie, deoarece toate

variantele sunt confecţionate din acelaşi lucru. Adică toate produsele care ne iau ochii şi ne ispitesc sunt create de către om, în sensul că pentru a le fabrica se utilizează numai materiale artificiale. Uneori, dacă păşeşti cu picioarele goale pe aceste superbe covoare sintetice, simţi că îţi ard tălpile. Iar unele dintre hainele create în acelaşi fel îţi pot da o erupţie pe tot corpul. Destul de ciudat este că oamenii nu se prea sinchisesc de asta. Vreau să spun că, la urma urmei, a devenit o modă să ai o spuzeală pe piele. Cel mai rău este atunci când te afli într-o maşină, care merge cu viteză, şi descoperi deodată că încuietoarea de la portieră are ceva atât de special încât nu poţi s-o acţionezi în cazul în care maşina ar lua foc sau în caz de accident; dacă eşti străin şi nefamiliarizat cu sistemul fantezist respectiv, poţi să ai un adevărat şoc.

Toată această varietate creată în mod artificial şi făcută cunoscută printr-un sistem de reclame atât de

elaborat, nu ne face decât din ce în ce mai derutaţi şi mai alienaţi în propria noastră lume. Este mai bine să nu ne ruşinăm de propria ignoranţă. Astăzi, există, ce pildă, nişte butoane foarte delicate, plasate în avioanele moderne lângă scaunele pasagerilor. La clasa întâia, călătoresc îndeosebi multe persoane în vârstă, care, ar fi indicat, pentru aceste manevre să solicite ajutorul stewardesei, cu toate că ea ar putea să facă apoi haz pe seama ignoranţei lor în materie.

Acolo unde există posibilităţi excesive de alegere şi o varietate inutilă, dispare standardizarea şi nimeni nu se mai poate descurca. Asta pentru că, la urma urmei, un anumit grad de standardizare este necesar pentru securitatea şi siguranţa oamenilor. Totuşi, chiar atunci când se adoptă standardizarea, ea este dusă până la limita absurdului. Când, de exemplu, într-o ţară precum India, au vrut să fabrice balamale, în loc să utilizeze îndemânarea meşteşugarilor, au decis să recurgă ia nişte

maşini, desigur foarte costisitoare. Acum este nevoie de un halterofil pentru a deschide uşile prevăzute cu acele balamale şi de doi halterofili pentru a le închide la loc. Este imposibil să înţelegi de ce s-au ales nişte balamale atât de rigide pentru uzul oamenilor obişnuiţi. Răspunsul este că s-a avut în vedere uniformizarea procedeelor de fabricare şi standardizarea dimensiunilor balamalelor, recurgând la maşini. În India, există balamale tradiţionale din alamă, foarte frumoase şi mult mai ieftine, care funcţionează cu uşurinţă. Desigur, ele nu au dimensiuni precise. Dar, deoarece uşile sunt produse acum în serie din materiale sintetice, se impune o limitare a variaţiei gabaritului şi atunci, pentru a obţine precizia cerută, balamalele trebuie fabricate prin tehnici industriale. Rezultatul este că, potrivnic bunelor noastre intenţii, trebuie să recurgem acum la balamalele făcute de maşină care nu pot ţine uşile nici închise, nici deschise, decât dacă ai, angaja un halterofil pe post de

ajutor permanent.

Reacţia negativă produsă de asemenea idei – de a avea precizie acolo unde nu trebuie şi de a nu standardiza acolo unde trebuie – apare şi ea din gândirea întortocheată a afaceriştilor, care au luat-o razna de tot, scornind în fiecare zi alte bazaconii. În final, se ajunge la situaţia în care un mare număr de oameni care includ producători, agenţi publicitari şi consumatori, se află într-o derută totală, în care nici nu mai ştiu cât face doi plus doi. Consecinţa absurdă a aşa-zisei libertăţi de a alege, este demoralizarea lentă şi pierderea capacităţii de a se bucura de viaţă.

Există o varietate uriaşă de libertăţi inutile. Una dintre ele este alegerea a ceea ce vom purta când vom fi în sicriu, sau alegerea modelului de sicriu în care vom fi înmormântaţi. Totul apare ca o culme a ridicolului, în ochii oricărui om de bun simţ, nefiind decât un alt exemplu al libertăţii producătorilor de a stoarce oricâţi

bani vor, chiar şi de la cei care se pregătesc să moară.

Cel mai nociv tip de libertate de care suferim în vremurile moderne, este însă libertatea de a duce o viaţă imorală. Acum poţi să te căsătoreşti cu o persoană, poţi să te culci cu alta, să cochetezi cu a treia şi să procreezi cu a patra. Potrivit unei statistici şocante, publicate recent într-o anumită ţară din Vest, un bărbat se culcă în medie, cu 6,9 femei pe an. Este o idee complet absurdă, care provine din concepţia că trebuie să fii mereu în căutare de ceva nou. O femeie care este deja învechită pentru un bărbat, devine o noutate pentru un altul şi, cu această idee prostească, de îndată ce începe să schimbe femeile precum hainele, un bărbat poate lesne cădea într-o nouă capcană. Epuizarea energiei în cursa fără sfârşit pentru nou, chiar şi în relaţiile cele mai intime, atrage după sine probleme cumplite de ordin emoţional, fizic şi mental. Dacă promiscuitatea ar fi ceva normal, bun şi natural, atunci de ce oamenii suferă acum de boli

incurabile, care sunt datorate în mod direct acestui stil de viaţă? De ce există gelozie? În fiecare zi, chiar *ziarele* care apără şi susţin libertatea şi toleranţa, abundă în ştiri despre acte de violenţă: femei care îşi ucid soţii, soţi care îşi ucid soţiile, amanţi care îi ucid pe amanţii *amantelor* etc. Distrugerea reciprocă nu are sfârşit. Dacă promiscuitatea este proprie naturii noastre, atunci de ce ne opunem *ei cu* atâta violenţă? Ce *fel de* libertate este în a cocheta cu *orice* bărbat sau femeie, indiferent că eşti căsătorit sau nu şi în a arunca în jur priviri desfrânate şi adultere? Odată cu trecerea timpului, aceşti ochi adulteri nu mai pot recunoaşte nici măcar inocenţa atunci când o văd, iar acum ei nu mai sunt atraşi de adulţi, ci îşi îndreaptă privirile pofticioase către copii. Există în zilele noastre un număr incredibil de violări ale copiilor, săvârşite uneori chiar de părinţi. Încălcarea de către lumea civilizată a convenţiilor morale ce au dăinuit secole, este un alt aspect al modernismului,

odată cu care oamenii au devenit mai răi decât animalele.

Este foarte clar că trebuie să întreprindem ceva, pentru a controla răspândirea promiscuităţii care duce la nefericire, boală şi moarte. Problema este însă că legislaţia şi chiar educaţia pot realiza doar foarte puţin. Oamenii trebuie să ştie unde să se oprească, dar controlul şi restricţia trebuie să vină din interior, ceea ce înseamnă că ei trebuie să se trezească spiritual. Spiritul trebuie să pătrundă în atenţia omului. Unei persoane care este un suflet realizat, nu-i place nimic din ceea ce îl duce către extreme. Un suflet realizat este acela a cărui personalitate este echilibrată. El se găseşte mereu în centru, deoarece de fiecare dată când atenţia se dezechilibrează, este readusă în centru de către lumina Spiritului. Un asemenea om stă cu picioarele pe Mama Pământ. Prin natura sa, el este practic, pragmatic, înţelept şi detaşat. El nu îşi poate crea obişnuinţe şi nu

se poate deda la ceva stupid, absurd şi aducător de distrugere. El nu îşi va irosi vremea alegând şi va şti să se bucure de orice are la îndemână.

Chestiunea „alegerii” devine deosebit de nocivă şi de îngrozitoare atunci când intră în sfera căsătoriei. Acum, căsătoriile sunt aranjate exclusiv de către ego-ul nestrunit şi lipsit de ajutorul factorilor de înfrânare şi de îndrumare care, prin tradiţie, erau părinţii sau comunitatea. Acum, alegerea partenerului se bazează doar pe toana, pofta sau lăcomia ego-ului. În această situaţie, orice diferenţă minoră de opinii poate crea probleme într-o căsătorie. Familiile se dezmembrează, copiii pleacă de acasă de îndată ce ating vârsta de optsprezece ani, pentru a locui într-un alt apartament, sau pentru a sta în mod ilegal, împreună cu alţi prieteni, în locuinţa cuiva.

Aşa cum stau lucrurile acum, copiii nu-şi pot suferi părinţii, iar părinţii nu-şi pot suferi copiii,

deoarece căsătoriile lor sunt nefericite în numele dezvoltării individualităţii şi simţului propriei identităţi, ei îşi pun copiii să muncească din greu. Odată, am văzut o fetiţă de nouă ani venind pe bicicletă, în fiecare dimineaţă, pentru a ne lăsa ziarul la uşă. Într-o zi am întrebat-o cine sunt părinţii ei şi ea mi-a răspuns că sunt nişte vecini ai noştri, adăugând: „Trebuie să câştig propriii mei bani. Trebuie să învăţ cum să stau pe propriile mele picioare”. Fetiţa nu crescuse suficient pentru a putea sta pe picioarele ei la o vârstă atât de fragedă. Şi dacă s-ar fi întâmplat să fie violată sau prădată, cine ar fi purtat răspunderea? Ar fi ajutat-o oare asemenea experienţe să stea pe propriile ei picioare?

Căsătoria există pentru a aduce pe lume copii. Într-un mediu sigur şi echilibrat, şi pentru a-i îngriji astfel ca ei să devină adulţi înzestraţi cu decenţă şi încredere în sine. Dacă doreşti însă să fii mireasă toată viaţa (adică într-o continuă lună de miere), este

preferabil să nu te căsătoreşti deloc, sau să te duci acolo unde poţi să-ţi câştigi existenţa cu trupul şi unde toată lumea ştie ce eşti. Căsătoria este destinată pentru femeile şi bărbaţii care doresc să ducă o viaţă sănătoasă şi plină de bun simţ, oferind un mediu armonios pentru viitorii copii. „Idila” şi „ochii galeşi” trebuie să ia sfârşit atunci când casa devine cămin. Există atât de multe lucruri care pot ruina relaţia de căsătorie. Cine sau ce a ucis idila din căsătorie? Foarte multe lucruri, unul mai superficial decât celălalt. Dacă vi-l spun numai pe unul dintre ele, n-o să credeţi. Coaforii! Cunosc câţiva tineri care şi-au părăsit logodnicele, pe motiv că nu le plăcea noua lor coafură.

Căsătoria impune mari responsabilităţi şi este menită doar pentru cei care au maturitate şi o personalitate impecabilă, în caz contrar, aşa cum demonstrează statisticile asupra violării copiilor şi delincventei juvenile, nu este deloc sigur pentru copii să

fie daţi pe mâna unor părinţi iresponsabili, vulgari sau agresivi. Asemenea oameni nu îşi dau seama că a fi părinte este un privilegiu care aduce cu sine anumite responsabilităţi, şi că nu ar trebui să aibă. În mod automat, libertatea de a aduce pe lume copii, dacă nu manifestă dragoste pentru ei.

Aşa cum *stau lucrurile*, chestiunea „alegerii" aplicată la casă, toni poate duce la distrugerea, sau chiar la uciderea multor copii care fie mor lipsiţi de ajutor, fie deprind obiceiuri periculoase, pentru că părinţii nu îi doresc şi deci habar nu au cum să se îngrijească de *ei*. *Pentru* asemenea oameni ar trebui să existe o singură alegere dară: sau să trăiască o viaţă egoistă plină de aşa-zis, romantism, sau să-şi accepte responsabilităţile care le limitează libertatea şi să aibă copii pe care să-i îngrijească aşa cum se cuvine.

Lucrurile se înrăutăţesc, deoarece ideea dreptului de a continua alegerea unui partener se menţine şi după

căsătorie. Legea sprijină divorţul, şi cine nu doreşte să continue căsătoria poate obţine divorţul fără nicio problemă. Dar chiar atunci când cuplurile decid să rămână căsătorite, cele din ţările dezvoltate au tendinţa de a nu respecta fidelitatea. Din contră, bărbatul sau femeia care rămân credincioşi soţului sau soţiei sunt consideraţi demodaţi. Trebuie să fii „sexy”, să fii atrăgător pentru altă femeie sau alt bărbat, nu pentru propriul partener, ci pentru alţii. Dacă nu eşti aşa, nu eşti considerat o persoană potrivită pentru lumea modernă.

Ideea de „atracţie oficială” este şi ea foarte nouă, pornind tot de la geniile răului care sunt producătorii. Ei sunt aceia care creează imaginea senzaţională a femeii „atrăgătoare” sau a bărbatului „atrăgător”. De ce trebuie oare ca fiecare femeie sau fiecare bărbat să se străduiască din răsputeri să fie atrăgători, la fel ca prostituatele? De ce este nevoie ca femeia să-şi

risipească energia, încercând să se conformeze cu înălţimea, talia, şoldurile şi picioarele din reţeta fabricanţilor de imagine oficială, care nu sunt decât marii producători? Oare noi nu avem propriul nostru creier pentru a raţiona şi a face o alegere adecvată? Dacă dispunem de libertate şi de inteligenţă, de ce să nu considerăm că indiferent ce corp ne-a dăruit Dumnezeu, el este mai mult decât suficient pentru nevoile noastre? Şi în afară de asta, de ce să râvnim ca oamenii să se dea în vânt după corpul nostru? Pentru foarte multe persoane, ideea că nu ar mai delecta privirile murdare aruncate de fiecare cuceritor de profesie, pare ca fiind foarte nelalocul ei deoarece, în mod surprinzător, toţi sunt teribil de încântaţi de acest joc din care lipseşte bucuria adevărată.

Ideea de a putea face o alegere nelimitată, a atins culmea în crearea materialelor pornografice. Am văzut cărţi care folosesc chiar copii, pentru a satisface

sexualitatea perversă a unora. Deşi nu am avut curajul să le citesc, îmi dau seama că ele au o mare popularitate şi că aduc grămezi de bani atât editorilor cât şi autorilor, în momentul în care inocenţa însăşi este sacrificată pentru a potoli cele mai josnice şi mai egoiste pasiuni, este clar că societatea şi-a pierdut orice contact cu valorile tradiţionale care îi permit supravieţuirea. Trebuie să existe respect pentru căsătorie şi pentru inocenţa copiilor. Fiecare dintre noi ar trebui să fie conştient de importanţa vitală a scopului căsătoriei, care constă în protejarea inocenţei copiilor şi în ferirea lor de exploatare şi suprasolicitare. Dar în societatea modernă, părinţii nu sunt cu nimic mai buni decât huliganii furioşi şi bezmetici, respingând responsabilitatea de a oferi dragoste şi siguranţă. Neînţelegerea însemnătăţii vitale a căsătoriilor stabile a distrus aşa-zisele societăţi avansate în care părinţii nu pot dărui copiilor afecţiune, fiind prea prinşi în cursa lor după imaginea artificială creată de

către producători. Copiii de vârstă fragedă sunt frustraţi în dorinţa lor de dragoste şi afecţiune şi încep să caute compania altor copii. În dorinţa lor disperată de iubire, ei intră de timpuriu în mocirla imoralităţii. Chiar şi mass-media, în special televiziunea, le alimentează creierul cu tot soiul de idei absurde despre importanţa sexului. Într-o societate în care mass-media nu se preocupă de problema sexului, nu este nevoie de educaţia sexuală a copiilor în şcoli. Aşa ceva nu se face în India şi sper să nu se facă vreodată, pentru că nu este necesar. De ce să expunem inocenţa copiilor la şocul acestor idei traumatizante, care (cu excepţia cazurilor în care copiii au fost deja contaminaţi de sexualitatea şi de violenţa pe care văd la televizor sau video), pur şi simplu nu sunt necesare. Promovarea unor lucruri atât de periculoase la o vârstă atât de crudă, când copiii ar trebui să se bucure de viaţă şi de inocenţă, reprezintă un abuz al factorilor de educaţie. La vârstă fragedă de şapte

sau opt ani, este prea curând şi prea nemilos să pui capăt frumuseţii inocenţei. Copiii, de fapt, nici nu sunt înzestraţi de natură să facă faţă aşa-ziselor realităţi ale vieţii, care li se inoculează agresiv în conştiinţă şi în existenţa lor atât de minunată, inocentă şi jucăuşă.

Modernismul a dat naştere *în acest fel* unei întregi generaţii de fiinţe umane care şi-au ruinat propria viaţă, au ruinat viaţa familiei lor şi au ruinat viaţa propriilor copii şi părinţi. Toate aceste surse, care prin tradiţie alimentează dragostea, au fost complet distruse. Acum, bunicile sunt prea ocupate ca să mai aibă grijă de nepoţi, pentru că ele „trebuie să meargă la coafor" şi „să arate tinere". Dacă nu arată tinere, ele vor fi considerate „depăşite", adică ieşite din circuitul vieţii.

Nimeni, de pildă, nu te va lăsa să-ţi vezi liniştit de treburi, până nu te va trimite să-ţi dai capul pe mâna coaforului. Personal, eu nu merg niciodată la coafor. Foarte mulţi m-au considerat o femeie simplă, provenită

dintr-o familie modestă. Dar când îi privesc pe toţi cei care au această părere, observ că deşi sunt de o vârstă cu mine, au faţa acoperită de riduri, au albit sau aproape au chelit. Treptat, şi-au pierdut tot farmecul, dulceaţa şi expresia plăcută, iată rezultatul saloanelor de înfrumuseţare.

Mai există şi o altă alegere, aceea de a-ţi face un lifting parţial sau total al feţei. Am văzut, la soţia unui preşedinte, un rânjet permanent. Oricât m-am străduit, mi-a fost imposibil să înţeleg cum putea avea rânjetul acela, indiferent dacă râdea sau stătea serioasă. Mai târziu am descoperit că fusese în Elveţia, pentru un tratament de chirurgie estetică ce i-a dăruit acel rânjet pentru toată viaţa.

O persoană matură îşi dă seama că, odată cu înaintarea în vârstă, nu are de ales decât să îmbătrânească, rămânând însă, în acelaşi timp, plină de graţie, demnă şi senină. Dar materialismul s-a amplificat

într-atâta în societate, încât chiar şi atunci când eşti cu un picior în groapă, trebuie să fii încredinţat că arăţi bine şi că faci jocul producătorilor. Chiar şi ultimul tău gest, va fi observat de către toţi, pentru a se convinge că ai rămas în ton cu moda şi te-ai menţinut modem.

Măreţul principiu al societăţii de consum în care ţi se multiplică posibilităţile de alegere cu mare grijă, pentru a te stoarce de bani, este că trebuie să-ţi cheltuieşti întreaga energie pentru a vedea şi a fi văzut. Codul comportamentului ţi-a fost dictat chiar înainte de a începe să alegi.

Când am venit pentru prima oară la Londra, nu aveam paharele sau cupele potrivite pentru vin sau băuturi tari. Mi s-a spus, foarte clar, că n-o să ne vină nimeni în casă, dacă nu le vom oferi băuturi. În ciuda neplăcerii resimţite şi a lipsei de atracţie pentru vin şi alcool, mi-am dat seama că trebuie s-o facem şi pe asta. Aşa că l-am rugat pe soţul meu să se ocupe de băuturi,

eu nefiind la înălţimea unei sarcini atât de pretenţioase. El a declarat că sunt o idealistă lipsită de simţ practic. Mai întâi de toate, a făcut rost de un dicţionar, ca să citească toate detaliile servirii vinului şi alcoolului, în general. Apoi am aflat că există nenumărate cărţi, scrise despre alcool şi despre feluritele pahare şi cupe necesare în acest scop. Am urmat un veritabil curs de iniţiere, după care am apelat la un prieten, pe care l-am luat cu noi, pentru a cumpăra numărul minim de pahare necesare pentru douăsprezece persoane. N-o să vă vină să credeţi! Asta se întâmplă în 1974, în Anglia, şi a trebuit să dăm peste 900 de lire sterline pentru a cumpăra un singur set de pahare deoarece trebuia să fie ceva foarte elegant şi deosebit. Am fost mirată că există atâtea sortimente costisitoare de pahare pentru diverse feluri de vinuri şi băuturi, în vreme ce în India ne descurcăm foarte bine cu un singur pahar de argint pentru fiecare musafir.

În plus, pentru cei care au băut câteva rânduri de pahare şi care abia dacă mai pot vedea ceva, ce rost are să le dai pahare de cristal atât de elegante şi de artistic lucrate? A fost o întreagă bătaie de cap să le spălăm, să le punem în ordinea cerută şi să ţinem minte la ce trebuie folosit fiecare din ele. În India, unde avem servitori, soţul meu nu ştia nici măcar să ducă tava, dar eu nefiind de acord să fac asta, el a trebuit să ducă tavă după tavă sus, în salon, unde stăteau şi beau musafirii. Deşi fuseseră invitaţi la dejun, câţiva dintre ei s-au rătăcit şi au sosit tocmai la ora patru, când a trebuit să le servim masa. Cu cât le turnam mai mult, cu atât beau mai mult, dar întotdeauna din paharul din care trebuia. După o oră nu mai erau lucizi, repetând mereu aceleaşi lucruri, dar oricum nu-i mai asculta nimeni.

Trebuie să admit că provin dintr-o familie care a fost întotdeauna împotriva alcoolului, dar până atunci nu mi-am dat seama cât de naivă şi nepregătită eram pentru

a juca rolul unei gazde din Londra. Nu cunoşteam nici măcar culoarea băuturilor, sau cum trebuia să le servesc. Aşa că i-am cerut soţului meu să oficieze această îndatorire „religioasă”. Pentru a fi asistat în această sarcină măreaţă. a făcut rost *de* doi *ospătari chinezi care*, *aşa cum* s-a dovedit, au *apărut ca o mare* binecuvântare. Ei ştiau o grămadă de lucruri despre feluritele tipuri de alcool şi despre maniera în care trebuiau servite. A trebuit să-i plătim foarte bine pentru priceperea şi *iscusinţa lor*. *Au* aruncat o *privire* la rezerva noastră de băuturi şi au *constatat că* este cu totul necorespunzătoare pentru numărul de musafiri invitaţi la masă. Au mai întocmit o listă lungă de alte articole care ne lipseau. Soţul meu a trebuit să dea o fugă până la magazinul din apropiere, să cumpere câteva sticle de vin, de whisky „Ghivas Regal”, precum şi toate cele cerute de ospătarii chinezi. Eram acum încredinţaţi că vom putea face faţă situaţiei. Cu toate acestea, atunci

când au sosit oaspeţii şi s-au servit băuturile, ne-am găsit în faţa unei probleme pe care, din pricina ignoranţei noastre în ale băutului, nu o anticipasem. Unul dintre ei a cerut o băutură cu adaus de sos Worcester. În ceea ce mă priveşte, auzisem de un personaj din romanele lui P.G. Woodhouse, care avea un nume cu o pronunţie identică: Wooster. Dar acela nu era un sos. Oricum, pentru mâncarea noastră indiană nu avem nevoie de sos Worcester care, deci, ne lipsea cu desăvârşire din casă. Nici chiar experţii noştri ospătari chinezi nu îl puseseră pe listă. Ce puteam face? Soţul meu şi-a cerut scuze, dar musafirul cu pricina nu s-a arătat prea încântat. Până la urmă, a acceptat în silă o altă băutură dar, cupă puţină vreme, a devenit de-a dreptul bine dispus. Uneori, am resimţit agresiunea şi tulburarea provocată de solicitările insistente ale acestor oaspeţi nemanieraţi, care se purtau parcă ar fi avut din naştere dreptul să pretindă un anumit tip de băutură.

Îmi este atât de dificil să înţeleg de ce aşa de mulţi oameni, aflaţi în fruntea afacerilor şi care desfăşoară pentru ţara lor activităţi pline de responsabilităţi, au acest obicei îngrozitor. El a devenit singura cultură a ţărilor occidentale şi, dacă nu oferi musafirilor acest toxic, nu poţi avea cu ei nicio discuţie şi nicio relaţie. Necazul este că, odată cu prezenţa alcoolului, discuţia poate deraia în stupidităţi fără şir, chiar şi în cercurile diplomatice. Sunt convinsă că spionii şi trădătorii din fiecare ţară se folosesc de „alegerea" băuturilor alcoolice, ca de o metodă de a ademeni oamenii, de a le amorţi simţurile pentru a scoate de la ei toate secretele. Alcoolul este un instrument foarte potrivit chiar şi pentru mituire sau corupere. Dacă ştii că unei persoane îi place o anumită băutură, este foarte uşor să-l câştigi.

Odată am încercat această experienţă cu şeful de staţie din gara noastră locală. Era un funcţionar care îndeplinea mai multe atribuţii, printre care şi vânzarea

biletelor la ghişeu. Ori de câte ori mergeam să ne cumpărăm bilete, obişnuia să se poarte nepoliticos, sub un pretext oarecare. Dacă nu aveam suma exactă de bani. Îşi arăta enervarea prin gesturi sau cuvinte. Nu am reacţionat niciodată în vreun fel, dar am decis să-l câştigăm de partea noastră. Soţul meu a sugerat că, neavând ce face cu sticlele de Chivas Regal rămase, să trimitem câteva dintre ele şefului de staţie, ca un cadou făcut cu ocazia unei petreceri de la noi de acasă. Când sticlele i-au fost transmise prompt de către unul dintre servitori, el a întrebat: Aţi avut o sărbătoare religioasă?". „Da", a răspuns omul nostru. Şeful de staţie a fost de-a dreptul încântat. A acceptat sticlele de whisky cu o mare plăcere şi ne-a transmis caldele lui mulţumiri. În ziua următoare, când m-am dus la gară ca de obicei, am fost tratată cu o mare curtoazie şi respect, de parcă aş fi fost baroneasă. Nu-mi venea să cred că avusese loc o transformare atât de profundă. Am locuit

în acel loc încă patru ani, dar nu am mai avut niciodată probleme după aceea. Astfel, sticlele pe care soţul meu le cumpărase în plus, au găsit până la urmă o utilizare foarte bună. În fiecare an care a urmat, am continuat să-i trimitem aceste sticle, dar la alte date calendaristice. El m-a întrebat atunci cum se face că sărbătorile noastre cad în zile diferite. N-am ştiut ce să-i răspund. Ulterior, mi-a povestit că un prieten indian îi spusese că indienii urmează calendarul lunar şi nu pe cel solar.

Ideea cheie din timpurile moderne, este că zilnic trebuie să ai ceva nou. În fiecare zi trebuie să existe o schimbare, care s-ar putea referi chiar şi la soţie sau copii, deoarece omul modem se plictiseşte foarte uşor. El trebuie să se hotărască atât de des să aleagă una sau alta, încât probabil că îşi oboseşte creierul peste măsură şi, atunci când în final a obţinut ceea ce a crezut că doreşte, descoperă că s-a plictisit şi de acel lucru. Acest secret este bine cunoscut producătorului. Mai întâi el îţi

captează atenţia cu o gamă largă de alegeri, după care te ancorează în plictiseală şi creează tot mai multe obiecte din care să alegi, pentru că acesta este singurul mod de a-şi menţine maşinile în funcţiune, iar acestea cer să fie alimentate în *fiecare zi*. El ştie cum să-ţi flateze ego-ul şi să-ţi strecoare cu fineţe *ideea că ai* posibilitatea de a alege sau de a accepta. Dej *pildă*, *cumpărarea* sau vânzarea unei proprietăţi în Anglia, a unei case care nu este decorată sau îngrijită, fiind lăsată la voia întâmplării, implică sume de bani mult mai mari decât în cazul unei case perfect finisate şi frumos decorate. Ideea este că imobilul care nu este finisat e acela care satisface ego-ul cumpărătorului, căruia i-ar plăcea să decoreze casa aşa cum va alege el. Astfel, alegerea personală devine criteriul deciziei asupra a ceea ce e mai indicat pentru cumpărător. Această alegere însă, este bazată pe jocul ego-ului, iar dacă vreun producător este destul de abil să descopere modul în care îi poate

prosti pe cumpărători, prin reclame în mass-media, sau prin aranjamentul vitrinelor, poate să obţină o grămadă de bani într-un timp record.

Dacă, din întâmplare, el este şi politician, atunci devine o personalitate importantă aflată în fruntea afacerilor, pur şi simplu deoarece are o minte ascuţită şi cunoaşte tot ceea ce se poate cunoaşte, pentru a-şi asigura succesul. În timpul acesta, consumatorul îşi imaginează că are la dispoziţie o mare libertate de alegere. Ei gândeşte: „Oh, pot să aleg asta sau cealaltă. Sunt un veritabil stăpân care are dreptul de a alege”. Treptat, însă, el se pierde în hăţişul alegerilor şi se simte extrem de derutat, ducând o existenţă superficială în care este purtat de la o alegere la alta, ca pe creasta unui val. El este incapabil să pătrundă în interiorul propriei fiinţe, pentru a înţelege ce doreşte în realitate. Doar spunând cuvintele magice „Asta îmi place”, simte că are o identitate şi o personalitate prin care îşi poate exprima

voinţa şi prin care se poate afirma în lume. Făcând jocul producătorilor, omul îşi iroseşte întreaga muncă şi întreaga energie. Resursele Mamei Pământ sunt epuizate şi apar probleme ecologice. Din nefericire, oamenii – oricât de bună ar fi părerea pe care o au despre ei înşişi – nu sunt în stare să creeze viaţă din materia neînsufleţită. Tot ceea ce pot să facă este să creeze lucruri moarte din materiale moarte. În goana lor nebunească şi perpetuă de a crea noi mode, noi lucruri pentru noi ego-uri, ei secătuiesc resursele Mamei Pământ. Omul ar trebui să nu cumpere mai mult decât are nevoie. Chiar şi pentru nevoile zilnice, ar trebui să cumpere ceea ce este rezistent şi decent.

În vanitatea lor, unele femei preferă să-şi cumpere pantofi cu tocuri ascuţite ca un vârf de pumnal, care le fac să pară mai înalte cu cincisprezece centimetri. Ele nu se gândesc nicio clipă, că această dorinţă de a ieşi în evidenţă va duce în mod inevitabil la glezne scrântite,

sciatică sau probleme mai grave ale coloanei vertebrale care, poate într-o bună zi să le ţintuiască la pat, obligându-le să-şi manifeste libertatea de alegere de acolo. Oamenii nu dau dovadă de prea multă judecată, crezând că sunt liberi să facă ceea ce doresc şi să aleagă ceea ce le place, căci în realitate nu sunt decât nişte marionete în mâinile afaceriştilor lipsiţi de scrupule, care îi distrug.

În vremurile moderne a mai apărut o problemă pentru consumatori. În ţările occidentale, foarte puţini oameni îşi permit să deţină obiecte din aur sau din argint, dar ciudăţenia face ca în fiecare casă din ţările subdezvoltate să existe ceva din aur sau argint. Motivul pe care l-am descoperit este că în Vest totul este privit prin prisma valorii în bani pe care o reprezintă, astfel încât tot* ceea ce se cumpără trebuie să poată fi vândut din nou. Dacă doreşti să cumperi o lingură de argint, ea trebuie să fie marcată. Dacă nu este marcată, ea nu poate

fi revândută. Lingura este aşadar cumpărată pentru a fi utilizată şi ulterior revândută. Nimeni nu gândeşte vreodată: „Lingura asta ar putea să aparţină copiilor sau nepoţilor mei”, lată că marcajul devine foarte important şi nu mai poţi avea argint de vreun alt fel. De pildă, s-ar putea obţine un argint mai ieftin, prin aliere cu un alt metal, dar aşa ceva nu s-ar mai putea revinde.

Dimpotrivă, în ceea ce priveşte aurul, în toate ţările din Vest se foloseşte cel de nouă carate, adică cel de o calitate inferioara. Acest „aur” din care sunt făcute bijuteriile, conţine de fapt foarte puţin aur. Dar pe acesta îl poţi revinde, fiind marcat. În ţările subdezvoltate, în special în China şi India, oamenii folosesc aur de 222 sau 24 de carate, în bijuteriile lor găsindu-se aşadar o cantitate substaţială de aur pur. Ajunşi la strâmtoare. Dacă nu pot vinde bijuteriile pentru manoperă, cel puţin le pot amaneta şi răscumpăra ulterior pentru aurul pur conţinut. Apare astfel un paradox, *căci* atunci când

cumperi ceva, trebuie să ştii care este valoarea materialului din care este confecţionat. Dacă este vorba de argint, este nevoie să cunoşti proporţia de argint pur din aliaj, care îi va indica valoarea reală. Aşadar indiferent de marfă, ea trebuie să conţină o anumită cantitate de material valoros, care trebuie evidenţiată la vânzare. Din pricina marcajelor însă, cumpărătorul nu are cum să ştie ce cumpără. Căci, conform înţelepciunii tradiţionale, argintul este foarte bun pentru menţinerea inimii sănătoase, iar aurul este important deoarece nu se degradează. Dacă se foloseşte aur sub forma unei bijuterii purtate în fiecare zi, el va ajuta persoana respectivă într-o manieră foarte subtilă, pe care o voi explica în cele ce; urmează. Astfel, în cadrul culturilor tradiţionale, care au scăpat într-o mare măsură de pacostea modernismului şi a cultului pentru consum, există o anumită cunoaştere şi un respect pentru însuşirile! subtile ale substanţelor. Paradoxul este că, în

socotelile aşa-zis materialiste, respectul pentru materie a dispărut.

Dacă veţi intra în orice casă modernă din Vest, veţi descoperi o mulţime de lucruri făcute din plastic. Dacă vă aşezaţi pe o canapea, să ştiţi că este din plastic. Dacă mâncaţi la masă, şi aceea este tot din plastic. Dacă atingeţi ramele ferestrelor, şi ele sunt din material plastic. Toate obiectele făcute din plastic au o capacitate ciudată de a influenţa orice material natural precum ţesătura, sticla sau oricare altul făcut de Dumnezeu, dar care este utilizat alături de plastic. Această acţiune merge până acolo încât face ca materialul natural să fie degradat şi să-şi piardă energia sa specifică. Fiind ieftin, plasticul poate fi cumpărat în cantităţi mari, astfel încât în fiecare casă oamenii ajung să aibă multe lucruri de scurtă folosinţă, precum şi altele de îndelungată folosinţă, confecţionate din plastic ca atare sau alături de alte materiale. Chiar şi farfuriile sunt făcute din

plastic. De ce nu preferă ei să aibă mai curând o singură farfurie frumoasă din alamă, lucrată de mână, decât un teanc întreg de farfurii de plastic? Plasticul este fabricat din deşeurile pământului care conţin astfel, în interior, toate componentele distructive pentru om.

Dacă ai un obiect făcut de mână şi îl foloseşti fără să faci caz de asta, te poţi bucura atât de frumuseţea lui, cât şi de utilitatea pe care o are. Chiar dacă ai doar câteva farfurii frumoase şi bine lucrate, te simţi atât de mulţumit, încât nu mai vrei să cumperi altele şi să-ţi pierzi mereu timpul la cumpărături. Atunci, eşti un om într-adevăr liber. Dacă însă te vei lua după modă, vei fi mereu ocupat şi-ţi vei irosi tot timpul. Când vei merge în casa cuiva, vei spune: „Oh, uite ce lucruri are. Este ceva foarte bun”. Vei ieşi apoi în oraş şi vei cumpăra acelaşi lucru, pentru că aceasta este alegerea făcută de tine. Dar cine face jocurile? Cine dă tonul? Desigur că producătorii, care te vor distruge pe tine şi pe copiii tăi.

Ei vă bombardează cu reclame tentante, transmise la orele de vizionare maximă ale programelor de televiziune pentru copii „iată un lucru frumos care tocmai a fost lansat pe piaţă! Păpuşi cu zile de naştere, ursuleţi cu genealogie”. Dar toate acestea sunt doar pentru a menţine în funcţiune maşinăria profiturilor.

Prin exercitarea dreptului nostru de a alege şi de a risipi banii pe tot ce ne fură ochii, facem doar jocul afaceriştilor. Amintiţi-vă că ei vă cunosc mai bine decât vă cunoaşteţi voi înşivă. Să nu uitaţi niciodată că maşinile sunt făcute să ne slujească pe noi şi nu noi suntem făcuţi să slujim maşinile. Superproducţia de bunuri de consum fabricate de aceste maşini nu trebuie pusă pe seama nevoilor noastre autentice. Dar noi suntem aceia care suferim de pe urma superproducţiei, din cauza vlăguirii resurselor pământului şi a risipei de bani câştigaţi cu greu şi aruncaţi atât de lesne pe lucruri de care nici nu avem nevoie şi care nici nu sunt benefice

pentru noi. Am văzut multe case ticsite cu vechituri, ale căror proprietari care trudiseră din greu să le adune, sufereau de boli cardiace.

Ideea că libertatea este doar capacitatea de a face alegeri nerelevante este crezută doar de cei naivi şi nu îndeajuns de isteţi pentru a distinge forţele subterane care declanşează pasiunile şi impulsurile mascaradei zilnice a aşa-zisei libertăţi. Desigur că omul trebuie să fie liber să acţioneze, să-şi exprime libertatea fără oprelişti. Trebuie să ştii ce să faci şi unde să te opreşti. Dacă ai un automobil cu accelerator, dar fără frâne, în ce situaţie te afli ca şofer? în mod similar, dacă dispui de libertate atunci trebuie să ştii că în anumite situaţii, libertatea trebuie înfrânată.

Unii oameni care încă mai trăiesc sub un regim comunist pot fi desigur struniţi, dar aceasta are loc prin constrângere. Când sunt lăsaţi liberi, dorinţele lor, rămase neîmplinite, răbufnesc cu o forţă şi mai mare

decât la oamenii dintr-o ţară liberă. Deci înfrânarea trebuie să vină din interior, iar pentru aceasta omul trebuie să aibă trezirea spirituală, adică înţelepciunea Spiritului trebuie să pătrundă în atenţia sa. Dacă veţi întreba un gnostic, sau un Sahaja Yoghin: „Ce îţi place mai mult? îţi plac mâncărurile picante?”, el va răspunde: „Mai întâi de toate, nici nu-mi place şi nici nu-mi displace ceva, doar că nu-mi plac lucrurile duse la extrem. Îmi place tot ceea ce îmi este la îndemână. Cine o să-şi piardă vremea tot alegând? Bucuraţi-vă de ceea ce aveţi la dispoziţie”. Desigur, dacă mâncarea este foarte iute, sau foarte acră, sau foarte rece, el va mânca doar foarte puţin, pentru că este ceva dus la extrem.

Problema „alegerii” este dusă, din păcate către extreme, din ce în ce mai mult, (după cum am văzut, chiar atunci când este vorba de căsătorii). Totuşi, acest impuls de a multiplica alegerile ego-ului, este constrâns de către Spirit, deoarece atunci când Spiritul pătrunde în

atenţia noastră, aceasta permite omului să înţeleagă dimensiunea estetică esenţială a experienţelor sale. Aşa încât, în loc să permită ego-ului să-şi manifeste lăcomia pentru obiecte materiale, el începe să se bucure de frumuseţea divină a materiei. Sau, altfel spus, sufletul realizat ştie că materia oferă un mod minunat de exprimare a iubirii, atunci când doreşti să dăruieşti cuiva un lucru. De câte ori vezi un obiect frumos, se naşte în interior gândul că acel obiect ar fi potrivit pentru o anumită persoană, la care ţii. De exemplu, un Sahaja Yoghin s-a dus cu prietenul său într-un magazin, unde i-a plăcut foarte mult un anumit lucru, un obiect artistic, dar nu l-a putut cumpăra pentru că nu avea bani la el. Prietenul său, care era şi el Sahaja Yoghin, s-a dus mai târziu şi a cumpărat acel obiect, l-a păstrat un timp şi apoi i l-a trimis de ziua lui. Această grijă şi această profundă expresie a iubirii l-au încântat atât de mult pe cel ce a primit darul, încât a fost de două ori mai fericit,

văzând frumuseţea gândului adăugată frumuseţii obiectului de artă.

Deci, pe de o parte, atenţia aflată în lumina Spiritului este aceea care înfrânează lăcomia, egoismul, dorinţa de acumulare şi mintea veşnic nemulţumită. Pe de altă parte, cunoaşterea faptului că poţi face pe cineva fericit, cu un obiect pe care-l poţi cumpăra, te iluminează şi îţi permite să percepi adevărata valoare a materiei şi să îţi exerciţi libertatea de a alege, pentru a-ţi exprima iubirea şi pentru a înfrumuseţa viaţa unei alte persoane.

Capitolul 3

DEMOCRAŢIA

Marele Abraham Lincoln a fost acela care, în America, a transformat în realitate ideea unei democraţii autentice. El a afirmat, în mod special, că guvernul trebuie să fie „al poporului” dar, în ziua de astăzi, vedem că majoritatea ţărilor care se autointitulează

democraţii, sunt mai curând „demonocraţii”. Ele sunt guvernate de oameni ahtiaţi fie după bani, fie după putere. Preocuparea pentru bunăstarea poporului, care ar trebui să constituie principalul scop al unei democraţii, a dispărut cu desăvârşire în vremurile modeme. Ea nu-i mai interesează pe oamenii care conduc marile afaceri. Mulţi sunt aceia care susţin, nu fără să aibă dreptate, că America nu mai este condusă astăzi de către popor, ci doar de către cei bogaţi, de marii afacerişti, sau de actorii şi actriţele de cinema. Celelalte ţâri dezvoltate sunt, de asemenea, guvernate de bănci, producători, mass-media şi mafia.

Astfel, ideea lui Abraham Lincoln, asemenea ideilor tuturor marilor sfinţi şi profeţi, a fost complet deformată, împreună cu democraţia care a degenerat în cadrul societăţii modeme obsedate numai de bani. Toate principiile generoase lansate la început, s-au topit în ceaţa discuţiilor violente şi contradictorii, purtate cu

prilejul diverselor conferinţe convocate în întreaga lume, pentru rezolvarea problemelor democraţiei. Stabilirea unor valori etice înalte care, iniţial, urmau să ocupe un loc prioritar în orice ţară democratică, a dispărut acum cu desăvârşire de pe ordinea de zi.

De pildă, America, măreaţa patrie a celor liberi sprijină fără nicio ezitare sau scrupul, orice ţară care convine politicii preşedintelui aflat la putere. Iar aceasta, indiferent de faptul că ţara respectivă ar putea fi condusă de un tiran care nu are nici cel mai mic respect pentru democraţie. De exemplu, America şi majoritatea ţărilor europene care se declară a fi democratice, au fabricat şi au vândut arme Irakului condus de Saddam Hussein. Multe ţări democratice şi-au dat astfel mâna, pentru a-i mări puterea şi agresivitatea.

doar pentru că aceasta s-a întâmplat să fie convenabil pentru politica lor.

Democraţia reală este posibilă *numai* atunci când

oamenii *au asimilat*, *cu* adevărat, principiile democratice şi respectă valorile etice, mai *presus de orice*. *Oamenii care sunt* ahtiaţi după putere şi care sunt dispuşi să facă bani prin orice *mijloace*, nu posedă o corectă ideologie democratică. Democraţia nu poate fi respectată de oamenii lacomi, egoişti şi lipsiţi de caracter. Cei care umblă după femei sau beau în timp ce *se* ocupă de rezolvarea problemelor naţionale, reprezintă adevărata sursă a problemelor naţiunii şi ale întregii lumi.

Politicienii ar trebui să fie devotaţi bunăstării oamenilor, dar uneori politica devine ca un joc de şah, în care singurul scop este de a rezista cât mai mult posibil, înainte de a fi făcut mat. Politicienii nu vor să-şi Părăsească fotoliile de care sunt de-a dreptul lipiţi, până când nu sunt forţaţi să-şi recunoască eşecul. Până la ultima suflare a vieţii, vor să se afle într-o continuă beţie politică. Ei îşi dau demisia doar atunci când. În mod

irevocabil, se află cu un picior în groapă. Asemenea oameni, de o calitate atât de îndoielnică, nu pot sluji o democraţie adevărată. Pentru o democraţie, este nevoie de vizionari plini de nobleţe, învăţătură şi compasiune, care au o atitudine benefică faţă de popor şi o dăruire completă faţă de idealurile democraţiei.

Unde este acea ţară democratică, ai cărei oameni să aibă caracterul potrivit pentru a susţine o democraţie pură şi dreaptă, ca aceea prefigurată de Abraham Lincoln? în lumea a treia, unde politicienii imită cu religiozitate exemplul ţărilor dezvoltate, sistemul valorilor democratice este degradat într-o măsură şi mai mare. În India, de exemplu, cei aflaţi la putere resping eradicarea sărăciei, pentru că În schimbul unei sume derizorii, pot cumpăra voturile celor sărmani. Altminteri, ei susţin o minoritate naţională, pe care o flatează pentru a o folosi ca o bancă de voturi. Astfel, sărăcia din ţările subdezvoltate ajută, de fapt, la

menţinerea acestui tip de demonocraţie”.

Nicăieri în lume nu există un guvern democratic, într-adevăr „al poporului, pentru popor şi din mijlocul poporului”. În realitate însă, vedem oameni ajunşi la putere, care nu au niciun simţ al valorilor etice şi nicio grijă pentru poporul pe care ar trebui să-l slujească. Puterea politică este tratată ca o investiţie menită să aducă mai mulţi bani, la fel ca în lumea afacerilor. Abraham Lincoln, ca orice sfânt, a avut privirile îndreptate asupra valorilor absolute şi nu a ştiut că oamenii nu erau încă gata pentru un ideal atât de înalt precum democraţia, şi că cei mai mulţi dintre ei vor tinde să se abată de la calea dreaptă şi dificilă a dăruirii de sine pentru bunăstarea colectivă, urmând în schimb drumul bătătorit şi facil al interesului propriu. Oamenii aleşi pentru a fi la putere trebuie, în mod esenţial, să fie interesaţi de prosperitatea întregii naţiuni şi să fie înzestraţi cu înţelepciunea cerută de munca depusă în

spiritul slujirii celorlalţi.

Un conducător auspicios, sub forma regelui filosof (aşa cum a fost conceput de Socrate), este persoana ideală care ar trebui să fie în fruntea guvernului. O asemenea persoană trebuie să fie extrem de înţeleaptă, detaşată şi lipsită de orice dorinţă de lux, putere sau bani. Au existat, nu demult, asemenea oameni ca Mahatma Gandhi, Kemal Alăturic[2], Anwar el Şadat[3], L-ai Bahadur Shastri[4], Martin Luther King[5], Nelson Mandela A, Dag Hammarskjoid" şi Mujibur Rahman.

Să vorbeşti însă despre înţelepciune în vremurile modeme, pare cam ciudat. Se pare că înţelepciunea a ieşit total din discuţie, deoarece raţiunea i-a luat de mult locul. Pe baza logicii liniare şi limitate a simplei raţiuni, se formulează soluţii complet egoiste care să justifice

---

a Indiei (n.t.).
| Mustafa Kemal Ataturk (1881-1938) - fondatorul Turciei modeme (n.t.).
[5] Anwar el Sadat - preşedinte al Egiptului (n.t.) " Lai Bahadur Shastri - prim-ministru al Indiei între 1964 şi 1966 (n.t).

acţiunile celor aflaţi la putere şi care, desigur, au o simpatie globală, reciprocă, faţă de toţi ceilalţi egoişti situaţi pe poziţii de putere. În acest fel, există o fraternitate a gândirii negative, în care toţi se susţin reciproc, în parlamente, adunări sau senate, iată de ce *nu se face* nimic cu adevărat folositor pentru mase. Dimpotrivă, politicienii *ţărilor democratice* se folosesc de toate mijloacele pe care le pot imagina, pentru propriile *lor* scopuri egoiste, sau pentru impunerea ideilor lor arbitrare.

De vreme ce acest desfrâu – căci asta a devenit libertatea într-o democraţie – le dă dreptul de a se bucura de putere până la abuz, ei au dus libertatea lor necontrolată dincolo de toate limitele *şi opreliştile naturale*. Politicienii, *nu* numai că au făcut mulţi bani, distanţându-se astfel de oamenii obişnuiţi pe care erau puşi să-i servească, dar sunt tot timpul descrişi cu multă

Martin Luther King - luptător pentru drepturile omului (n.t.).

admiraţie, ca fiind personalităţi marcante şi foarte bogate în sfera afacerilor. Orice om s-ar simţi ruşinat auzind asemenea lucruri despre cei pe care i-a ales şi în care şi-a pus atâtea speranţe.

Timpul socotelilor însă a venit, iar actele lor criminale sunt date acum în vileag. Democraţiile şi politicienii lor au atins, probabil, în unele ţări, starea de manifestare a legii polarităţii, în vreme ce în alte ţări lucrurile se îndreaptă, lent dar sigur, spre acelaşi deznodământ. Politicienii vin şi pleacă, dar există întotdeauna alţii care stau la rând, pentru a le lua locul. Nu se poate pune capăt în niciun fel procesului în care o mână de oameni ajung, în câţiva ani, în fruntea afacerilor, iar aceştia ar putea să fie cu mult mai răi decât cei dinaintea lor. Astfel, majoritatea ţărilor democratice au devenit, prin consens mutual, absolut tiranice, rasiste şi materialiste. Acelea care încă nu au ajuns acolo, aspiră să le ajungă din urmă pe celelalte.

Banul face ca întregul concept de democraţie autentică să treacă pe plan secundar. Cei care au puterea banului, pot guverna fără să nutrească vreun sentiment pentru prosperitatea şi pentru sistemul de valori al democraţiei adevărate. Este lesne de observat că, atunci când banul devine Dumnezeu, toate valorile morale sunt lăsate la o parte.

Într-o democraţie, desigur, voturile devin foarte importante. De pildă, dacă se întâmplă ca femeile să fie în majoritate, voturile lor vor deveni semnificative, iar politica celor interesaţi doar de a ajunge la putere va fi ajustată în aşa fel, încât să convină ideilor egoiste ale acelei părţi din electorat. Aşadar, femeile au dreptul legal de a umbla pe jumătate goale în clima rece a Elveţiei, unde bunul simţ şi decenţa ar sugera ca ele să se îmbrace ca lumea. În alte ţări, precum Franţa, femeile se bucură de dreptul glorios de a avea o comportare imorală, practicând, spre exemplu, prostituţia, care se

bucură de toate favorurile şi de aprobare legală. Dacă ele reprezintă un electorat destul de important, nimeni nu le poate influenţa sau controla. Ele sunt cele care fac legile. De îndată ce o persoană reprezintă un vot potenţial, el sau ea devine foarte important, iar politicienii sunt gata să îl flateze şi să-l curteze.

Idealul socratic de a fi în serviciul bunăstării poporului, a dispărut de mult. Dimpotrivă, toată lumea îl critică, spunând că Socrate nu fusese un om practic. Desigur, toţi marii sfinţi şi profeţi erau idealişti şi nu oameni cu simţ practic. Cele mai multe dintre democraţiile lumii actuale se află la cheremul celor lipsiţi cu desăvârşire de orice idei despre onoare sau morală. Ei descoperă foarte repede că puterea le poate da prosperitate şi că banii le pot spăla şi acoperi toate faptele necinstite şi le pot ascunde afacerile murdare. Din nefericire pentru ei, falsa libertate le-a devenit o idee fixă, care îi împinge spre o comportare imorală, şi

fără frică de Divin, prin care distrug cu brutalitate întregul sistem de valori al democraţiei. Ei pot continua tot aşa ani de-a rândul, cum s-a întâmplat în Italia, până când ajung să fie daţi în vileag prin acţiunea legii polarităţii, sau a răsplătirii divine. Înainte de asta însă, guvernanţii cu pricina devin, din păcate, modele pentru cei care îi conduceau şi, treptat, degradarea morală a vieţii zilnice începe să creeze o societate cu democraţie decadentă sau muribundă.

Aşa cum am mai afirmat, cei aleşi pentru a servi binele public ar trebui să fie suflete evoluate, ale căror idei să se asemene cu cele ale lui Abraham Lincoln, sau ale căror valori etice să fie la fel cu cele ale lui Mahatma Gandhi. Probabil că strategia politică, plină de cinism, a conducătorilor moderni, este de a *ruina* vieţile personale ale oamenilor. De ce ar tulbura guvernul viaţa particulară a oamenilor? Oricine pune cea mai mică întrebare despre viaţa particulară a oamenilor, nu va

primi niciun vot. Politicianul *modem* declară că dacă oamenii vor să se autodistrugă, au dreptul şi libertatea de a o face. De ce să tulburăm o asemenea gândire politică? Aceeaşi strategie este comună şi democraţiei şi sistemelor comuniste. Atâta vreme cât electoratul nu are intenţia să-i clintească pe *cei* aflaţi la putere *din fotoliile de care sunt lipiţi* (pentru a servi propriile *lor* interese), politicienii se simt foarte în siguranţă.

Goana *demonică după bani atrage după sine alte activităţi* periculoase; de pildă, legea franceză permite unei soţii să fie şi prostituată cu jumătate *de* normă. Oricine poate deduce din aceasta, că o femeie are tot dreptul de a scoate bani pe orice cale.

Se spune, printre altele, că Franţa este fiica cea mare a Bisericii *Catolice*. Cum s-ar putea explica această *toleranţă stranie* faţă de imoralitate, până la a încerca justificarea ei prin logică? Răspunsul este probabil că Justiţia nu are habar despre Dharma; ci

urmează orbeşte teoriile freudiene şi acceptă cu supunere opiniile psihanaliştilor. Deşi teoria lui Freud a fost demascată şi discreditată, ea este încă folosită în aproape toate ţările democratice, pentru a judeca toate crimele pacienţilor suferinzi de boli psihice. Influenţa insidioasă a lui Freud asupra atitudinii oamenilor din ţările dezvoltate, are o mare amploare şi este extrem de distructivă. Este greu de evaluat râul pe care-l exercită teoriile sale asupra societăţii occidentale în ansamblu, dar cel mai mare rău este că, prin acceptarea concepţiilor lui Freud ca pe nişte adevăruri biblice, oamenii şi-au pierdut întregul respect faţă de sine. Sub influenţa constantă a mass-mediei, în special a filmelor şi a televiziunii, ei fie neglijează, fie încearcă să distrugă toate sentimentele naturale de modestie şi castitate care, în societăţile tradiţionale, au creat baza moralităţii, a fericirii şi a bunăstării personale şi familiale. Ţările în curs de dezvoltare doresc să preia asemenea metode

distrugătoare, deoarece unii intelectuali afirmă că cine vrea să beneficieze de progres economic trebuie să se „arunce cu capul înainte în această cultură aberantă.

De curând, am citit într-un articol de ziar despre o tânără care frecventa barurile şi discotecile. Părinţii au aflat la un moment dat că devenise prostituată. Şocul a fost să descopăr că nu aveau nicio obiecţie, atâta vreme cât era o activitate legală, iar o parte din câştigul dobândit le revenea, pentru cheltuielile de întreţinere ale propriei lor fiice. Mai târziu, fata a murit în urma unei boli venerice, la Vârsta de douăzeci şi unu de ani. O astfel de comportare ar putea fi teoretic justificată într-o ţară săracă dar, în realitate, părinţii din ţările sărace au un control mai mare asupra copiilor lor. Societatea, în ţările paupere, aderă încă la valorile tradiţionale şi etice, deoarece acolo există o credinţă autentică în puterea Divinului, sau poate că oamenii de acolo încă nu au căzut pradă iluziei banilor.

În ţările bogate, după cum se poate citi zilnic în ziare, părinţii înşişi pun la cale distrugerea propriilor copii, permiţându-le să bea şi să fumeze, încurajându-i spre promiscuitate şi alimentându-le interesul pentru sex, prin sfaturile contraceptive date la o vârstă fragedă şi lăsându-i să urmărească filme al căror unic scop este de a desfiinţa respectul natural pe care toate fiinţele umane îl manifestă pentru ceea ce este sacru. În aceste ţări, nu există nici maturizare şi nici respect pentru maturitate.

În familiile bogate, lucrurile stau şi mai rău. Tinerii doresc să se bucure de libertate, numai şi numai pentru a se autodistruge. Nu există niciun control exercitat de către părinţi sau de stat, pentru a împiedica fetele la vârsta adolescenţei să rămână însărcinate, sau să contracteze diverse boli venerice. Ele pornesc la drum pline de entuziasm şi, bucurându-se neînfrânat de libertate, sfârşesc fie aruncate de la un partener la altul,

fie în iadul unui bordel.

Dacă avem curajul să analizăm implicaţiile reale a ceea ce se petrece în jur, devine foarte clar că cele mai profunde tendinţe din societăţile democratice sunt îndreptate către autodistrugere. Nu numai că în Elveţia, Norvegia şi Danemarca oamenii se iau la întrecere în sinucideri, dar tinerii din toate ţările dezvoltate aderă la activităţi autodistrugătoare în masă. Nimeni nu poate înţelege de ce ei cad în capcana falselor culte, a patimilor sau viciilor precum alcoolul sau homosexualitatea, privite ca un drept dobândit prin graţie divină. Alcoolismul şi drogurile constituie, în realitate, un paşaport sigur pentru iad. Şi totuşi, tot mai mulţi sunt aceia care se îngrămădesc să îl obţină. Tot felul de perversiuni sexuale, cu neputinţă de descris, duc la SIDA şi la alte boli grave. Cum se întâmplă că oamenii care, plini de aroganţă, chiar se laudă cu homosexualitatea sau cu promiscuitatea, sunt trataţi ca

nişte bravi eroi, care înfruntă ameninţarea teribilei boli SIDA? Moartea în urma acestei boli este prezentată acum ca un martiraj glorios al unor ostaşi plini de curaj, care se îndreaptă către mormânt. Cum se face că oameni dotaţi cu inteligenţă nu pun sub semnul întrebării justeţea obiceiurilor lor distrugătoare? Toate fiinţele umane ştiu ce înseamnă decenţa simplă şi naturală şi, în adâncul sufletului lor, o doresc şi o caută. Să fie oare oamenii din ţările dezvoltate atât de frustraţi în această căutare, încât devin dornici de sinucidere?

Chiar atunci când este vorba de distracţii, ceea ce se vede foarte clar, în muzica pop de pildă, este că oamenii îşi exprimă nesiguranţa şi frustrarea, printr-o comportare lipsită de respect faţă de ei înşişi, de parcă şi-ar urî sau şi-ar dispreţui propria persoană. Muzica pop este creată de impresari şi producători, care au în vedere câştigul personal. Flatând cu iscusinţă slăbiciunile omeneşti, ei îi împing pe cei tineri spre stări

care nu sunt aducătoare de pace, armonie şi bucurie, ci de tulburări sufleteşti, sau sentimente de profundă nemulţumire şi inutilitate. Următorul val de muzică pop, „aranjat” foarte convenabil de către batalioanele de făcut bani, va încerca să atenueze criza, dar nu va reuşi decât să zdruncine, în mod permanent, prin emoţii puternice şi nocive, echilibrul interior al unei generaţii crude, încă nematurizate. Aceşti copii vor deveni fie singuratici deprimaţi, incapabili de a lega o relaţie adevărată, fie huligani refractari şi violenţi, dornici să tulbure liniştea celorlalţi. Oare asta se aşteaptă de la măreţul ideal al democraţiei?

Democraţiile moderne au început să-şi facă apariţia în secolul al optsprezecelea dar, cam în aceeaşi perioadă, odată cu progresul ştiinţei, a început să se manifeste revoluţia industrială. Valorile industriale şi comerciale au fost generate şi ele de apariţia societăţii industriale sau tehnologice. Ştiinţa, aşa cum o

cunoaştem, este absolut amorală. Ea nu se conformează regulilor şi prevederilor stabilite pentru sistemul uman de valori. Ştiinţa reprezintă cunoaşterea materiei, iar materia posedă propriile sale reguli. Spre deosebire de fiinţele umane, materia nu are libertatea de voinţă prin care să-şi elaboreze propriul sistem etic de valori. Această însuşire a ştiinţei pure, amorale, a fost transferată aproape fără ca cineva să observe, în domeniul practic, aplicativ, al tehnicii şi tehnologiei. În acest fel, industria şi comerţul (cu care se află într-o strânsă asociere) au devenit complet amorale.

Atunci când munca este efectuată de către fiinţe umane, care îşi exercită deprinderile într-un mediu uman, munca şi morala merg mână în mână. Dar tehnologia şi ceea ce numim industrie (care odinioară însemna munca productivă dedicată bunăstării oamenilor) nu conţin un sistem etic de valori proprii şi deci nu sunt supuse unor bariere morale interne. Şi aici,

însă, acţionează legea polarităţii, care a împins industria din ţările dezvoltate în cealaltă extremă. În întreaga lume, şi în special în ţările democratice dezvoltate, are loc o profundă şi galopantă recesiune economică, cauzată de dezvoltarea fără măsură a industriei, dincolo de influenţa umanizatoare a sistemului de valori etice sau a dharmei. Este ca şi cum gigantica maşină a industriei ar fi luat-o razna, deoarece nimeni nu şi-a bătut capul să verifice dacă funcţiona la parametrii săi normali.

Guvernele încearcă acum să revitalizeze industria lor vlăguită, prin metode artificiale precum manipularea ratei dobânzilor, sau prin ademenirea ţărilor din blocul răsăritean, în special Rusia şi China, pentru a cumpăra tot surplusul nevândut al industriei ţărilor cuprinse de recesiune. Pentru aceasta, se mobilizează întreaga forţă de convingere a arsenalului de reclame occidental, punând ţările subdezvoltate în faţa riscului de a fi încă o

dată exploatate de către aşa-numiteie democraţii dezvoltate. Este deplorabilă imaginea oferită de toţi aşa-zişii mari conducători, prim miniştri şi preşedinţi ai naţiunilor dezvoltate, care se îmbulzesc să-şi vândă marfa acelor ţări care se mai află încă sub mirajul bunurilor importate. Totul nu este decât o grosolană exploatare morală şi economică. În Rusia, unui popor care dispune de foarte puţină valută forte, i se vând sumedenie de mărfuri inutile, americane sau germane. Toate vechiturile care nu s-au putut vinde în ţările industrializate suferind de recesiune, sunt expediate în cele mai îndepărtate ţări, până chiar şi în India. Au loc vizite pompoase ale conducătorilor politici, *precum* şi ale vajnicilor generali ai industriei, *prin care* se încearcă implicarea ţărilor subdezvoltate în criza ţârilor dezvoltate. Până unde vor ajunge oare? Toţi aleargă nebuneşte după aceeaşi iluzie. Privind spectacolul din afară, te întrebi *cum* se va ieşi din această recesiune,

deoarece rădăcinile sale merg adânc în timp, iar legea polarităţii nu poate fi evitată. Cel mai bun exemplu îl *oferă Turcia*, *care* are cele mai bune mâncăruri, *cele mai bune* haine, cele mai *frumoase* bijuterii şi cele *mai* bune covoare şi, totuşi *importă* toate aceste mărfuri din Germania. Producătorii germani au izbutit să facă poporul turc să fie orb faţă de propriile sale articole, executate *manual*. *Drept* rezultat, turcii au sărăcit şi poartă blue-jeans în climatul lor atât de cald. Cei vinovaţi vor plăti cândva pentru toate acestea.

Mai întâi, odată cu apariţia ideilor imperialiste, majoritatea ţărilor au început, fără pic de ruşine, să îşi extindă puterea în restul lumii. La început, s-au îmbogăţit prin jefuirea, înşelarea şi masacrarea celor din ţările colonizate, bucurându-se vreme îndelungată de *câştigul* dobândit prin fraudă. Mai târziu, odată cu dezvoltarea industrială, ele şi-au folosit coloniile drept o sursă ieftină de materii prime şi de mână de lucru şi ca

piaţă sigură şi oricând disponibilă pentru mărfurile lor. Acum însă industrializarea şi-a depăşit limitele, iar ţările dezvoltate au început să producă în exces. Surplusul de producţie nu poate fi consumat nici de propria lor populaţie şi nici de fostele colonii deoarece, ca o consecinţă a colonialismului, noile ţări independente (în care industria locală a fost creată iniţial pentru a exploata materiile prime şi mâna de lucru ieftină) sunt înzestrate cu utilaje care pot produce mărfurile respective la un preţ cu mult mai mic faţă de cel al fostelor ţări colonialiste. Pe cine vor exploata acum ţările superdezvoltate, pentru a putea traversa recesiunea? Pur şi simplu, nu există suficiente pieţe de desfacere pentru produsele acestei industrii nerealiste şi amorale. S-a pierdut însă mult mai mult decât pieţele menite să înghită surplusul de bunuri. Piaţa a fost invadată de îmbrăcăminte care nu are nevoie să fie spălată şi călcată. Ea este purtată cu mare fală în ţări

calde precum Sri Lanka, Taiwan, Malaezia etc. Deşi aceste haine miros urât şi dau mâncărimi, ele impresionează, pentru că sunt la modă, căci aşa au decretat afaceriştii din Vest. Cât timp vor mai păcăli ei, oare, ţările subdezvoltate?

Odată cu dezvoltarea industriei, atât în sistemul capitalist, cât şi în cel comunist, fiinţele umane au devenit treptat sclavii materiei, care a început să le domine. Efectul cel mai grav este că sistemul de valori existent ia nivel uman a fost redus la un nivel materialist grosier. Deşi fiinţa umană reprezintă, de fapt, culmea evoluţiei şi stăpâneşte potenţial lumile subumane, omul modem apare într-o nouă imagine, în care este dominat de materie, de propriul său corp şi de instinctele sale primare. Situaţia s-a înrăutăţit într-atâta, încât oricine aduce vorba despre înaltele valori umane este privit, sau chiar tratat, de parcă ar fi o creatură bizară sau un nebun. Se pare *că* oamenilor le este imposibil să

înţeleagă în ce măsură au căzut pradă materiei şi instinctelor animalice. Pentru a pune capac dominaţiei fiinţelor umane, au mai apărut şi aşa-zişii mari gânditori şi savanţi, de teapa lui Freud, care au redus fiinţele umane la sex.

De ce materia conduce fiinţele umane? în decursul evoluţiei, am traversat diverse stadii, iar adevărul este că natura noastră primară şi fundamentală este materia. Am apărut din materia neînsufleţită ca fiinţe vii, apoi am progresat lent, traversând şi depăşind stadiul animal. Cu multe mii de ani în urmă, s-au elaborat în India lucrări de filosofie a spiritului, extrem de subtile şi de elevate, precum *Vedele*, *Upanişadele şi Gita* şi, în tot acest timp, oamenii de acolo au trăit conform acestei nobile viziuni despre umanitate. Lumea modernă este, prin urmare, rezultatul unei regresii accentuate, al prăbuşirii individului de pe culmile atinse odinioară prin elevaţie spirituală. Cunoscutul film „Planeta maimuţelor” ne-a

dat o idee despre ce s-ar putea întâmplă dacă evoluţia ar merge în sens invers, dacă ar avea loc o involuţie.

Cele două războaie mondiale au masacrat un număr uriaş de oameni obişnuiţi, foarte cumsecade şi plini de decenţă, ceea ce a zdruncinat încrederea în bine şi în valorile eterne. Ororile celor două războaie au creat milioane de văduve şi de orfani, iar naţiunile implicate au fost complet paralizate, nu numai în plan industrial, dar şi în planul vieţii morale. Consecinţa teribilă care a urmat, a fost o viaţă goală, lipsită de viitor sau de speranţa unei reveniri. Oamenilor le-a fost, aşadar, foarte uşor să abandoneze toate valorile etice şi să înceapă o viaţă ieftină şi superficială, tipică pentru anii şaizeci, şaptezeci şi chiar pentru perioada prezentă. Viaţa culturală a acestor ani a fost în special marcată de atacul, tot mai agresiv, al aşa-zisului curent modernist, îndreptat asupra tuturor valorilor şi formelor tradiţionale. În decursul ultimilor şaptezeci de ani,

nivelul general al conştiinţei a coborât, treptat, sub potenţialul său obişnuit. Pentru oricine priveşte, calm şi obiectiv, situaţia în care au ajuns fiinţele umane, este evident că, dacă nu realizăm saltul la o formă superioară de conştiinţă, la un sistem superior de valori, nu vom putea ieşi din mizeria pe care am creat-o, devenind sclavii materiei, ai instinctelor animalice şi, deci, ai propriei noastre distrugeri. Şi totuşi, democraţiile, ţările în care libertatea umană trebuie să fie în deplină înflorire şi glorie, abundă în contradicţii interne teribile, care fac ca acest salt evolutiv să fie extrem de dificil. În plus, într-o democraţie, libertatea de a critica şi de a-i induce în eroare pe ceilalţi constituie un drept fundamental. Sensul real al libertăţii cuprinde un simţ înnăscut al responsabilităţii, bazat pe înţelepciune şi pe luciditate, care nu permite niciun fel de imoralitate, de competiţie, sau de ură. Libertatea autentică există pentru a ne îngădui să ne recunoaştem natura noastră etică

superioară, să o slujim şi să o dezvoltăm, pentru bunăstarea noastră proprie şi cea a întregii lumi.

Dimpotrivă, însă, în democraţia modernă nu există nici măcar dorinţa de a vorbi despre moralitate şi compasiune deoarece, aşa cum se susţine, acestea privesc viaţa particulară a indivizilor. Prin deformarea ideii nobile a dreptului conştiinţei individuale, guvernele democratice s-au debarasat de responsabilitatea creării unui simţ ai dreptăţii şi al respectului faţă de sine, atât la propriile lor naţiuni, cât şi în relaţiile dintre naţiuni. Indiferent de ideile lor teoretice, ele nu cred în existenţa unei singure lumi şi a unei singure comunităţi de fiinţe omeneşti pentru că, altfel, nu ar fi abandonat orice încercare de a sluji natura umană superioară, aşa cum au făcut-o, într-un mod atât de evident.

La toate acestea se mai adaugă şi o mare doză de ipocrizie, atunci când este vorba de moralitatea publică.

Dacă un prim-ministru dintr-o ţară democratică întreţine relaţii cu o altă femeie, el este condamnat cu asprime în ochii publicului. Dar restul bărbaţilor din aceeaşi ţară pot avea relaţii intime cu oricâte femei, de orice factură, ipoteza generală este simplă: nu poţi nici să corectezi şi nici să critici aceste lucruri. De când Freud şi-a lansat faimoasa lui teorie, considerată adevăr neîndoielnic, a devenit un fapt acceptat că majoritatea oamenilor sunt la cheremul celor mai josnice porniri ale lor. Un prim-ministru sau un preşedinte, trebuie să fie altfel. Ei trebuie să fie o persoană de o moralitate perfectă. Cel puţin această presupunere are o notă pozitivă dar, ca ultim vestigiu al unei concepţii cu adevărat morale, ea nu înseamnă decât o vorbărie goală întru pomenirea unui ideal defunct. Tot ceea ce se demonstrează este că perfecţiunea aşteptată de la o singură persoană nu se extinde şi nici nu poate să se extindă la societate în ansamblul ei-Dintr-un fals respect faţă de libertatea

individului, care poate masca, desigur, dorinţa de a face tot ceea ce le place, fără a avea nevoie de sfaturi, cei de la putere nu doresc să se amestece în viaţa particulară a oamenilor. Acum, prin pierderea oricărui simţ de ruşine sau de bună cuviinţă, viaţa particulară a devenit o chestiune publică, iar legea polarităţii a început să creeze suferinţe în acele societăţi aflate sub controlul structurilor democrate.

Toţi se comportă de parcă moralitatea dintr-o democraţie ar privi numai persoanele publice, restul populaţiei fiind liber să apuce încotro are chef, indiferent dacă merge spre dezastru sau nu. În virtutea legii polarităţii, libertatea personală din ţările democratice va ruina societatea în ansamblul ei, printr-un fenomen de transformare în masă. Nimeni însă, nu este dispus să întreprindă ceva pentru a reteza rădăcinile răului. Compasiunea apare numai în peroraţiile religiilor orientate către bani sau către putere,

care nici nu vor şi nici nu pot să oprească declinul rapid al societăţii spre degradare morală şi ruină economică.

Conducătorii din Vest pretind că sunt democraţi dar, fiind de fapt rasişti sau fundamentalişti, nu îngăduie mărfurilor provenite din ţările în curs de dezvoltare – pe care le-au exploatat ani la rând – să le intre în ţară, pentru că sunt de o calitate superioară şi se vândă *mai* bine. Aceleaşi oprelişti le impun şi persoanelor provenite din acele ţări. Ei nu sunt deloc interesaţi să elaboreze o legislaţie prin care să se oprească declinul nivelului de viaţă al propriilor popoare, ci ţin doar să nu provoace mişcări sociale sau manifestaţii ale cetăţenilor care au fost atât de flataţi şi de încurajaţi în individualismul lor, *încât* singura lor dorinţă este să ducă o viaţă „universală” prezentată de mass-media şi de întreaga serie de false modele pe care aceasta o oferă. Asemenea politicieni îşi fac popularitate cu vorbăria lor neîntrecută şi, atâta vreme cât sunt siguri pe poziţii, nu

sunt deloc interesaţi de ceea ce se întâmplă cu omul obişnuit. Din contră, acordându-i întreaga libertate *în* plănui vieţii particulare, ei nu *fac* altceva decât să linguşească ego-ul şi slăbiciunile electoratului şi aşa ajung să nu elaboreze niciodată legi pentru păstrarea şi încurajarea moralităţii. Cel puţin aşa sunt siguri că nu vor înfrunta vreodată furia şi frustrarea celor imorali.

Un alt rezultat al libertăţii este violenţa brutală şi dementă, pricinuită de lipsa de discernământ între bine şi rău şi de absenţa fricii de o pedeapsă posibilă. În Los Angeles, „oraşul îngerilor”, mergeam odată într-o maşină, iar şoferul m-a sfătuit la un moment dat să închid geamul şi să las capul în jos. Mi-a explicat că doar cu o săptămână în urmă unsprezece persoane fuseseră împuşcate chiar pe strada pe care treceam. Întrebându-l care fusese motivul, el mi-a răspuns că „aşa au avut unii chef”. Violenţa nemotivată poate fi explicată doar prin ceea ce asimilează unii oameni din

atitudinea familiei, a prietenilor, prin intermediul mass-mediei, şi în special prin televiziune sau cinematograf, care ascund multă ură şi rasism. Democraţia permite tot soiul de filme oribile, în numele libertăţii. Atâta vreme cât nu critică nicio persoană aflată la putere, ele pot propaga toate ideile vulgare, violente şi demoralizatoare posibile. Nenorocirea este că filmele devin modele de comportament, aşa încât toate acţiunile crude şi violente trec din planul imaginar în cel real. Scenele de coşmar din filmele de groază au devenit realităţi ale oraşelor şi caselor noastre. Aceia care pot reda cât mai lugubru întreaga grozăvie a subiectului, primesc cele mai înalte distincţii din partea juriilor. De curând s-a turnat un film despre un individ care era psihopat şi canibal. Devenit un mare succes, filmul trebuia să distreze publicul cu nişte scene în care personajul principal ucidea oameni şi îi mânca. În orice societate decentă un asemenea film nu ar fi putut să fie

turnat, iar dacă printr-o aberaţie el ar fi fost realizat, cu siguranţă că ar fi fost interzis. În loc să se întâmple aşa ceva, filmul s-a bucurat de aplauzele şi aclamaţiile criticilor. S-ar putea spune că subiectul este neobişnuit, dar ce idee a putut să iasă din creierul unui om care îşi imaginează indivizi doritori să devoreze trupul unei fiinţe omeneşti, cu toate că nu sunt în situaţia de a muri de foame ca cei din Bosnia. Filmul a devenit foarte popular, câştigând şi premiul pentru cea mai bună producţie a anului. Asta nu înseamnă că arta nu poate aborda şi aspectele negative şi dezastruoase ale vieţii. Este chiar o idee bună să se realizeze un film care să oglindească problemele moderne ale decadenţei şi descompunerii, dar producătorul ar trebui să ofere şi soluţii pentru aceste probleme ale lumii contemporane. Dacă artistul este de calitate, el poate reprezenta orice, în raport cu lumea valorilor autentice care au condus la bunăstarea şi fericirea oamenilor în orice vremuri şi în

orice ţară.

Mai există şi o altă latură legată de ideea că arta poate reflecta chiar şi cele mai josnice şi mai degradate aspecte ale lumii contemporane. Dacă într-o societate cineva reprezintă un caz extrem de perversiune, cei din Occident, în special, vor înregistra murdăria, cruzimea şi agresivitatea ticălosului respectiv şi, departe de a trage concluziile morale evidente, vor încerca de fapt să imite ceea ce au văzut pe ecran. Aceasta a devenit un reflex condiţionat, şi cel mai rău este că nimeni nu mai este şocat.

Încă din timpurile iluminismului şi revoluţiilor democratice din secolul al optsprezecelea, a apărut o tendinţă în Occident, după care ar trebui să fim liberi să absorbim toate ideile nedrepte, neauspicioase, lipsite de sfinţenie şi malefice, pe care le putem găsi în cărţi, filme, ziare sau orice altceva. Totul se petrece de parcă oamenii ar ţine cu tot dinadinsul să devină ei înşişi forţe

ale răului. Acum însă este momentul ca ei să decidă dacă vor să oprească această deraiere a democraţiei şi să îşi dea seama de ceea ce trebuie întreprins. Progresul cu care occidentul se mândreşte atât de mult este, de fapt, o alunecare spre dezastru, căci oamenii au totala libertate de a ajunge în rai sau în infern şi, de asemenea, mai posedă şi puterea extraordinară a raţiunii, pentru a-şi justifica propria condamnare.

La prima lectură s-ar putea ca unii dintre fundamentaliştii occidentali să sufere un şoc. Cu unii probabil se va întâmpla aşa, dar cei mai mulţi vor înţelege grija forţei divine, care doreşte mai mult decât orice să păstreze creaţia, cu ajutorul puterii atotpătrunzătoare a iubirii divine.

Capitolul 4

RASISMUL

Rasismul constituie cel mai mare blestem pe care oamenii l-au aruncat asupra lor înşişi. Dumnezeu cel

Atotputernic a făurit lumea într-o mare varietate de culori pentru a crea frumosul, dar varietatea aceasta se opreşte doar la culoarea pielii. Se spune că, mai demult, câţiva scriitori foarte prolifici din Anglia au scris nişte enormităţi la adresa negrilor africani, atât de rapid acceptate încât albii au pornit cu toţii să-i extermine pe cei cu pielea colorată. Columb, de exemplu, a navigat spre America din greşeală, iar spaniolii au considerat că trebuie să îşi lărgească regatul exterminând pieile roşii în propria lor ţară. Unii dintre ei s-au refugiat în munţi, reuşind astfel să-şi salveze viaţa. Este greu de înţeles cum au ajuns spaniolii să se instaleze într-o ţară care aparţinea unui alt popor. Iniţial, a fost o expediţie de descoperire a unor noi pământuri, dar invadatorii au început, treptat, să-şi închipuie că au drepturi de proprietate asupra ţinuturilor şi că au dreptul de a urî sau a ucide oameni cu pielea închisă la culoare, sau care nu semăna cu a lor şi să le fure pământurile pentru

totdeauna.

Diversitatea de corpuri, de figuri şi de culori ale pielii, creată de natură, este foarte importantă deoarece, în caz contrar, toată lumea ar arăta la fel, neexistând decât un uriaş regiment de chipuri monotone. Din nefericire, cei cu pielea colorată au fost numiţi „primitivi”, iar cei cu pielea albă „evoluaţi”. Discriminarea între o fiinţă omenească şi o altă fiinţă omenească, din pricina culorii pielii, reprezintă o aroganţă imposibil de tolerat. Toate fiinţele au aceeaşi inimă, aceleaşi simţăminte, acelaşi mod de a da glas iubirii sau urii. Ele zâmbesc în acelaşi fel şi plâng în acelaşi fel. Oamenii cu pielea mai închisă la culoare sunt stăpâni în ţara în care s-au născut. Ei pot fi primitivi sau înapoiaţi, dar niciun străin, nici măcar cei cu pielea albă, nu are dreptul de a le ocupa teritoriul, cu forţa, utilizând puşti şi tunuri împotriva unor băştinaşi neînarmaţi. Imaginaţi-vă cu câtă brutalitate au fost

trataţi negrii ca sclavi. Deşi sclavia a fost abolită puterile coloniale „albe” au continuat să-i persecute şi să-i tortureze cu sălbăticie pe oamenii săraci şi simpli din coloniile lor. Dacă istoria stăpânirii colonialiste din Africa, Asia şi America Latină ar fi scrisă în mod obiectiv şi veridic, amploarea crimelor comise de către conducătorii albi ar îngrozi întreaga umanitate. Personal, am trăit câteva experienţe de acest gen, în timpul stăpânirii britanice asupra Indiei. Englezii au intrat în India fără paşaport sau viză şi au rămas aici timp de aproape trei sute de ani. Astăzi, când indienii călătoresc în Anglia, cu vizele corespunzătoare, trăiesc experienţa cumplită a „interogatoriilor la care sunt supuşi de către funcţionarii de ia emigrare din aeroporturi. Fiind soţie de diplomat, aveam asupra mea un paşaport diplomatic şi, cu toate acestea, mi s-au pus o grămadă de întrebări necuviincioase şi jignitoare, totul din pricină că eram indiancă, adică nu eram albă. Odată,

fără niciun motiv anume, m-au supus la o percheziţie corporală, toate acestea nefiind decât rasism flagrant, căci rasele albe Dar să considere că au un drept „divin” de a se purta grosolan şi ofensator cu rasele „inferioare”, de culoare.

În America, rasismul a fost cea mai gravă problemă socială. Modul în care negrii au fost trataţi de autorităţi şi de populaţia albă a fost nu numai o greşeală, dar şi un păcat extrem de grav. Spiritele alese, precum Abraham Lincoln, au fost zguduite de această atitudine intolerabilă şi au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a desfiinţa rasismul prin lege. Dar în ciuda acestor legi care stau scrise în Constituţie, au loc ciocniri frecvente între albi şi negri. Acest gen de gangsterism a ajuns să cuprindă întreaga societate, făcând oamenii din multe oraşe să trăiască într-o continuă teroare. Cei care au semănat seminţele violentei rasiale culeg acum roadele unei violenţe haotice, la care participă cu brutalitate

chiar şi adolescenţii. Aşa cum fiecare acţiune determină o reacţiune, în acest caz reacţia a atins, în întreaga lume, asemenea extreme respingătoare şi de nejustificat, încât acum pare imposibil să se normalizeze relaţiile dintre negri şi albi. Dacă albii ar avea o oarecare înţelepciune, ar trebui să ştie că negrii le sunt superiori în multe domenii. Albii, de exemplu, nu pot cânta ca negrii, fiind lipsiţi de acel dar înnăscut al ritmului. Am văzut că şi atunci când îşi însoţesc morţii pe ultimul drum, negrii au o orchestră care cântă, în vreme ce rudele îndoliate se mişcă ritmic. Într-un fel de dans. Pentru a fi înţeleşi şi apreciaţi pentru a sesiza cu câte daruri au fost ei hărăziţi de către Divin, este nevoie de subtilitate şi de umilinţă. De asemenea, talentul pe care îl au negrii în sport nu poate fi depăşit cu uşurinţă. Toate sporturile care cer forţă şi agilitate sunt executate de către negri, mai bine decât oricine altcineva. Ei domină în baschet şi în base-ball, fiind acceptaţi în echipe ca egali ai albilor,

deoarece sunt străluciţi şi absolut indispensabili. De ce nu s-ar răspândi atitudinea nerasistă din sport şi în întreaga societate? Trebuie să acceptăm faptul că majoritatea marilor cântăreţi sunt negri. Desigur că există şi câţiva albi care au reuşit să devină celebri, dar ei nu-i pot depăşi pe negrii din vestul Americii, care cântă atât de melodios şi de ritmic, amintindu-mi de cucul care, în India, vesteşte sosirea primăverii. Cucul este şi el foarte negru, în comparaţie cu toate celelalte păsări, iar primăvara el începe să cânte foarte frumos. În păduri şi în grădini, anunţând venirea noului anotimp. La păsări nu există complexul absurd ai culorii, căci ele vieţuiesc fericite împreună, având toate culorile cu putinţă.

Oamenii din toată lumea ştiu că mamele trec prin aceleaşi dureri ale facerii, indiferent că sunt cu pielea neagră, albă sau brună. Este un fapt istoric că întreaga discriminare între oamenii cu pielea de diferiţii culori a

fost creată de către mentalul celor cu un grad scăzut de inteligenţă. Activitatea mentală respectivă a aparţinut albilor, care au considerat că sunt grozav de deştepţi. Stupiditatea lor a dat însă naştere unor probleme uriaşe cu care se confruntă întreaga omenire.

Este foarte interesant să observăm, liberi de complexe şi prejudecăţi, imensa iubire cu care o mamă îşi aduce pe lume copilul. Unele femei trec prin durerile cumplite ale facerii dar, de îndată ce copilul este născut, mamele normale, indiferent de culoarea pielii, resimt o neţărmurită dragoste şi uită prin ce au trecut. Nu se poate spune că albii şi-ar aduce pe lume copiii într-un alt mod, căci pentru toate mamele lucrurile se desfăşoară la fel. Ele concep în acelaşi mod şi nasc în acelaşi mod. Din nefericire, iubirea pe care familiile de negri o au pentru copiii lor nu este evidentă ia albi. În special dragostea indienilor pentru copiii lor, nu se întâlneşte nicăieri printre albi. Fără îndoială că indienii

îşi disciplinează copiii dar iubirea lor pentru aceştia este foarte mare, ea amintind de

Dumnezeu Tatăl care ne iubeşte pe noi, copiii Lui, cu o permanentă grijă şi atenţie.

La Delhi, am avut odată, printre servitori, o spălătoreasă. Ea avea deja nouă copii, dintre care unii crescuseră şi o ajutau în muncă. Alţii erau micuţi, iar ultimul, care nu împlinise doi ani, mergea doar de-a buşilea prin casă, deci nu putea fi de vreun ajutor. Ea însă consuma cu el o grămadă de timp şi de energie. Oricare mamă din occident s-ar fi săturat până peste cap, în locul ei. Într-o zi, copilul a căzut în oala cu scrobeală clocotită care se pregătea pentru rufe. În momentul acela, eu nu eram în Delhi. La întoarcere, am auzit povestea tragică a femeii şi am chemat-o imediat la mine. Plângea fără întrerupere şi slăbise mult în decurs de o lună de zile. Înainte, fusese foarte sănătoasă şi fericită. Am invitat-o să se aşeze, am mângâiat-o şi

am rugat-o să nu mai plângă din cauza copilaşului ei mort. Trecuse deja o lună, iar ea plângea mereu fără să-mi răspundă. Timp de şase ore încheiate, nu s-a putut opri din plâns. Dintre toţi fraţii şi surorile, copilaşul acela fusese cel mai închis la culoare. Cei mari aveau pielea mult mai deschisă, dar acela fusese foarte negricios. Când am văzut-o plângând atât de mult după el, am simţit că Mama Primordială care ne-a creat se îngrijeşte şi îi iubeşte, cu siguranţă, tot atât de mult, pe toţi pruncii Săi, indiferent că sunt negri, bruni, albi sau galbeni.

Când m-am dus în Columbia, am descoperit că oamenii de acolo cunoşteau deja sistemul subtil care răspunde de ascensiunea noastră spirituală. Despre cunoştinţele lor străvechi s-a aflat în urma săpăturilor, care au scos la iveală vase şi figurine de pământ. Este uimitor modul simbolic în care era revelată cunoaşterea acestui sistem subtil, precum şi a energiei care conferă

conexiunea omului cu Divinul. Columbienii, însă nu pot explica modul în care au dobândit această cunoaştere subtilă.

Condorul este emblema lor pentru navigaţie. Când i-am întrebat despre motivul acestei alegeri, mi-au povestit, spre marea mea surprindere, că strămoşii lor vorbeau despre un Zeu, numit Vishnu, care sosise în ţara lor tocmai din Bharat (India), călătorind pe un condor. Auzind despre acea legendă, nici mie şi nici soţului meu nu ne-a venit să credem că vorbeau despre zeul nostru indian Vishnu care, potrivit mitologiei noastre, călătoreşte pe un condor.

Columbianul cu care am discutat nu era prea învăţat, dar ştia o mulţime despre filosofia şi cultura ţării sale. Am observat că, de fapt, cu toţii sunt extrem de blânzi, de politicoşi şi îşi cunosc cultura. Modul în care se comportă, aminteşte de societatea cu cultură străveche existentă înainte de venirea albilor în

America. Spre exemplu, când un Columbian oferă cuiva apă într-un pahar, el atinge mâna dreaptă de cea stângă, la fel ca în India, un gest plin de umilinţă ce sugerează că paharul cu apă este oferit cu amândouă mâinile şi nu, în mod necuviincios, cu o singură mână. Ei mai păstrează, de asemenea, multe alte obiceiuri cărora, în India, le acordăm semnificaţii culturale profunde. Oameni simpli şi inocenţi, columbienii au multe trăsături mongolice datorate vieţii lor pe marile înălţimi. Gesturile lor sunt frumoase, fără să fi suferit alterări artificiale. Oamenii care trăiesc în munţii înalţi ai Boliviei sunt puri şi au o inimă deschisă. Am fost fericită să mă pot apropia de unii dintre ei, care au venit să afle mai multe lucruri despre sistemul subtil.

Nişte băştinaşi din regiunea Los Angeles erau hărţuiţi din pricina unor terenuri deţinute cu mult timp în urmă, şi pe care acum doreau să le recupereze, l-am întrebat: „Ce este atât de deosebit la acest ţinut?

Oricum, aţi pierdut toată America. De ce ţineţi atât de mult la pământul acesta?” Răspunsul a fost următorul: „Aici este pământul nostru sfânt, unde creşte Sage, o plantă sfântă. Ştim de la strămoşii noştri că aici este pământul nostru sfânt, unde trebuie să ne rugăm într-o zi anumită a fiecărei luni”. Pieile roşii de pe tot întinsul Americii vin acolo o dată pe an, pentru a se ruga lui Dumnezeu cel Atotputernic. Din nefericire, terenul a fost acaparat de un cetăţean din India, pe care îl interesau doar banii. Băştinaşii mi-au vorbit astfel: „Dumneavoastră sunteţi indiancă, veniţi dintr-o ţară atât de străveche şi puteţi să înţelegeţi sentimentele noastre, mai bine decât ceilalţi. Aţi putea oare să vorbiţi cu posesorul terenului şi să-i spuneţi că acesta este un pământ sfânt, care se cuvine să aparţină celor ce doresc să vină şi să se roage acolo?” M-a surprins convingerea lor că acel compatriot al meu ar trebui să fie o persoană religioasă, care va înapoia terenul respectiv

proprietarilor iniţiali, pentru care acest pământ era deosebit de sfânt. În mod evident, acei oameni nu ştiau că mulţi dintre indienii care emigraseră în alte ţări nu aveau alt Dumnezeu decât banul. Ei şi-au pierdut vechile moravuri şi cultura, devenind nişte dezrădăcinaţi. Cei din Italia, de exemplu, nici măcar nu mai folosesc vreun dialect indian pentru a *comunica între ei*. Ştiam că indianul respectiv nu va ceda nici mort un singur milimetru din terenul cu pricina, deoarece îi achiziţionase de *la guvernul* american. Povestea luptei băştinaşilor din America este lungă şi tristă. De pildă, ei se adunau la adăpostul unui zid şi stăteau acolo, rugându-se şi având convingerea că acel pământ, care era plin de vibraţiile binecuvântării divine, va acţiona şi într-o bună zi le vor fi ascultate rugăciunile. Este foarte adevărat că anumite locuri au vibraţii puternice, iar dacă ei credeau în acest lucru, cu siguranţă că era purul adevăr, deoarece nu erau câtuşi de puţin interesaţi de

toate celelalte terenuri furate şi prădate de către albi. Ei doreau numai şi numai acea bucată de pământ. Nu cunoşteau nicio modalitate de a aborda guvernul american, în legătură cu acea problemă şi nici nu eram convinsă că acesta ar fi înţeles, fiind mai ales atât de ocupat cu problemele şi războaiele din alte ţări. Acei băştinaşi aveau cu toţii pielea roşcată, iar în ochii lor minunaţi şi plini de sensibilitate am văzut dorinţa puternică de a-şi lua înapoi pământul. Le-am explicat că nu aveam cum să-i ajut, iar ei au replicat: „Dumneavoastră sunteţi o sfântă şi dacă vă veţi ruga la Dumnezeu, ne vom recăpăta cu siguranţă pământul". Dorinţa simplă a acelor oameni, care probabil nici nu ajunsese la urechile albilor, m-a impresionat profund. Inima mea a plâns pentru ei. Doresc din tot sufletul ca, într-o bună zi, să-şi primească înapoi pământul, împreună cu vibraţiile sale divine, ei fiind dintre puţinii care ştiu că, în vechime, numeroase persoane fuseseră

vindecate atunci când au sosit în acea zonă şi s-au rugat lui Dumnezeu.

Când i-am întâlnit pe băştinaşii din America, am fost cuprinsă de un sentiment profund de dragoste şi respect. Au venit să mă vadă, îmbrăcaţi în haine foarte decente şi pline de demnitate. Cu inimi simple şi gesturi pătrunse de sfinţenie s-au aşezat pe jos, cu braţele încrucişate. O pace desăvârşită domnea în sufletele lor. Vorbeau doar femeile care, atunci când era cazul, îi întrebau pe ceilalţi. Dorinţa lor de a-şi recâştiga drepturile asupra pământului sfânt era străină de orice urmă de materialism. În acei oameni care fuseseră deposedaţi de propriul pământ, am văzut o credinţă imensă în Dumnezeu. Devoţiunea tor întrecea orice închipuire. Nu pretindeau acel pământ pentru a iniţia vreo afacere, sau pentru a scoate bani din el, ci doar dintr-un simţământ pe care noi, cei din India, îl avem pentru fluviul Gange. Ei simţeau că aceia era pământul

sfânt, pe care trebuie să-l vadă în fiecare an, căci altfel nu s-ar putea socoti oameni devotaţi lui Dumnezeu. Sufletul meu s-a umplut de bucurie, ascultând cuvintele lor despre Dumnezeu, căci ele erau absolut adevărate.

Rasismul este acceptat şi promovat de către oamenii care consideră că sunt superiori altor fiinţe umane. Cu asemenea concepţii, ei se menţin la un nivel pur mental şi le este complet imposibil să înţeleagă realitatea. De îndată ce un grup de oameni crede că se află deasupra altora, ei îşi justifică în plan mental faptele, oricât de josnice ar fi, şi niciodată nu privesc în trecut, pentru a realiza că ceea ce fac este absolut greşit, din punct de vedere moral. Rasismul izvorăşte dintr-o totală necunoaştere a realităţii. În Europa, de pildă, dacă o femeie poartă fusta lungă peste genunchi, este privită de sus şi i se pune întrebarea: „Eşti din Turcia?” Se presupune probabil că numai turcii au sentimentul pudorii. Dacă, însă, cineva poartă o fustă lungă doar de

cincisprezece centimetri, este considerată o persoană foarte modernă şi sofisticată. Desigur că, îmbrăcată astfel, o femeie poate căpăta vene varicoase, degerături sau chiar artrită.

În Africa, oamenii sunt foarte profunzi şi subtili. Graţie cunoştinţelor lor astrologice, ştiau cu mult timp în urmă, despre o planetă care se învârteşte în jurul lui Jupiter. În India, astrologia pune accentul pe lună, şi nu pe soare. Cu mii de ani în urmă, se putea prezice momentul în care se va apropia de pământ o anumită stea. Eclipsele de soare, evoluţia lor, precum şi efectele acestora erau prezise cu exactitate. Multe alte fenomene au fost anunţate cu mare precizie, şi este uimitor cât de bine concordă ele cu lucrările astronomilor occidentali, care s-au folosit de instrumente complicate pentru a studia mişcările corpurilor cereşti. Oamenii de ştiinţă din Vest nu au manifestat niciodată vreun interes faţă de cunoştinţele de astronomie ale Indiei. Nişte falşi maeştri

au lansat recent o mare afacere cu medicamente ayurvedice, care s-ar putea să nu fie benefice, din cauză că vibraţiile acestor indivizi pot influenţa în mod negativ sănătatea pacienţilor. Oamenii se dau totuşi în vânt după medicina ayurvedică şi intră pe mâna aşa-zişilor experţi. Cunosc mulţi medici de Ayurveda, care se numesc Vaidya şi care nu pretind bani pentru tratamentul lor. Ei cunosc remediile, dar nu le comercializează în străinătate. În America, prin lege, nu se poate practica niciun fel de medicină alternativă. Acolo, Iisus Christos ar fi cu siguranţă arestat, dacă şi-ar face apariţia şi ar vindeca bolnavi. Învăţaţii Vaidya duc o viaţă ascetică, iar pacienţii lor nu trebuie să plătească decât costul medicamentului. Pe unul dintre ei, foarte învăţat în sanscrită, l-am întâlnit la Haridwar. Spre uimirea mea, am descoperit că era un medic alopat în toată regula care, însă, a început să cerceteze vechea metodă ayurvedică, adoptând-o apoi pentru tratarea

bolnavilor. Acest om avea cunoştinţe atât de profunde, încât era capabil să pună diagnosticul unei persoane doar prin luarea pulsului.

Albii încep să apeleze la tratamente alternative doar când se îmbolnăvesc şi nu mai au speranţe de vindecare. În acel moment, ei nu se mai gândesc la culoarea pielii doctorului. Am observat că în Anglia există mulţi medici indieni, iar în America doctorii indieni sunt extrem de capabili şi de cunoscuţi. Aşadar, culoarea pielii, brună, neagră sau aibă, nu are nicio legătură cu pregătirea şi cunoştinţele acumulate de către o fiinţă omenească. Medicii din Occident nu-şi asumă nicio responsabilitate faţă de pacienţi în zilele de sâmbătă, duminică, sau de sărbători. Pentru ei, acestea sunt zile sfinte, pe care trebuie să le sărbătorească bând zdravăn. Chiar în aceste vremuri, mai există medici indieni devotaţi muncii lor. Datorită tradiţiilor din India referitoare la compasiune, medicii indieni sunt foarte

conştiincioşi în ce priveşte îndeplinirea obligaţiilor lor medicale. Ceilalţi sunt preocupaţi de viaţa materială, deoarece în propria lor ţară nu există asemenea tradiţii.

Am simţit şi am înţeles suferinţa negrilor, spaima celor care au, trecut prin experienţe groaznice doar pentru că aveau pielea neagră. Discriminarea care se face din pricina culorii pielii este atât de răspândită, încât este imposibil de înţeles cum se face că oamenii, chiar în mod individual, sunt atât de conştienţi de culoarea lor. Dacă cineva insultă sau îşi bate joc de o persoană pentru că are pielea neagră, comite o crimă foarte gravă împotriva lui Dumnezeu cel Atotputernic. Dumnezeu este cel care a creat varietatea şi atunci

când oamenii se folosesc de ea pentru a genera inegalitate şi complexe de superioritate, nu ştiu că săvârşesc un păcat ce nu poate fi iertat de către Divin. Nimeni nu are dreptul să ofenseze sau să desconsidere pe cineva doar pentru că are o altă culoare a pielii. Ca

rezultat al hărţuirii neîntrerupte, negrii au devenit extrem de violenţi, fapt care poate fi explicat, dar nu şi tolerat.

Indienii, de pildă, nu pun la inimă insultele rasiale suferite în ţările occidentale. Ei le privesc drept o consecinţă a statutului de emigrant. De obicei, îşi formează propriile grupuri şi se ţin departe de albii pe care îi numesc „Goras”. Dacă trebuie să ne gândim la lumea viitoare şi la urmaşii noştri, atunci este cazul ca ura dintre albi şi negri să înceteze definitiv. Nu ştiu ce se întreprinde la nivelul Naţiunilor Unite în acest sens, dar trebuie să se înţeleagă odată, că cele mai grave probleme ale umanităţii izvorăsc din ura generată de rasism. Poate că într-o zi acest gen de extremişti, va afla în inimă lumina păcii. Este însă greu să schimbi deodată această concepţie mentală, ieftină şi superficială, faţă de alte fiinţe omeneşti. Odată ce albii vor fi iluminaţi şi binecuvântaţi cu lumina Spiritului, vor şti că toţi

oamenii sunt creaţii ale lui Dumnezeu cel Atotputernic şi că nu este nevoie să urăşti pe nimeni, deoarece Dumnezeu este Adevăr şi Iubire. Ura este un sentiment imoral. În India, nu se spune niciodată cuiva „te urăsc”, deoarece aceste cuvinte sunt socotite nesociale şi chiar imorale. În occident însă, nimeni nu protestează faţă de un asemenea limbaj. Chiar dacă sunt ambasadori, miniştri, prim-minişiri sau preşedinţi, unii dintre ei folosesc un limbaj trivial, fără să evite formulările neauspicioase. În viaţa socială de zi cu zi, oamenii îşi aruncă unii altora cuvintele: „Te urăsc, te urăsc”. La început, toate acestea m-au şocat. Ura generată de culoarea pielii nu constituie doar un păcat în sine. Ea poate, de asemenea, să amplifice ego-ul celui în cauză şi chiar să-l ducă la crimă.

Am cunoscut odată un secretar general, care a fost hărţuit şi înlăturat de guvernele câtorva ţări dezvoltate, ce au folosit felurite tertipuri pentru a-i „descoperi”

abateri grave. Acuzaţiile aduse erau atât de josnice, încât oricine putea vedea că se ţesuse o întreagă intrigă pentru a-l da afară. Era un musulman foarte inimos, care tradusese numeroase scrieri sfinte ale Indiei în alte limbi, pentru a aduce înţelepciunea indiană în atenţia lumii întregi. Deşi musulman manifesta un mare respect pentru marile scrieri literare şi religioase. Una dintre falsele acuzaţii ce i se aduceau, era că soţia sa plecase în Belgia cu automobilul oficial. Am aflat că ambasadorul ţării din care provenea şi care fusese acreditat în Belgia, murise brusc. Soţia secretarului general a trebuit să se ducă repede de la Paris la Bruxelles, în acel moment nu erau zboruri între cele două capitale, iar doamna respectivă, ca să-şi poată consola prietena rămasă văduvă, luase maşina oficială informând pe cei în drept de urgenţa apărută. Nu cunosc exact cum era formulată obiecţia dar, cu siguranţă, cei care urziseră totul ar fi fost în stare să pretindă că soţia ambasadorului ar fi

trebuit să ia un taxi.

Rasismul a adus sclavia în multe ţări. Mulţi oameni au fost aduşi din Africa şi vânduţi ca sclavi. Acum o sută de ani, sclavia era o afacere prosperă. Triunghiul Bermudelor este cunoscut drept o zonă periculoasă pentru nave, multe dintre ele scufundându-se acolo. Se mai spune că foarte mulţi dintre sclavii aduşi în America se sinuciseseră în acel ioc şi se crede că ei ar fi cei care urmăresc, cu spiritele lor chinuite, toate navele. Este posibil să nu fie adevărat, dar un lucru este adevărat, şi anume că dacă cineva este chinuit dincolo de orice imaginaţie, chinul în sine ia o formă distrugătoare în plan abstract şi determină atrocităţi neobişnuite.

Am cunoscut, nu de mult, nişte persoane din Europa, în special din Anglia, care erau „posedate”. Le plăcea extraordinar de mult mâncarea indiană atât de iute, încât noi nici nu ne puteam atinge de ea. În

America, am descoperit că cei care practicau meditaţia transcendentală erau, în mod ciudat, foarte pasionaţi de mâncarea băştinaşilor indieni şi aveau obiceiul să meargă la restaurante indiene, cel puţin o dată pe săptămână. Chiar şi în limbajul lor adoptaseră unele cuvinte indiene. Era ceva ieşit din comun, dar am înţeles că pieile roşii care fuseseră masacrate de către albi în imperiile lor colonialiste ajunseseră probabil să fi posede pe călăii lor. Altfel, ar fi greu de explicat de ce albii respectivi, la care am observat şi un anumit manierism indian în comportament, erau atât de atraşi de mâncarea indiană foarte iute.

Nu de mult, în cursul unei vizite la Chicago, a venit să mă vadă conducătorul local al mişcării Hare Krishna. Era frig afară, iar el purta doar un dhoti, adică o îmbrăcăminte foarte subţire, alcătuită dintr-o bucată de pânză, pe care indienii o folosesc pentru a-şi acoperi corpul de la mijloc în jos. Era ras complet, având doar o

şuviţă lungă de păr, care atârna din creştet. Era frig, toată lumea tremura, iar el purta un dhoti care este total nepotrivit, pe timp de iarnă, chiar şi în India. Mi-a povestit că gurul lui îi spusese că dacă porţi dhoti este mai uşor să ajungi în rai şi că trebuie să te razi în cap pentru ca îngerii să te recunoască şi să te ducă direct în Nirvana, l-am spus atunci că, în India, optzeci la sută din populaţie trăieşte într-un climat mult mai cald şi că acolo pot purta dhoti, îmbrăcămintea aceasta datând din vremuri străvechi. Potrivit cu teoria Hare Krishna, toţi acei oameni au ajuns cu siguranţă deja în Nirvana!

Am discutat apoi despre problema raderii capului, practicată pentru a obţine mântuirea. Marele poet Kabir a spus despre asta următoarele: „Dacă atingi Nirvana prin raderea capului, ce se întâmplă atunci cu mielul care este tuns de două ori pe an?” Auzind comentariile mele, conducătorul sectei Hare Krishna s-a supărat foarte tare pe mine. Atunci i-am spus: „De ce eşti

supărat pe mine? Eu sunt o mamă pentru tine şi nu fac decât să te rog să nu porţi dhoti pe un asemenea frig, deoarece vei avea probleme la picioare. „Sunt supărat pentru că îl criticaţi pe gurul meu”, mi-a răspuns. „Nu îl critic, e i doar îţi pun o întrebare logică”, am replicat eu. Este ciudat că aceşti oameni sunt sfătuiţi de către gurul lor să poarte haine potrivite pentru clima caldă din India, dar total nepotrivite pentru frigul din America. Acel domn era, de altfel, foarte inteligent, citise *Gita* şi mi-a vorbit îndelung despre ea. Dar, aşa cum i-am spus, acolo nu stătea scris nicăieri că trebuie să porţi dhoti sau să te razi în cap.

Este de neînţeles cum occidentalii au preluat atât de rapid stilul de vestimentaţie indian. Este oare o reacţie produsă de rasism? Să fie oare aceasta consecinţa propagării ideilor rasiste într-un asemenea mod încât oamenii vor să facă ceva care nu intră în obiceiurile albilor? Sau poate este doar un simptom al

curentelor anticulturale care îşi fac apariţia din timp în timp. Ceea ce se remarcă este că, din pricina urii şi a absenţei unei convieţuiri paşnice, occidentalii trăiesc într-o mare derută. Oricine îi poate prosti. Orice întreprinzător poate lansa, la Milano sau la Paris, o modă care este adoptată cu sfinţenie, pentru a fi schimbată în anul următor cu o alta.

La început, am lucrat cu tehnici subtile pe şapte adepţi hippy din Anglia, doar ca să-i fac să înţeleagă modalitatea de a evolua spiritual. M-am străduit cu ei timp de patru ani şi am constatat că îşi făuriseră un fel de cultură a agresiunii şi neliniştii. Toţi erau albi şi păstrau reminiscenţe ale urii faţă de negri, cu toate că se revoltaseră împotriva sistemului rasial supus unor norme occidentale stricte.

În Anglia, de pildă, dacă participi la recepţia oferită de regină, eşti obligat să porţi frac. Această recepţie este considerată a fi un eveniment unic, de mare

prestigiu, şi oamenii păstrează invitaţia primită ca pe o relicvă preţioasă pe care să o arate urmaşilor. M-am mirat că, ia această ceremonie, oaspeţii trebuiau să fie îmbrăcaţi în frac. Slavă Domnului, nouă ni s-a permis să purtăm îmbrăcămintea noastră tradiţională. Deoarece nimeni nu-şi poate permite să-şi facă un frac de comandă, cu excepţia ambasadorilor foarte bogaţi, majoritatea persoanelor îl închiriază de la un magazin numit „Moss Bros" adică Fraţii Moss. Aici se închiriază anual sute de fracuri, dintre care unele se potrivesc, iar altele sunt fie prea strâmte, fie prea largi. Cei care le poartă, au un aer demodat şi nu par să se simtă în largul lor. Pe mulţi dintre ei nici nu i-am putut recunoaşte, din cauza ţinutei modificate. Mergeau de colo până colo, fie cu mişcări ţepene foarte caraghioase, fie cu un aer şleampăt, care amintea de Charlie Chaplin, iar cei mai mulţi arătau foarte preocupaţi să nu-şi strice hainele.

La origine, fracul a fost un tertip de croială,

utilizat pentru a masca spinarea cocoşată a unuia dintre regi, probabil în secolul al XVI-lea. N-am ştiut cum să-mi stăpânesc râsul, văzând cât de uşor este acceptată o asemenea stupiditate în ziua de azi. Slavă Domnului, reprezentanţii celorlalte naţionalităţi au avut permisiunea de a se prezenta în hainele lor tradiţionale. Mi-a făcut o mare plăcere să-i văd pe cei din Congo, Etiopia şi alte ţări africane, îmbrăcaţi în costumele lor, pe care nu le mai văzusem niciodată şi care confereau o minunată varietate întregului eveniment. Ei erau foarte relaxaţi şi se bucurau din plin de muzică, spre deosebire de cei îmbrăcaţi în uniformele ciudate de la Moss Bross, care erau plini de ei, de nu le mai putea ajunge nimeni la nas. Probabil că îşi închipuiau că sunt lorzi din vechile timpuri, sau erau prea intimidaţi pentru a se adresa doamnelor din anturaj.

O altă problemă înrudită cu rasismul este conştiinţa de clasă existentă în multe ţări occidentale.

Englezii din clasele superioare sunt foarte conştienţi de statutul lor. Ei nu se amestecă cu clasele de jos". În mod surprinzător, acelaşi lucru este valabil şi pentru germani. Şi ei consideră că sunt maeştri în stilul de viaţă al claselor avute. Nu ar putea accepta să fie serviţi din altceva decât din farfurii aurite de Rosenthal, sau argintărie Kaiser. Această conştiinţă de clasă înaltă este de neînţeles, atâta vreme cât progeniturile lor nu pot obţine note de trecere la examene, în ciuda eforturilor repetate ani de-a rândul. Francezii, care cred că sunt cei mai rafinaţi, încep să-şi dea seama că în domeniul diplomaţiei cultura lor le-a adus numai dezastre. Există o sumedenie de cărţi franţuzeşti despre băutură. Cu excepţia a patru sau cinci scriitori cu adevărat mari, ca de pildă Emile Zola, Maupassant, Molière şi alţi câţiva, este greu să găseşti un autor care să fi luat în seamă respectul de sine, în special la femei. Odinioară, francezii erau consideraţi cei mai fini diplomaţi. Nu

pricep cum a ieşit la iveală faptul că această subtilitate era de fapt extrem de superficială şi lipsită de eficienţă. Chiar francezii îşi critică acum propria cultură care, după cum se ştie, este orientată cu neruşinare spre sex, alcoolism şi depravare. Am auzit că francezii expun, prin intermediul mass-mediei, nu numai femei goale, dar şi bărbaţi goi. În mod inevitabil, toate filmele franţuzeşti conţin scene care se desfăşoară în baie, iar bărbaţii francezi sunt foarte supăraţi că îşi văd corpurile decolorate şi slăbănoage pe ecranele cinematografelor sau la televizor.

În Franţa trăiesc mulţi oameni cu pielea închisă la culoare, în special musulmani din fostele colonii franceze. Din pricina persecuţiilor suferite în trecut, ei au devenit fundamentalişti care combat… cultura" franceză, iată un rezultat extrem al rasismului.

Un alt produs al rasismului a fost Hitler, care şi-a recrutat cu grijă acoliţii timp de câţiva ani. Atrocităţile

şi cruzimile săvârşite erau Perfect justificate în ochii lui, căci altfel cum ar fi continuat să menţină un întreg mecanism de exterminare a fiinţelor omeneşti? Conform mărturiilor, el a fost chiar mai rău decât un demon. Toţi cei care nutresc idei de superioritate ar trebui să ştie cât de lesne pot fi duşi ia pierzanie. Aceşti oameni vor să arate că ei conduc întreaga omenire şi consideră că au dreptul să fie cruzi cu alţii, având pentru asta o serie de pretexte şi de justificări. Hitler însuşi, nu a încercat să afle motivele pentru care îi ura atât de mult pe evrei. În viaţa lui nu există niciun fapt care să demonstreze că a fost torturat, sau măcar molestat de un singur evreu german. El a profitat din plin de starea de lucruri din Germania cufundată în imoralitate. Oamenii din Germania acelor zile trăiau în decadenţă şi vulgaritate. Este lesne de înţeles că revolta resimţită de Hitler se îndrepta de fapt împotriva societăţii germane, în care femeile deveniseră un obiect al plăcerii, dăruindu-se de

bunăvoie celor avuţi şi puternici. Pe de altă parte, evreii erau cunoscuţi ca oameni religioşi, morali, dar şi foarte hrăpăreţi. Ei obişnuiau să dea bani cu camătă şi să pretindă dobânzi enorme, urmărindu-i pe datornici până în pânzele albe şi pricinuind în final multe tragedii.

iată un alt gen de cruzime apărută acolo unde banii acumulaţi într-o societate decadentă, sunt risipiţi cu extravaganţă, pentru aşa-zisele plăceri ale vieţii. Într-o societate în care desfrânarea devine un stil de viaţă, oamenii lacomi apar ca ciupercile, pentru a profita din plin de slăbiciunile celorlalţi. Rezultatul este că ei devin interesaţi doar de bani, fără urmă de iubire sau de compasiune. Când Hitler era în plină ascensiune, evreii din Germania strângeau grămezi de bani de pe urma celor care făcuseră datorii pentru a-şi satisface plăcerile trupului. Hitler era conştient de situaţia din ţara lui, care avea probleme grave, şi a considerat că e de datoria lui să-i distrugă pe acei evrei lacomi care, după el, sugeau

sângele germanilor imorali şi stupizi. S-a decis prin urmare să urzească un complot al urii şi să-l transforme într-un proiect real şi eficient de exterminare a evreilor. Primul lucru a fost să-şi aservească tânăra generaţie. Oamenii de teapa lui profită întotdeauna de idealismul generaţiei tinere, care este lipsită de discernământ. Tineretul Germaniei nu a înţeles natura reală a planurilor sinistre ale lui Hitler, menite să flateze ego-ul. Nimic mai uşor decât să modeleze mintea tinerilor, care deja aveau o înclinaţie obtuză spre a-i urî pe evrei. Nimeni nu a înţeles atunci că violenţa naşte violenţă. În loc să-i ucidă pe evrei, de ce oare nu s-a gândit Hitler să ridice nivelul societăţii, care era atât de decadentă şi de imorală? Din nefericire, astfel de idei constructive nu vin niciodată în mintea unui individ al cărui egocentrism devine paranoic.

În primul rând, oamenii de soiul acesta cred că au misiunea de a salva oamenii ce depind de ei, societatea

sau chiar întreaga omenire. În mintea lor, nu pot înţelege că acest mod de gândire constituie un pericol, atât pentru propria lor ţară cât şi pentru ceilalţi. Hitler nu avea niciun fel de drept să ucidă pe cineva, în scopul de a reface moralitatea societăţii. Se spune că primea sfaturi de ia Dalai Lama din Tibet, care îi devenise un fel de consilier spiritual.

Alegerea acestor Dalai Lama este învăluită în mister. Actualul Dalai Lama are o tehnică specială de a merge să ceară fără răgaz bani din toate ţările. Hitler, care credea în Iisus, a sprijinit Biserica Catolică, iar aceasta i-a acordat în schimb ajutorul ei. Conform ideii lui, evreii fuseseră cei care îl răstigniseră pe Iisus cu două mii de ani în urmă, aşa că el trebuia să-i ucidă. Coincidenţa a făcut ca, în acele momente, majoritatea ţărilor Europei să treacă prin dificultăţile recesiunii, fapt care le-a făcut nesimţitoare şi indiferente la ceea ce Hitler punea la cale în Germania. Lui Hitler i-au trebuit

mulţi ani ca să-şi materializeze ideile într-o adevărată mişcare. Este de necrezut modul în care fiinţele umane acceptă ura, mult mai uşor decât iubirea şi înţelegerea. El a reuşit să supună tineretul german cu ajutorul unei stricte discipline şi moralităţi. În primul rând, ei trebuiau să se radă în cap. Chiar şi astăzi există multe capete rase în America şi Europa. Se crede probabil că, prin raderea capului, cel în cauză încearcă să se desfigureze, astfel încât să devină un simbol de moralitate, destinat să fi atragă pe cei pierduţi, distruşi de propriile lor pofte şi trăind în imoralitate. Cel puţin, aşa procedează falşii guru indieni. Odată, de pildă, am întâlnit un contrabandist de fusese arestat, iar la ieşirea din închisoare a devenit brusc un sfânt”. Şi-a ras capul şi a început să poarte haine de culoarea Şofranului.

În India, majoritatea „căutătorilor” care doreau să devină sfinţi se rădeau în cap şi mergeau în Himalaya, unde stăteau într-un Picior, forţându-se astfel să atingă

Nirvana.

Atunci când urmăresc un scop imoral, se pare că unii oameni se folosesc de raderea capului sau de aranjarea părului pentru a atrage atenţia sexului opus. Atât bărbaţii, cât şi femeile, se folosesc de părul lor pentru a arăta cât mai atrăgători pentru sexul opus. În zilele noastre, sunt oameni care cheltuiesc o grămadă de banii mergând la coafor, doar pentru a arăta cât mai atrăgător prin stilul coafurii. Pot spune că există două extreme ale personalităţii umane cei care se dedau plăcerilor fizice sau mentale de tot felul şi cei care le neagă, devenind aspri, irascibili şi agresivi. Nu este obligatoriu ca o persoană foarte austeră şi agresivă în exterior să fie şi foarte morală în interior. Tentativa de a părea morali prin rasul capului, prin statul în cap, sau prin tot soiul de ritualuri, penitenţe sau privaţiuni, s-ar putea să ascundă activităţi imorale, iar recurgerea la toate I aceste tertipuri ar putea fi o încercare de a

camufla o viaţă secretă marcată de corupţie. Au existat numeroşi guru falşi care au încercat să-i păcălească pe cei simpli şi credincioşi, dar cruzimea şi imoralitatea acestor guru a fost până la urmă dată în vileag.

Pentru toţi cei care îl critică pe Hitler, el apare drept un maniac şi un nebun. De fapt, dacă stai să asculţi şi să priveşti un individ paranoic, ajungi să sesizezi cât se poate de clar nebunia vorbelor şi a comportamentului său, asta desigur dacă nu eşti şi tu din acelaşi aluat. Dacă însă eşti la fel ca el, vei protesta, spunând că încearcă să-şi afirme personalitatea. Un egocentric va detecta întotdeauna cu uşurinţă ego-ul unei alte persoane. Dacă însă te temi şi eşti intimidat de egocentrici, paranoici, fie le vei accepta sistemul de valori, fie le vei suporta tirania şi subjugarea. Un suflet evoluat va contempla însă, cu detaşare, bolboroseala nebunului şi chiar se va distra la vederea spectacolului.

Ideile lui Hitler nu au impresionat pe niciunul

dintre cele două tipuri de mai sus dar, în schimb, au pus stăpânire pe mintea celor din a treia categorie, care era formată din adolescenţii pe care îi crescuse: inocenţi, simpli, necioplţi şi cu totul imaturi. Pentru ei, a ucide a devenit o distracţie grozavă şi firească. În trecut, oamenii ieşeau la vânătoare pentru a ucide animale, în special tigri. Ca rezultat, tigrii au început să-i devoreze pe oameni, iar leii să-i atace, fapt care a fost treptat acceptat. Chiar dacă vânătoarea era justificată atunci când nu exista hrană suficientă, majoritatea oamenilor mergeau în păduri să vâneze doar pentru plăcerea de a ucide. Această dorinţă oribilă poate conduce la un deznodământ foarte periculos. În

Germania a Izbucnit un infernal război dus împotriva evreilor, care au trebuit să moară în camere de gazare, doar pentru că erau lacomi, cruzi şi, potrivit ideii lui Hitler, îl uciseseră pe Iisus. Existau însă, atât de multe alte căi prin care acei oameni lacomi ar fi putut să

fie ţinuţi sub control.

După dobândirea unui control total asupra generaţiei tinere prin mişcarea nazistă, unica soluţie pe care Hitler a făcut-o publică era de a-i ucide pe evrei. Nimeni nu poate înţelege cum a fost posibil ca germanii să devină atât de orbi. Indivizii de genul lui Hitler sunt capabili să ţină discursuri incendiare. Ceea ce spun ei explodează în mintea oamenilor care sunt deja plini de ură. În plus, ura este o boală teribil de contagioasă. Odată ce se pune în mişcare, ea se propagă atât de iute, încât nu mai rămâne timp de gândire. Viteza cu care se împrăştie puterea urii este remarcabilă, în comparaţie ai cea a iubirii pure.

Pe lângă toate acestea, oamenii care socoteau că au dreptul de a ocupa orice teritorii în numele ţării lor, aveau credinţa că aceasta era o datorie faţă de ţară. Steagul lor, pus să fluture dintr-un colţ în altul al lumii, a devenit un simbol al sacrificiului patriotic. Iar Hitler a

dat lucrării sale diavoleşti o puternică tentă de patriotism. Este surprinzător că el a apărut exact în Germania, unde exista o societate decadentă care trebuia reformată şi un tineret receptiv la tactica sa de influenţare. Toate persoanele egocentrice au un indice înalt de inteligenţă. Ei ştiu cum să-şi ducă la îndeplinire planurile prin dominarea altora, cum să-şi justifice comportarea şi cum să transmită maselor ideile lor egocentrice. Astfel, indicele lor de inteligenţă se dezvoltă în mod extraordinar, precum un monstru şi îl induce în eroare. Când o persoană începe să se păcălească pe sine, găsind justificări pentru actele sale, ea începe să emane în jur puternica influenţă a propriului ego.

Exemple de acest gen se pot găsi printre refugiaţii tibetani care trăiesc în oraşul indian Dharamsala. Ei au fost discipolii lui Dalai Lama. Figurile lor sunt strălucitoare şi par să fie foarte fericiţi. Majoritatea

oamenilor egocentrici sunt foarte fericiţi, dar unii dintre ei, datorită inteligenţei care le joacă feste, ajung la un stil de viaţă hipercritic vădind o imensă nefericire. Cei mai mulţi dintre ei citesc despre mari tragedii, cântă cântece de despărţire şi se delectează cu poveşti care pot stoarce râuri de lacrimi, de parcă şi-ar plânge de *milă după ce s-au* îmbătat. Sunt foarte *nefericiţi şi se dau în* vânt *după poezii* lacrimogene. *Pentru a* le acorda prezumţia de nevinovăţie, să presupunem că de *vină este ego-ul lor care* pendulează spre *nefericire*, *sau* poate că inima lor se jeluieşte *fără să* înţeleagă că plâng *datorită unei* tulburări emoţionale. În *realitate*, *îi fac pe* alţii să se *lamenteze şi să* plângă de zece ori mai tare. Ei sunt cei care aduc altora nefericirea. *Iar dacă văd* un film în care cineva este chinuit şi *făcut să* sufere, nu se pun niciodată în pielea ticălosului care a *pricinuit întreaga* durere şi supărare. Dimpotrivă, începe *să li se pară că* soarta lor este identică cu cea a victimei de pe

ecran. Se hrănesc cu iluzia că sunt persoanele cele mai chinuite şi mai suferinde. În nordul Indiei există mulţi cărora le plac *gazeluri puse pe muzică*. *Gazelurile sunt poezii* scrise în limba urdu, care descriu simţămintele celor răniţi în dragoste, suferinţele despărţirii precum şi durerea pricinuită de către femei cu inima împietrită. O asemenea muzică este foarte agreată de beţivii care trăiesc într-o lume imaginară, rod al propriei lor închipuiri şi care nu manifestă nici urmă de iubire faţă de soţiile lor. Într-un mod asemănător s-ar putea explica şi tragediile grecilor antici, care odinioară doreau să stăpânească întreaga lume.

Fiinţele umane sunt un amestec de contradicţii subtile, căci altminteri, dacă ar ajunge să afle cât de crude sunt de fapt, nu ar mai putea trăi pe pământ. Ele urmează un anumit mod de comportare, care rămâne neschimbat pe tot parcursul vieţii, până la adânci bătrâneţi. S-a dovedit că ideea de superioritate a unor

indivizi apreciată după coeficientul de inteligenţă, este falsă şi atunci a apărut un nou parametru denumit indice emoţional, fără de care primul este lipsit de realism şi poate chiar duce la concluzii periculoase.

În India a existat un rege pe nume Ashoka, faimos pentru războaiele şi cruzimile sale. Dar, în momentul în care a văzut un râu umflat de sângele celor ucişi în război, s-a îngrozit de faptele sale, neputând să creadă că a comis atâtea dezastre. Rezultatul a fost că s-a convertit la buddhism şi s-a străduit să propage această religie a compasiunii în toată Asia răsăriteană. Transformările de genul acesta sunt o raritate, dar marchează istoria, constituind o binecuvântare pentru timpurile ulterioare. Să nădăjduim că va sosi o zicând toţi aceşti oameni îngrozitori, care se ucid fără milă unii pe alţii, se vor transforma în proporţie de masă în adevăraţi îngeri. Deşi violenţa a bântuit ca un foc năprasnic în vremea lui Hitler, ea a fost ulterior

înăbuşită. Focul nu este stins cu totul, ci mai mocneşte încă sub cenuşă. Câteodată, efectele acestui foc mocnit se pot observa în diferite puncte de pe glob. Cum am putea oare să domolim definitiv natura violentă a oamenilor care, atunci când cuprinde masele, aprinde flăcările dezastrului? Este oare posibil să se pună capăt izbucnirilor agresive din lume? Acest lucru ar fi posibil, dacă fiinţele umane ar putea înţelege şi cunoaşte că există o iubire cosmică divină, care cuprinde întreaga creaţie şi care lucrează prin intermediul procesului evolutiv. Dacă atenţia oamenilor este iluminată de Spirit, ei se pot bucura de propria lor compasiune şi de valorile înalte ale unei vieţi spirituale. Aceasta este bucuria eternă, care depăşeşte toate „plăcerile" violenţei. S-ar putea ca schimbarea să nu se producă de azi pe mâine, dar mesajul de pace a început deja să fie trimis către toate naţiunile pământului. Schimbarea nu poate fi îndeplinită prin fundaţii sau premii pentru pace.

Cei care sunt în fruntea unor asemenea instituţii, sau cei care primesc astfel de premii, trebuie să-şi facă introspecţia şi să vadă dacă există în ei „focul” necesar. Pentru aceasta, trebuie să aibă loc transformarea completă a individului într-o personalitate divină, care să fie capabilă de iertare şi să găsească soluţii pentru problemele altora. Când oamenii vor constata transformarea produsă în mii de căutători ai adevărului, mulţi alţii vor fi antrenaţi în acest salt evolutiv. Ei vor urma sufletele evoluate, în care vor afla izvorul de inspiraţie şi îl vor ucide pe Hitler-ul din mentalul lor. Ceea ce oamenii nu ştiu este că, în esenţă, dorinţa pură din ei caută să atingă conştiinţa superioară a unei existenţe binecuvântate.

Violenţa criminală constituie o mare problemă în multe ţări democratice. Dacă guvernele sunt tolerante şi democratice, iar legile destinate bunăstării oamenilor se bazează pe libertatea individuală, o asemenea

democraţie va fi încălcată de mulţi indivizi care nu au idee de responsabilităţile ce decurg din conceptul de libertate. În ţările democratice apare astfel haosul şi anarhia şi se poate pune întrebarea dacă ele nu au devenit mai curând „demonocratice”. Simpla enunţare a problemei violenţei exterioare, nu înseamnă şi rezolvarea ei. Dacă ne preocupă viitorul, dacă ne îngrijorează *faptul că* generaţia foarte tânără, complet nevinovată, va suferi consecinţe fatale, atunci trebuie să căutăm soluţia corectă, calea cea dreaptă.

În America, există un băiat de numai unsprezece ani, care este considerat o mare vedetă a crimei. La o vârstă extrem de fragedă el a ucis câteva persoane. Crima poate deveni un fenomen foarte subtil. De exemplu, în ţările islamice şi, de asemenea, în nordul Indiei, se pot observa foarte limpede efectele superiorităţii egoiste a bărbaţilor, care consideră că au tot dreptul să domine femeile şi să le chinuie. În special

în nordul Indiei, bărbaţii se poartă cu ele cu o neînchipuită sălbăticie şi cruzime. Ei se pricep de „minune să-şi justifice comportarea şi reuşesc să abată atenţia de la tratamentul pe care îl aplică soţiilor. Femeile căsătorite trăiesc într-o atmosferă plină de ameninţare. Bărbaţii de acolo se consideră fiinţe superioare, având dreptul de a înăbuşi sentimentele legitime şi aspiraţiile soţiilor lor, care sunt tolerante şi suferă în tăcere o viaţă de chin şi oprimare. Există chiar bărbaţi cu studii înalte, sau cu funcţii politice, dar care duc o viaţă dublă. În public, încearcă să demonstreze că sunt buni diplomaţi şi înţeleg problemele lumii, dar în viaţa particulară îşi torturează soţiile şi le înăbuşă toate aspiraţiile. Faptul că le tratează cu dispreţ are un efect negativ asupra copiilor, care ajung să nu îşi mai respecte mamele. Tatăl nu îşi găseşte timp pentru copii, fiind prea ocupat cu ego-ul său. El acaparează tot respectul copiilor, care devin la fel de sălbatici ca şi tatăl, sau

chiar mai rău. O mamă bună este cea care creează cetăţeni buni pentru societate. În Occident există numeroase legi care protejează drepturile femeilor, dar ele lipsesc în foarte multe ţări în curs de dezvoltare. Deoarece femeile din Occident nu manifestă o prea mare responsabilitate faţă de familie sau societate, legile care le protejează au devenit de asemenea, ţinta atacurilor fundamentaliştilor.

În cazurile individuale, situaţia nu mai are şanse de îndreptare, iar în nordul Indiei ea este acceptată ca un model de viaţă. În Japonia era chiar mai rău, dar în ultimii ani poziţia femeilor s-a ameliorat în mod vizibil. În America, însă, familia a evoluat spre extrema opusă, în care femeile conduc bărbaţii şi-i aduc la disperare. În ţările în curs de dezvoltare, s-au ridicat şi oameni integri şi cu o mare forţă de caracter, care s-au străduit să emancipeze femeile din situaţia lor realmente tragică şi în prezent. Femeile preocupate de respectul de sine, de

renumele familiei lor, de bunăstarea copiilor şi de reputaţia soţilor, suferă imens de pe urna bărbaţilor lor cruzi şi egoişti. În toată lumea sunt atât de multe cazuri de brutalitate bestială faţă de femei. Am cunoscut multe femei care mi-au povestit că soţii lor se poartă cu ele ca Hitler, iar ele nu îndrăznesc să vorbească, pentru a nu-şi atrage persecuţii şi mai grele.

Personalitatea soţiei nu este ucisă dintr-o lovitură, ci în mod treptat. Copiii care provin din astfel de familii se ataşează fie de mamă, fie de tată. Dacă se ataşează de tată, vor ajunge în viitor să domine lumea. Astfel societatea începe să abunde în oameni dominatori, nu numai bărbaţi dar şi femei, ca în America. În mod evident, este de preferat o societate în care soţul şi soţia să se afle în echilibru. Acest lucru este posibil numai dacă există conducători, politicieni şi funcţionari perfect echilibraţi – situaţie posibilă numai atunci când toţi cei care răspund de problemele publice suferă un proces de

evoluţie spirituală şi manifestă un respect reciproc. Dacă în fiecare persoană Spiritul este o reflectare a celui Atotputernic. El poate ilumina personalitatea individului şi o poate schimba prin puterea iubirii şi a compasiunii. Dacă un agresor îşi dă seama, după realizarea ascensiunii spirituale, că se comportă ca o brută, se va schimba şi va deveni o personalitate plină de frumuseţea Divinului. Povestea doctorului Jekyll şi a domnului Hyde este cea a unui om având o personalitate scindată între două extreme: pe de o parte Râul, sub forma domnului Hyde, iar pe de altă parte Binele, sub forma doctorului Jekyll. Hyde îl domină pe Jekyll, care este complet strivit, iar Hyde devine stăpânul absolut. O persoană care manifestă tendinţe negative, devine tot mai rea, pe măsură ce înaintează în vârstă, iar la bătrâneţe ajunge de-a dreptul înfiorătoare.

Transformarea în bine se face mai uşor la o vârstă mai tânără. Oamenii mai vârstnici devin adesea nişte

„scorţoşi”, care refuză orice schimbare. Asemenea indivizi se poartă urât cu sfinţii, ponegrindu-i în fel şi chip. Ei ar putea fi capii unei organizaţii mafiote, ai unei organizaţii politice, sau chiar şefi de state. Astfel de persoane îşi închipuie că sunt salvatorii lumii moderne şi nu bănuiesc nicio clipă că vor cădea şi ei în capcana legii polarităţii.

Un exemplu foarte bun este Valmiki, marele sfânt care a scris epopeea *Rāmāyana*. El era tâlhar şi un om de o mare agresivitate, care îşi întreţinea familia cu banii jefuiţi de ia drumeţii pe care-i ataca pe drumurile singuratice. Într-o zi, l-a prins chiar pe Narada, un mare înţelept plin de sfinţenie, şi se pregătea să-l ucidă. Atunci, Narada l-a întrebat: „De ce faci lucruri atât de mârşave? Este un păcat să ucizi pe cineva pentru a-i lua banii”. Valmiki i-a replicat: „Nu am altă cale de a-mi hrăni familia care este numeroasă şi depinde în totalitate de mine”. „Dar ce ar face ei pentru tine?”, l-a întrebat

apoi Narada. „Orice le-aş cere” a răspuns Valmiki. „Şi-ar da viaţa pentru tine?” a continuat Narada. „Desigur. Ei sunt gata să şi moară pentru mine”, i-a răspuns Valmiki plin de sine. Atunci Narada i-a sugerat următoarele: „Prefă-te că eşti mort şi am să-ţi dovedesc că nimeni nu va dori să moară de dragul tău, pentru că sunt toţi foarte egoişti”. Tâlharul s-a învoit, s-a prefăcut mort, iar Narada i-a dus „cadavrul” acasă. Narada s-a adresat astfel familiei îndoliate: „Care dintre voi doreşte să-şi dea viaţa pentru el să vină aici, în faţă. În schimbul vieţii lui, eu pot să-l înviez pe Valmiki, care a fost atât de grijuliu cu voi toţi. El a ucis şi a prădat oamenii, păcătuind astfel doar pentru a vă umple pântecele”. Toţi cei din familie au început să explice, care mai de care, de ce nu puteau să moară în acel moment şi de ce nu erau capabili să accepte propunerea înţeleptului. Toate acestea au fost auzite de Valmiki, care zăcea întins, prefăcându-se mort. El s-a ridicat, şi-a părăsit familia şi

a început să ducă o viaţă spirituală plină de puritate.

Dacă acest lucru s-a putut întâmplă unei singure persoane, el s-ar putea petrece cu mii de oameni. Sfântul Valmiki ascundea înăuntrul lui un mare suflet. Din nefericire. În zilele noastre nu mai avem printre noi niciun Narada sau un Valmiki. Dar Sahaja Voga a produs o transformare asemănătoare în mii de oameni. Dacă este posibil ca ea să se petreacă la numai un procent din populaţia globului, sunt sigură că aceasta va avea un impact important asupra altor oameni oprimaţi şi în curând se va extinde chiar şi asupra agresorilor în final, aceştia îşi vor da seama că oprimarea aduce bucurie, ci dimpotrivă, acţionează în vremurile modeme asemenea unui bumerang, ca rezultat al legii polarităţii.

Instinctul de acumulare, dorinţa de a poseda multe obiecte îi duc pe mulţi la crimă. Poate fi vorba de posedarea de pământ, de proprietăţi, de bani sau de alte fiinţe umane. Indivizii, societăţile, statele şi naţiunile se

luptă între ele din pricina acestei lăcomii, a ideii absurde de posesiune. Se spune că la venirea noastră pe lume avem pumnii strânşi, dar la capătul vieţii, când ne pregătim de plecare, mâinile sunt desfăcute. Acest lucru înseamnă că vii pe pământ cu ideea de a înşfăca orice, dar la sfârşit laşi aici tot ceea ce ai acumulat şi pleci cu mâinile goale. Nu ştiu câţi vor merge în rai sau în iad. Iadul şi raiul există numai pe pământ. Când cineva torturează alte persoane şi le face viaţa un iad, el va fi damnat în urma acestui fapt şi va cădea într-un iad şi mai înfricoşător. El poate fi salvat în această viaţă numai dacă îşi dă seama că situaţia sa este un rezultat nemijlocit al faptelor comise.

Un om care este liber, va da voie tuturor păsărilor şi tuturor animalelor să vină şi să mănânce pe proprietatea lui, fără să-i treacă prin cap că asta îl păgubeşte. Dar, să zicem că ar avea un simţ de proprietate foarte dezvoltat; ar ridica imediat un zid

mare de împrejmuire, ca să nu mai pătrundă nimeni înăuntru. Ar putea deveni atât de egoist şi de îngust la minte, încât să interzică chiar propriului tată, frate, soră sau prieten din copilărie să intre pe proprietatea lui. Cu siguranţă că îi va urî pe toţi străinii, chiar dacă aceştia sunt copii. Egoismul de soiul acesta poate atinge extremele în cazul unui individ sau al unei naţiuni, transformându-se într-o idee naţională care aprinde violenţa. O altă nebunie, care există în toate ţările din Vest este interzicerea imigrării celor proveniţi din fostele colonii pe care în trecut le-au dominat, guvernat şi jecmănit. Acum se încearcă aplicarea etichetei de imigranţi celor care au sosit în ţările respective pentru a-şi reîntregi familia. Occidentalii care trăiesc de sute de ani în ţările respective, îşi închipuie că au devenit atât de „sfinţi” şi de „puri”, încât nu pot suporta să se amestece cu aceşti străini consideraţi o pată pe vieţile lor „pure”. Nu înţeleg, atunci, de ce sunt atâţia indieni

care vor să se stabilească în Vest, unde au parte de umilinţe şi de o viaţă complet diferită, unde nimeni nu respectă nimic şi pe nimeni, dacă nu ocupă o poziţie *socială înaltă* sau nu posedă bani dobândiţi pe căi necinstite.

Pe de altă parte. India oferă o societate cu mult mai prielnică, Oamenii din India sunt mai religioşi, respectând-o prin tradiţie pe Mama Pământ şi toate creaturile vii. Şi totuşi, există foarte mulţi indieni care suferă ca imigranţi în alte părţi ale lumii. În loc să se bucure de o viaţă liberă în India, ei se lasă prinşi în plasa afacerilor şi a iluziei că sunt mai presus de fraţii *lor* din ţara natală. Foarte puţini indieni sunt cu adevărat bogaţi în Anglia sau în America. Cel mai adesea, ei sunt îndatoraţi băncilor, trebuind să plătească dobânzi zdrobitoare. Uneori, rata dobânzilor creşte atât, încât nu mai poate fi acoperită de ipoteci, situaţie în care banca preia proprietatea respectivă.

Indienii din Italia vorbesc doar italiana şi trăiesc în stilul modem, italian. Ei au acceptat viaţa agitată a occidentalilor şi fac chiar o criză de nervi dacă nu pot pleca în vacanţă la fel ca toţi italienii. Trebuie, totuşi, să spun că, în general, nu au preluat stilul de viaţă licenţios al Occidentului. Dimpotrivă, indienii provenind din nordul tradiţionalist şi care trăiesc acum în Italia, îşi chinuie soţiile şi le maltratează asemenea compatrioţilor lor din India. În Canada trăiesc mulţi indieni din statul Gujarat, care au acceptat public faptul că sunt homosexuali. Ei participă la manifestaţii pentru a fi în ton cu alţi homosexuali. Aceste evenimente au fost mediatizate ca o mare emancipare a indienilor rezidenţi în Canada. Indienii imigranţi nu mai au nici urmă de respect faţă de sine. Ei au adus un ruşinos prejudiciu celorlalţi indieni, prin lipsa lor de decenţă şi de mândrie. Când vin în India, îşi privesc de sus părinţii şi conaţionalii, pe motiv că nu au băile elegante şi

drumurile curate din străinătate. În loc să se împăuneze cu ideile lor false, mai bine s-ar identifica cu problemele Indiei, încercând să le rezolve aducând în familiile lor rămase în ţară exemplul lucrurilor bune învăţate în Occident.

Cineva mi-a spus, de pildă, că India este plină de corupţie şi violenţă, în special în statul Punjab, astfel încât nu doreşte să se reîntoarcă în ţara natală. Dar dacă toată lumea ar fugi de problemele ţării sale şi de responsabilitatea manifestării interesului şi preocupării pentru propria ţară, el şi-ar pierde desigur, respectul şi faţă de celelalte ţări. Oamenii vorbesc despre pacea mondială dar trebuie să înţeleagă că ei nu şi-au creat, până acum, un simţ al conştiinţei mondiale. În ceea ce priveşte Naţiunile Unite, trebuie să se înţeleagă faptul că acest organism îşi are limitele sale. El nu este un guvern mondial, ci o adunare de mai mulţi reprezentanţi dintr-un număr tot mai mare de ţări. Să fie oare prea

hazardată viziunea unui guvern mondial în acest prag de eră în care vom trece în mileniul al treilea?

Desigur, dacă ne gândim la pacea universală creată de acest guvern, este absolut necesar ca acesta să intre într-o nouă sferă a spiritualităţii. Reprezentanţii care ar fi aleşi la acest nivel, vor trebui să fie evoluaţi spiritual şi să aibă reputaţia de a fi personalităţi minunate, curate şi pline de compasiune. Caracterul lor ar trebui să vibreze de lumină Divină. În mod evident, ei ar trebui să fie orientaţi către spirit şi nu către bani sau putere. Există, deja, mulţi oameni de acest fel şi mai mulţi care vor veni, căci Puterea Divină şi va aduce pe scena istoriei distrugând toate forţele negative. Dreptul fundamental al fiecărei fiinţe umane este de a se bucura de pacea din interior şi din exterior. Toate naţiunile iubitoare de pace îşi vor abandona în viitor ego-ul şi vor veni în întâmpinarea voinţei Divine.

CULTURA DIN OCCIDENT

Cultura rezultă din credinţa, modul de gândire, emoţiile aspiraţiile şi idealurile unei societăţi. Ea oglindeşte comportamentul propriilor membri în relaţiile dintre oamenii acelei societăţi şi cei ai altor culturi. Cultura atinge culmi sociale prin înţelepciune, seninătate şi moralitate. Cultura înnăscută a inocenţei şi spiritualităţii generează pace cinste şi simt moral în ansamblu, o cultură superioară conferă un limbai plăcut şi cuviincios, precum şi o existentă paşnică în familie şi în societate.

Pericolele prin care am trecut noi cei din epoca „modernă* şi tulburările pe care le anticipăm cu îngrijorare sunt inerente sistemului de valori ai societăţilor democratice „libere”. Cultura acestor societăţi tolerante face ca mentalul să reacţioneze într-un mod neechilibrat. Deoarece nu se acordă nicio importantă calităţii vieţii private sau evoluţiei personale în planul vieţii domestice, sfera vieţii particulare este

lăsată în seama celor care în numele libertăţii au abandonat complet forţa şi disciplina care erau constructive benefice şi capabile să asigure o cultură ideală. Astfel, oamenii din Occident şi-au pierdut complet respectul pentru ceilalţi, pentru ei înşişi, pentru trupul lor pentru mentalul lor şi pentru viaţa lor. Nu există niciun respect pentru părţile ascunse ale corpului şi nici pentru viaţa particulară a fiinţelor omeneşti. Persoanele foarte moderne fac nudism îşi expun corpul purtând cele mai moderne haine se comportă ciudat, dansează ca sălbaticii şi aderă la tot soiul de secte şi culte absurde

Este important să ne dăm seama că estetica modernă este complet lipsită de decenţă şi de respect faţă de sine iar cauza este prea greu de ghicit. Este incredibil modul în care ne comportăm atunci când devenim membrii unor organizaţii stupide şi lipsite de ruşine ca acelea create de falşi guru atunci când ne

lăsăm antrenaţi de capricii prosteşti sau de festivaluri nebuneşti precum carnavalurile sau serbarea Halloween ori atunci când rostim

„Mantre" lipsite de înţeles. Oamenii moderni nu arată că ar fi conştienţi de valoarea propriei personalităţi, sau că ar respecta-o întrucâtva. Felul în care se dedau în public la cele mai meschine şi mai bestiale porniri (aşa cum se constată din motivaţiile sataniste oferite de multe secte în scopul de a încuraja un comportament josnic şi primitiv) este, în esenţă, identic cu cel propovăduit de teoriile lui Şade sau ale lui Freud, după care oamenii ar trebui să accepte şi să dea frâu celor mai josnice porniri doar pentru a nu fi acuzaţi de ipocrizie.

Dar care este scopul vieţii umane? Se pare că nimeni nu se mai preocupă de subiectele cele mai elevate. Acţiunile degradante ale oamenilor au atins o asemenea limită, încât a devenit imposibil pentru

familie să-şi mai ţină sub control copiii care, la vârste foarte fragede, au deprins deja practici înjositoare şi distructive.

S-a întâmplat odată să vizitez o expoziţie la Roma, unde erau expuse opere de artă modernă atât din ţările dezvoltate, cât şi din cele subdezvoltate. Când am ajuns la pavilionul britanic, tocmai se vindeau vopsele punk, pălării punk şi haine punk. Lângă pavilion stăteau mai mulţi italieni care râdeau. Am întrebat-o atunci pe doamna care mă însoţea: „De ce râd?”. „Italienii mai au încă simţul ridicolului*, mi-a replicat ea. Ideea asta modernă de „punk” este, fără îndoială, ridicolă dar, mai târziu, la unul dintre programele mele publice, au venit să mă vadă nişte tineri punk care s-au plâns că îşi pierd vederea. Le-am spus: „Nu vă mai vopsiţi părul. Probabil că vopselele vă afectează vederea”. Ei mi-au răspuns: „Şi ce-i rău în asta? Cel mult putem orbi. Aşa că, ce contează?”. M-a şocat teribil să văd cu ce riscuri

practicau ei acest cult, doar ca să-şi găsească aşa-zisa „identitate”. Am simţit dorinţa să le spun că identitatea fiecărei personalităţi rezidă în interior şi nu în exterior, în haine, sau în stilul coafurii.

Dacă nu te cunoşti pe tine însuţi, nu poate exista nicio identitate. Toate identităţile pe care le poţi avea fără o cunoaştere a sinelui, sunt superficiale şi se spulberă imediat ce abordezi un alt stil de viaţă. Chiar şi Mahomed a afirmat în *Coran* că omul nu îl poate cunoaşte pe Dumnezeu fără să se cunoască pe sine.

Trebuie să se înţeleagă că libertatea pe care democraţia a oferit-o oamenilor, nu este menită pentru a ruina viaţa particulară şi apoi viaţa întregii societăţi. O comportare dezastruoasă în plan particular se strecoară treptat, împânzind până la urmă societatea şi pretinzând să fie consfinţită. Astfel, distrugerea care a început în ţările democratice, nu a venit din exterior, ci din interior. Oamenii din aceste ţări nu au niciun respect,

niciun criteriu şi nicio înţelegere a propriei fiinţe, care este plină de glorie şi de grandoare şi care, atunci când este descoperită, dăruieşte omului o viziune completă a propriei măreţii. Există, în primul rând, problema gravă creată în viaţa de familie datorită libertăţii în alegerea partenerilor chiar şi după căsătorie, a libertăţii de a divorţa şi a libertăţii de a te căsători de nouă sau de zece ori la rând, fără motive prea serioase. Astfel de oameni vor să depăşească toate recordurile şi să se laude fiecare cu un număr cât mai mare de divorţuri.

Am citit în ziare despre un asemenea caz din America, unde o doamnă fusese căsătorită de opt ori şi tocmai pleca în luna de miere cu un bărbat mult mai tânăr decât ea. În grădina locuinţei ei se aflau aproximativ patru mii de persoane, sosite pentru a fi de faţă la plecare. Pe lângă asta, deasupra casei survolau zece elicoptere care lansau paraşute deasupra invitaţilor, iar unele chiar nimereau în copaci. Ce comportare

prostească pentru nişte oameni care nu mai sunt copii! Nu ştiu dacă i-aş putea numi adulţi, pentru că atitudinea lor faţă de viaţă este extrem de copilăroasă şi de superficială. Prin modul în care acordă atenţie unui eveniment complet prostesc, ei dovedesc absenţa totală a valorilor şi a respectului pentru propriul lor timp.

Nu demult, am văzut la televizor un spectacol penibil de comportare adolescentină, din partea unor oameni de peste optzeci de ani. Era un grup de actori şi actriţe care veniseră la o petrecere unde se dansa „shake”. În momentul în care s-au dat jos din limuzine, deja tremurau în bastoanele lor. Nu mai era nevoie să se organizeze cu atâta pompă dansul, shake” cu toţi acei bătrâni descărnaţi, acoperiţi cu un fel de haine modeme şi expunându-şi privirilor oasele şi ridurile.

Acum, toţi se întrec să devină sau măcar să pară mai tineri, ori cel puţin să aibă o comportare cât mai tinerească. În realitate, bătrâneţea presupune o stare de

maturitate şi de înţelepciune. Ar trebui să fim mândri atunci când atingem o vârstă înaintată, când cunoaşterea şi bunul simţ se manifestă pe deplin. Prestanţa şi demnitatea bătrâneţii vor salva cu siguranţă tineretul modern. Dar chiar când oamenii în vârstă doresc să se alăture societăţii moderne nebune, constatăm că aceştia sunt complet lipsiţi de maturitate, deoarece sunt antrenaţi în jos pe pantele alunecoase ale libertăţii din societatea prea îngăduitoare a zilelor noastre.

Ceea ce este evident la aceşti bătrâni nu este înţelepciunea, ci senilitatea, a cărei manifestare, chiar la oamenii ce deţin poziţii importante precum politicienii, se poate explica prin efectele vorace ale jocurilor raţiunii.

Am citit într-o revistă (*Photographers Journal*, iulie 1994, în articolul *Un mare mesaj*) că doamnele ar trebui să poarte rochiile care fac să se vândă ediţiile sexy, dar în primul rând ele ar trebui să îşi arate

picioarele şi umerii şi să se îmbrace în toalete care să le lase corpul cât mai dezgolit, totul cu scopul de a atrage bărbaţii pe stradă sau la petreceri. De ce oare femeile din Occident nu au respect de sine? De ce trebuie să fie sclave ale poftelor bărbaţilor, asemenea prostituatelor? Oare nu au deloc înţelepciune şi respect pentru propria personalitate, pentru a-şi proteja castitatea? Această cultură a redus femeile la nivelul prostituatelor. Unele categorii de mass-media acţionează asemenea unor codoşi care le-au făcut extrem de preocupate de trup, acesta fiind în realitate templul lui Dumnezeu. Oare corpul trebuie folosit pentru a exploata slăbiciunile bărbaţilor? Exploatarea corpului femeii este cea mai mare afacere clin Occident. Prostituatele declară că o fac pentru a câştiga bani. Dar doamnele respectabile?

Femeile căsătorite, mamele, fiicele şi bunicile şi-au pierdut prestigiul, iar personalitatea lor nu mai este demnă de încredere. Este de-a dreptul uimitoare viclenia

cu care au fost degradate femeile, pentru a crea o societate în care ele trebuie să lupte din răsputeri pentru a-şi conserva seducţia corpului până la sfârşitul vieţii. Ele însă trebuie să-şi facă un examen de conştiinţă, pentru a nu mai lupta împotriva bărbaţilor, ci chiar împotriva lor, pentru a făuri familii respectabile. Ele trebuie să se dovedească a fi promotoarele şi apărătoarele familiei, responsabilitatea lor fiind aceea de a crea şi de a susţine o societate demnă. Dezgolindu-se în public, chiar parţial, femeile nu fac decât să-şi piardă puterile subtile înnăscute în ele.

La polul opus, desigur, atitudinea islamică fată de femei este extrem de periculoasă. Ideile generoase propuse de Mahomed pentru a proteja femeile şi a asigura fidelitatea faţă de soţ au fost interpretate de către capii religiei în sensul contrar. Mesajul profetului a fost complet răstălmăcit. Bunătatea şi castitatea deplină au ajuns să fie apanajul exclusiv al femeilor, nu şi a

bărbaţilor. Mamele şi surorile reprezintă forţa feminină a familiei. Dar ele trăiesc într-o atmosferă de spaimă. Mama trebuie să fie puterea care călăuzeşte şi controlează, deoarece bărbaţii sunt ocupaţi cu munca şi nu au timp să-i supravegheze şi să-i îndrume pe copii. În ţările islamice însă, foarte multe femei sunt ucise cu pietre atunci când au o comportare greşită.

Femeile, dacă sunt respectate, devin respectabile. Acelea care sunt pline de compasiune ar putea fi de mare folos societăţii, deoarece sunt cele care o susţin. În pofida poziţiei sociale nedrepte, asemenea femei au harul de a aduce liniştea şi răbdarea de care sunt capabile şi de a face din copiii lor oameni de bună calitate. Femeile din Occident însă nu fac decât să se laude cu imoralitatea lor, mândrindu-se cu destrăbălarea lor şi cu numărul de bărbaţi pe care i-au cucerit. Nimeni nu-şi dă seama că ele fac jocul sexului opus, distrugând în cele din urmă viaţa lor şi pe cea a bărbaţilor.

Am cunoscut cândva o americancă venită la Londra, care m-a întrebat într-o zi dacă frecventam barurile, l-am spus:. Eu nu beau, aşa că nu merg la bar”. Ea a continuat: „Am o listă cu baruri. Care este cel mai bun din Londra?”. „Nu ştiu”, i-am răspuns. Dar ea a continuat: „Există un bar care se numeşte Harrowich, unde a murit un tip care mai bântuie pe acolo, *şi* unde se păstrează toate lucrurile acestuia, inclusiv pânzele de păianjen. Totul este conservat, în afară de cadavru. Ne-am dus acolo, am băut foarte mult şi ne-am simţit foarte bine”. Apoi mi-a povestit că este foarte îngăduitoare cu băieţii ei şi că le permite să bea. „De ce nu beţi? Ar trebui să beţi. Eu am doi băieţi, unul de paisprezece şi celălalt de doisprezece ani. Ei beau, şi la aniversarea zilei de naştere îi ajut cu pregătirile”. Ulterior am aflat că băiatul cel mic îşi sărbătorea ziua de naştere cu prietenii cu siguranţă că mama le-a pus la dispoziţie cu acea ocazie o grămadă de băuturi, iată un

exemplu trist a ceea ce facem. Dar pentru ce?

O cultură evoluată trebuie să se manifeste printr-o societate morală, matură şi cu vederi largi. În zilele noastre nu mai există bune maniere, iar oamenii folosesc tot timpul un limbaj foarte urât. Glumele care se spun la petrecerile din înalta societate sunt atât de ieftine şi de triviale, încât ai impresia că vocabularul a fost împrumutat direct de la bordel. Chiar în filme se folosesc cuvinte oribile, care pot şoca orice persoană decentă. Asemenea cuvinte nu sunt utilizate de oamenii din mediul rural, ci de cei care deţin poziţii înalte în societate cum ar fi, de exemplu, politicieni de elită, înalţi funcţionari şi, mai cu seamă, diplomaţi. Un limbaj vulgar poate fi auzit chiar şi în sălile de tribunal. Literatura – oglinda societăţii – abundă în texte indecente. Chiar şi copiii mici sunt amatori de reviste pornografice pentru că, sunt nerăbdători să afle mai multe din măreaţa ştiinţă a sexului, iată rezultatul

curiozităţii create de şcoli prin programele lor de educaţie sexuală fără perdea.

Cineva m-a rugat să scriu o carte pentru adolescenţi. Eram din întâmplare într-un magazin, unde am dat peste o carte cu frumoase fotografii de copii pe copertă dar, când am început s-o citesc, am rămas înmărmurită. Cartea descria relaţia dintre două lesbiene, spionate prin gaura cheii de către o fetiţă.

Autorii se întrec, care mai de care, să scoată direct din iad idei cât mai sinistre, pe care să le publice. Ceea ce este de necrezut este că mulţi dintre ei primesc premii şi o groază de bani. Dacă cineva poate să scrie o carte despre un şef al mafiei, în care i se justifică modul de viaţă şi i se aduc laude pentru felul în care s-a zbătut pentru familia lui, atunci acel scriitor poate obţine bani cu nemiluita.

Când am dorit să aflu ce au de spus scriitorii despre romantismul post-marital, cei care studiaseră

problema respectivă au declarat că nu există asemenea cărţi în engleză, italiană, spaniolă sau în limbile vorbite în America. Dacă citeşti romanele de dragoste scrise de Barbara Cartland, descoperi că toate se sfârşesc înainte de căsătoria celor două personaje principale.

Esenţa civilizaţiei actuale este – că numai banul contează. O minoră din Anglia, care dansa goală într-un cabaret, a fost arestată de poliţie. Părinţilor nu le-a păsat câtuşi de puţin, ba chiar au urmărit-o la video, împreună cu toată familia. De ce să avem obiecţii dacă ea câştigă bani frumoşi cu asta?" Ei acceptau pur şi simplu situaţia. În America, în special, multe femei în vârstă se căsătoresc cu bărbaţi mult mai tineri, care divorţează, obţin prin divorţ averi şi se îmbogăţesc. Pe de altă parte, multe fete tinere se mărită cu bătrâni care mor, iar ele pun mâna, în mod legal, pe averi considerabile.

Greşeala rezidă în convingerea că banii sunt izvorul bucuriei. Ei pot aduce o fericire vremelnică,

urmată de nefericire după ce au fost cheltuiţi. Omul nu poate nici măcar să aibă un somn liniştit. Toată noaptea el se va perpeli cum să ascundă banii de hoţi, sau de bănci, care nu sunt altceva decât nişte hoţi mai rafinaţi.

Banii primiţi ca o binecuvântare sunt pentru ca omul să aibă parte de bucuria pe care o dau milostenia, generozitatea, arta, artiştii, scriitorii, poeţii şi pentru a-i ajuta cu adevărat pe cei nevoiaşi. Acest fel de cheltuire a banilor poate aduce un univers de bucurie, în vreme ce oamenii lacomi şi bogaţi sunt taxaţi de istorie drept canaliile societăţii. O viaţă plină de păcat îi conduce rapid pe panta autodistrugerii şi a nefericirii. În ceea ce-i priveşte pe politicienii din India, ei sunt atât de lacomi, încât ar vrea să-şi tapeteze pereţii cu bancnote.

Ce fel de cultură au oamenii dezaxaţi şi decadenţi din vremurile moderne? Dacă unii dintre ei ar abandona cursa lor nebună şi oarbă, ar putea vedea că întreaga societate se îndreaptă spre infern. Mai bine s-ar gândi la

ceea ce rezervă viitorul copiilor lor, care trebuie să scape din ghearele aşa-zisei culturi. Aşa cum stau lucrurile, majoritatea albilor se abţin să aibă copii, astfel încât creşterea lor numerică este infimă. Ce vor face aşadar cu banii pe care i-au acumulat? Cel mult pot să adopte nişte obiceiuri distrugătoare, prin care să se ruineze ei înşişi, împreună cu întreaga naţiune.

Realitatea înseamnă totalitate, iar aceasta rezidă într-o multitudine de viziuni minunate şi constructive. Dar dacă omul este atras murdărie şi de vulgaritate, nu poate fi salvat pentru că fiinţele umane au libertatea de a se distruge pe ele însele într-o lume a binecuvântatei democraţii.

Cel mai mare defect din creierul bărbaţilor şi femeilor din Occident este lipsa de discernământ, prin care acceptă orice lucru bine lansat pe piaţă. Cu câteva decenii în urmă nimeni nu se gândea să-şi petreacă vacanţa la mare. Astăzi, oamenii îşi pun deoparte toţi

banii ca să poată merge pe litoral să se bronzeze, deşi în ţările lor căldura îi pârjoleşte din pricina efectului de seră. Nu poţi sta de vorbă cu oamenii care sunt convinşi că fac ceea ce trebuie. Nu poţi aborda persoane cu o înţelegere grosieră a realităţii, căci ele se plictisesc rapid dacă le vorbeşti de mântuire dar se înviorează imediat dacă le vorbeşti despre propria lor distrugere, iată cea de-a doua natura a oamenilor moderni.

Mai mult existenta unor asemenea personalităţi meschine şi importanta ce se acordă vieţii sexuale, au făcut ca literatura occidentală din ziua de azi să-şi piardă valoarea educativă. Chiar ziarele aşa-zise de elită se complac într-un jurnalism ieftin, de senzaţie. Există şi multe cărţi, scrise cu siguranţă de către oameni satanici, veniţi de-a dreptul din iad. Este greu de înţeles cum oamenii s-au dedat la toate aceste lucruri malefice, care le produc chiar o mare plăcere. Nu există pic de bun simţ sau de discernământ moral care să le arate ce este

bun şi râu în viaţă. Mulţi scriitori din generaţia lui Somerset Maugnam şi ai lui Cronin au scris cărţi minunate şi pline de decenţă, iar înaintea lor au existat Bernard Snaw. Russeli şi mulţi alţii care au descris frumuseţea demnităţii omeneşti şi puritatea vieţii. La început au fost descrişi eroii ideali apoi a început să se scrie despre personaje extrem ce imorale car care pretindeau că sunt pozitive iar acum cărţile sunt pline de figuri negative care dobândesc glorie şi succese.

Şcolile moderne s-au pornit cu tot dinadinsul să distrugă inocenta copiilor făcându-le educaţia sexuală la vârstă fragedă de şapte-opt ani. Educaţia sexuală nu le este de niciun folos copiilor, care sunt maltratati, violaţi sau supuşi la perversiuni sexuale chiar de către educatori. Motivul este că învăţământul nu poate ţine sub control patima agresivă stimulată permanent prin scenele pornografice şi violenţe de la televiziune şi din mass-media. Ceea ce este într-adevăr necesar, este o

schimbare din temelii a culturii care, cu atâta pompă se autointitulează „modernă”. De fapt, părinţii sunt cei care ar trebui să le vorbească direct copiilor despre sex imediat după pubertate. Cunosc o doamnă care dorea să cumpere pastile anticoncepţionale pentru fiica ei care ajunsese la pubertate. Am rugat-o să o trimită pe fată la mine. I-am dat Realizarea Sinelui şi apoi i-am relatat despre pericolele implicate de problema sexului. Fără să mai ia pastilele, fata aceea împreună cu altele pe care le cunosc, a rămas virgină. Majoritatea fetelor din India sunt virgine înainte de căsătorie, deoarece părinţii le vorbesc copiilor despre aceste probleme, între patru ochi. Dacă se face o educaţie sexuală fără perdea, sexul devine subiect de conversaţie între copiii care vor să afle mai multe unul de la celălalt. Astfel, ei nu mai discută despre nimic altceva şi ajung să-şi piardă cu totul inocenţa.

Capitolul 6 RELIGIILE

Toate religiile, din cele mai vechi timpuri, au susţinut că bărbatul şi femeia trebuie să-şi purifice mentalul prin practici religioase şi printr-o gândire justă. Scopul fiecărei religii era de a realiza echilibrul, pentru a uşura înălţarea spirituală a căutătorului. A doua naştere, extazul, identificarea cu Sinele, starea de Buddha, starea de Jain[6]

starea gnostică sau Atmasakshatkar sunt toate nume date Realizării Sinelui. Acesta era un lucru foarte bun în vechime, pentru cei care doreau să fie buni şi să evolueze spiritual. Ei se supuneau şi făceau întocmai ceea ce le cereau sfinţii, profeţii sau încarnările divine.

În India secolului al şaisprezecelea au existat mulţi sfinţi, care au fost şi poeţi. Chiar şi în secolul al doisprezecelea au trăit mari scriitori, care au relatat despre viaţa spirituală. Ideea lor principală era că pentru ascensiunea noastră spirituală trebuie să ne purificăm, să

---

[6] Jain sau Mahavira. contemporan cu Buddha, a întemeiat jainismul, care are

ne curăţim pe noi înşine. Astfel, cel mai important lucru pe care îl avem de înfăptuit este a doua naştere, Realizarea Sinelui sau mântuirea. Acesta constituie scopul vieţii.

Am citit o carte despre Iisus care a venit în India, în Kashmir, unde l-a întâlnit pe unul dintre regii dinastiei Shalivahan. Întâlnirea dintre cei doi este citată dintr-o carte veche a *Puranelor* scrisă în sanscrită, limbă pe care, probabil, autorul acelei cărţi nu o cunoştea. Acolo stă scris că regele Shalivahan l-a întrebat pe Iisus de numele Său, iar acesta i-a răspuns că se numeşte Isa Masih. Apoi regele l-a întrebat: „De ce ai venit în această ţară?”. A primit următorul răspuns: „Vin dintr-o ţară unde oamenii sunt «Mleccha». Mleccha sunt cei care doresc să fie impuri, vulgari şi imorali”. În India de atunci, toţi străinii erau numiţi «Mleccha», deoarece indienii considerau că ei nu aveau cea mai mică idee

---

peste 1.5 milioane de adepţi (n. t).

despre purificare sau transformare. Cam aşa a decurs discuţia dintre Shalivahan şi Domnul Iisus Christos, după care Shalivahan l-a întrebat: „De ce nu te întorci să-i purifici pe acei oameni şi să-i înveţi despre Nirmal Tattwa?” (principiul purităţii). Probabil că atunci Iisus s-a întors, şi după trei ani şi jumătate a fost răstignit de romanii care nu erau interesaţi de mântuirea sufletului. Acum, modul în care Biserica Anglicană încearcă să sprijine căsătoriile ilegale şi alte asemenea lucruri pe baza teoriei genelor1, demonstrează că indienii aveau perfectă dreptate numindu-i pe cei din Vest «Mleccha».

Francezii erau numiţi de către indieni «Firangis», ceea ce înseamnă «care schimbă multe culori» sau «care are o comportare artificială în scopul satisfacerii dorinţelor indecente». Mai târziu, englezii au primit numele de «sahib» ceea ce înseamnă «mândru de hainele sale» sau «egocentric, lipsit de sensibilitate spirituală», deşi ei se considerau Dumnezeu cel

Atotputernic.

Potrivit *Bibliei*, în cartea lui Ieremia se vorbeşte de *sharia*. Aceste legi au fost date de către Moise evreilor, pe care i-a găsit într-o stare de mare decadenţă. El s-a gândit că acei oameni aveau nevoie de o conduită foarte strictă, prin care să poată dobândi puritatea şi disciplina morală. În caz contrar, asemenea oameni imorali nu ar fi putut evolua spiritual. Sharia nu a fost acceptată de evrei, dar a fost preluată ulterior de Mahomed, care a constatat că evreii nu puteau s-o accepte, dar s-a gândit că putea fi adoptată de cei care doreau să urmeze Islamul, adică abandonul faţă de Divin. Cred că această părere este o interpretare eronată. Mahomed nu ar fi putut să facă aşa ceva. El însuşi a propovăduit *rahman-ul* (compasiunea) de-a lungul vieţii sale. Cum ar fi putut atunci să instituie nişte reguli atât de severe pentru femei?

Aşa cum stau acum lucrurile, toate religiile sunt

tare greu de urmat. Christos a spus că trebuie să te purifici, să-ţi controlezi atenţia, să descoperi prin introspecţie răul interior şi să încerci să te cureţi. În caz contrar, El a spus (în Evanghelia după Matei 5: 29,30; vezi şi Marcu 9: 43,45,47): „Dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine… Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o şi leapăd-o de la tine". El a

A se vedea capitolul despre Metaştiinţă (n.a.)

mai spus: „Oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt" (Matei 5: 39; vezi şi Luca 6: 29). Imaginaţi-vă creştinii trecând cu vederea chiar şi o singură palmă! Când îi priveşti pe creştinii din ţările creştine, felul în care toţi creştinii au ucis oameni în toate colţurile lumii, te întrebi după ce criterii se numesc ei creştini.

Se poate înţelege cu uşurinţă, că toate acestea sunt reguli şi precepte imposibil de urmat de către oamenii

moderni. Este probabil ca ele să fi fost propovăduite nu de către Christos, ci de către Pavel, un personaj introdus în *Biblia* redactată după îndrumările sale. Medicii au ajuns la concluzia că el era epileptic. Fiind un posedat, a debitat tot felul de minciuni cu colaborarea lui Petru, care a fost cel mai slab discipol al lui Christos. Cum ar fi putut Christos să-i dea tocmai lui cheile Bisericii care urma să se edifice pe cele şapte coline? Dimpotrivă, El i-a spus lui Petru: „Înapoia mea, Satana!" (Matei 16: 23). Dar cine este Satana? El este antihristul.

Este imposibil să găsim pe cineva demn de religia creştină, deoarece ar trebui să fie asemenea sfinţilor şi îngerilor care nu tolerează acţiunile nelegiuite de orice fel. Nu am văzut pe nimeni nici cu o mână tăiată, nici cu un ochi lipsă1 pe întreg cuprinsul împărăţiei creştine. Acest lucru dovedeşte că lumea urmează credinţa în Iisus numai în ce priveşte mersul la biserică şi ascultarea unor predici ţinute de persoane care nu sunt

nici măcar suflete realizate şi care nu au primit adevăratul botez divin.

Un primar din Italia m-a întrebat odată: „Cum se face că atâţia oameni participă ia programul dumneavoastră atâtea ore în şir? Nu se plictisesc deloc. Noi, când suntem la biserică, începem să ne uităm la ceas după numai un sfert de oră, iar după o jumătate de oră ne năpustim afară. Totul nu este decât un eveniment social, dar atât de plicticos, încât după predică avem chef să bem ceva într-un bar ca să nu ne luăm la bătaie unii cu alţii". După ce au primit binecuvântarea Sfintei Treimi, de ce ar fi oamenii atât de nerăbdători să se îmbete şi să o ia razna?

Aluzie la spusele lui Iisus menţionate anterior (Matei 5: 29,30; Marcu e*3,45.47) (n.t.).

Descoperim astfel că, în ţările creştine, toţi se comportă exact invers faţă de ceea ce le-a cerut Christos. El a înţeles partea subtilă a purităţii atunci

când a spus: „Să nu ai ochi adulteri”, în vreme ce în cele zece porunci stă scris: „Să nu comiţi adulter. Nu trebuie să ai un spirit de observaţie prea dezvoltat pentru a constata cu stupefacţie că este extrem de dificil să găseşti un singur bărbat sau o singură femeie din ţările vestice, care să nu aibă ochi adulteri. Lucrurile stau altminterea, doar dacă respectivii sunt orbi sau prea bătrâni ca să mai arunce ocheade, căci altfel, toţi îşi plimbă privirile cu lăcomie sau poftă evidentă, de la o persoană la alta. Este imposibil de înţeles cum îşi pot deplasa atenţia atât de repede, de parcă ar avea nişte pârghii în creier, asemenea păpuşilor ce îşi rotesc într-una globii oculari. Ochii încep să li se rostogolească foarte iute, ca la cocote. Până la urmă, respectivii ar putea înnebuni sau deveni chiar posedaţi. Cum poate fi atenţia lor atât de zănatecă, urmărind în zadar o simplă iluzie?

După Christos a venit Mahomed, care şi-a dat

probabil seama că dacă s-ar introduce toate aceste reguli şi precepte, ele s-ar adresa doar bărbaţilor. Dar ce se întâmplă cu femeile? În consecinţă, el s-a referit şi la femei. Desigur că nu este vorba despre ceea ce cred musulmanii când consideră că femeile trebuie înjosite sau torturate. El trebuie să fi spus că, dacă femeile urmează calea unei moralităţi absolute, atunci şi bărbaţii vor deveni morali de la sine. El preţuia femeile sfinte şi nutrea un profund respect pentru mama lui Christos, ca şi pentru femei în general *Biblia* a descris-o ca pe o femeie obişnuită, probabil datorită lui Pavel care era misogin. Ideea de Madonă a venit din religia păgână care existase înainte de Christos şi nu din *Biblie* care a fost redactată de Pavel. Mahomed însă, fiind încarnarea învăţătorului (profetului) primordial, Dattatreya) ştia cine este mama lui Christos. În Sahaja Yoga, ea este venerată ca Maha Lakshmi Mahomed nu voia ca femeile să devină imorale şi să se prostitueze. Pentru

femeia căsătorită existau sancţiuni foarte severe. Se consideră, astfel, că el ar fi spus: „Orice femeie care este imorală trebuie îngropată în nisip până la mijloc şi ucisă cu pietre Mă întreb, însă, dacă el a susţinut un asemenea lucru, sau dacă nu a fost mai curând intervenţia lui Mo awiya, cel care a editat *Coranul*. Practicarea acestei metode în ţările islamice, pentru pedepsirea celor considerate drept femei imorale, constituie în sine un mare păcat. La urma urmelor, este aproape imposibil în vremurile moderne să se mai găsească oameni morali, după modelul conceput de Mahomed. Musulmanii apar, în cea mai mare parte, ca fiind morali doar de frică.

Mahomed a acceptat căsătoria unui bărbat cu mai multe femei, deoarece nu dorea ca femeile să întreţină relaţii fără a fi căsătorite. În acele vremuri, existau multe femei care supravieţuiseră soţilor lor ucişi în războaiele dintre triburi. Existau multe fete tinere care nu aveau nicio şansă să se mărite, pentru că mulţi

bărbaţi tineri pieriseră în războaiele purtate de diferite triburi împotriva lui Mahomed. Tot ceea ce a întreprins el în acea perioadă, a fost esenţial pentru crearea unei noi generaţii de oameni puri şi milostivi. Atât Iisus Christos, cât şi Mahomed, au avut nu numai obârşie divină, dar au fost încarnări venite pe pământ cu o misiune specială, şi anume, purificarea prin abandonarea ego-ului şi condiţionărilor lor. Toţi fundamentaliştii sunt însă profund egoişti şi orbiţi de condiţionări atunci când îşi închipuie că au cea mai bună religie de pe pământ Totul este însă doar o vorbă goală, căci atitudinea lor nici măcar nu se apropie de vreo religie.

Sufletele foarte evoluate care s-au pogorât pe pământ probabil că nu puteau înţelege oamenii cărora le adresau învăţămintele lor. Ulterior, s-a putut observa cât de diferită a fost reacţia oamenilor care susţineau că sunt adepţi ai creştinismului sau ai islamului. Este oare

posibil să i se spună, pur şi simplu, omului modem să îşi menţină controlul asupra atenţiei sau asupra mentalului şi să descopere prin rugăciunea introspectivă sau „Namaz”. ceea ce este greşit în el? De-a lungul timpului, tot acest proces, atât de subtil, a devenit ceva mecanic. Astăzi, omul nu mai înţelege de ce s-au spus anumite lucruri şi de ce trebuie ele îndeplinite, de ce trebuie să se teamă de Dumnezeu cel Atotputernic şi să încerce să devină o bună reflectare a bunătăţii Lui, a măreţiei Lui şi a divinităţii Lui. Rugăciunea rostită fără a avea o legătură (Yoga) cu Dumnezeu

Mo awiya – unul dintre califi, (n.t.).

este asemenea unui telefon fără conexiune. „Namaz” este calea prin care un suflet realizat îşi poate curăţa chakrele, având energia Kundalini deja activată.

În aceste vremuri modeme, au venit pe pământ oameni de un gen cu totul deosebit. Ei sunt cei care urmează orbeşte preceptele unei religii oarbe şi care se

numesc fundamentalişti, deşi nu au nicio idee despre fundamentul religiei. Ar trebui mai întâi să se cunoască pe ei înşişi, ce sunt ei cu adevărat şi ce trebuie să devină prin religie. Ei trebuie să vadă ce fel de societate au realizat până în acest moment. Dacă încearcă să urmeze un crez atât de pătimaş şi de orbeşte, devin o problemă pentru ei înşişi şi pentru restul lumii. Ei nu au făcut decât să arunce blamul asupra tuturor încarnărilor şi a marilor religii.

Dacă, de pildă, trebuie să-ţi controlezi atenţia sau mentalul, dacă trebuie să-ţi faci introspecţia, trebuie să posezi o personalitate lipsită de ego, singura care poate conferi cuiva forţa necesară pentru a se controla şi a se purifica. În vremurile modeme, însă, oamenii sunt foarte implicaţi în aventurile ego-ului sau a condiţionărilor. Ego-ul lor este foarte puternic şi de îndată ce încep să-şi controleze atenţia şi mentalul, urmând cu religiozitate ritualurile (presupuse a fi religioase), devin şi mai

egocentrici, deoarece toate acestea sunt înfăptuite de propriul lor ego. Iată motivul pentru care fundamentaliştii sunt orientaţi către ego, către sine şi manifestă o agresivitate extremă. Mentalul, care este o iluzie, creează ego-ul, iar ego-ul încearcă la rândul său să controleze mentalul. Ego-ul încearcă să controleze şi atenţia şi, drept rezultat, se dezvoltă un ego tot mai mare. Acest ego „umflat” împreună cu condiţionările îi orbesc pe oameni, care încetează să mai vadă realitatea şi se rătăcesc, cu ego-ul şi condiţionările lor, începând să creadă că sunt cei mai grozavi, că sunt cei aleşi şi cei hărăziţi cu dreptul de a-i aduce pe ceilalţi la propriul lor nivel de nebunie. Ego-ul creat de mental nu poate fi perceput. El face rău altora, dar niciodată persoanei care îl posedă. Ego-ul începe să fie flatat când se deprinde cu succesul, iar mai târziu, se extinde la scară colectivă. Ego-ul colectiv reprezintă un mare pericol pentru împlinirea realizării lui Dumnezeu. Asemenea indivizi

fac tot soiul de lucruri împotriva Divinului în numele religiei sau al lui Dumnezeu.

Acum, problema de căpetenie în fundamentalismul islamic este lupta declarată împotriva culturii occidentale. Mai întâi, trebuie să înţelegem că această cultură occidentală nu a fost niciodată mai departe de cuvântul lui Christos. Imoralitatea a devenit în Vest un stil de viaţă, dar ce să mai spunem de imoralitatea în care se complac în secret musulmanii, de câte ori au ocazia? Ei pot fi chiar mai răi decât creştinii.

Cine vizitează oricare ţară creştină, observă cu uimire că deşi se autointitulează naţiuni laice, ele urmează un anumit tip de creştinism. În Anglia, de exemplu, religia anglicană este unica religie acceptată. Franţa este fiica cea mare a Bisericii Catolice. Italia, desigur, dar şi Germania, Spania, Austria, Portugalia, Belgia şi Irlanda, se află sub dominaţia politică a Bisericii Catolice care nu a conferit divinitate nici unei

persoane. Chiar şi ideea Divinităţii este confundată cu banii. Oricine ar trebui să citească *în numele lui Dumnezeu*[7] pentru a se lămuri. Modul în care Franţa practică religia catolică se vede din experienţele sale distrugătoare din Oceanul Pacific. Am vizitat deseori această ţară, căci am ştiut că Parisul este poarta iadului prin care se revarsă întreaga imoralitate. Se poate oare afirma că oamenii ce aparţin acestor naţiuni se străduiesc să dobândească, în viaţa lor particulară sau socială, calităţile umane propovăduite de Domnul nostru Iisus Christos? Ei sunt adepţii lui Christos doar cu numele; pentru a exercita controlul politic ei se folosesc de religie, fiind străini însă de esenţa marilor religii. Toţi sunt interesaţi să facă rost de bani şi refuză să accepte religia universală pură, înnăscută, care este sursa tuturor religiilor. Modul în care ei înţeleg viaţa morală, este într-adevăr foarte şocant Ei cred, de pildă,

---

[7] In numele tui Dumnezeu, de David Yallop, vândută în peste patru milioane de

în băutură, deoarece în religia creştină se spune că băutura este permisă atâta vreme cât Iisus a participat la o nuntă unde a făcut vin din apă. În ebraică, cuvântul „vin” este folosit pentru sucul de struguri, deci pentru mustul scos din struguri. Cum şi-au putut închipui creştinii că Iisus ar fi făcut ceva asemănător vinului franţuzesc, lichiorului benedictin sau whisky-ului scoţian? Este foarte simplu de înţeles logica faptului că nu se poate crea vin în mod spontan. El trebuie să fermenteze, după care devine un vin alcoolizat, foarte costisitor, care produce ebrietatea. Dacă vinul este foarte vechi, cu arome speciale şi cu o fermentare îndelungată, el se vinde la preţuri exorbitante. Acesta însă, nu este nici pe departe mustul creat de către Christos. Este lesne de priceput că El a vorbit fără încetare, despre o conştiinţă superioară. Prin urmare, cum ar fi putut să recomande ceva de genul vinului, care

---

exemplare, denumită Adevărata fată a lui Dumnezeu.

conţine alcool şi produce ebrietatea, reduce acuitatea conştiinţei la inconştienţă şi este profund antispiritual?

În Canada, am întâlnit un erudit care îşi dăduse doctoratul la o universitate oarecare din Anglia. Spre surprinderea mea, teza lui trata despre modul în care alcoolul creează o conştiinţă superioară pentru perceperea Divinului. Mai mult decât atât, numeroase persoane din Europa sunt convinse că prin ingerarea de droguri se poate atinge o conştiinţă foarte înaltă, pentru realizarea înălţării către Dumnezeu. Este o culme a absurdului, dar cine le-ar putea explica asta? în special în Franţa, nu te mai poţi înţelege cu nimeni după ora şase seara, căci toţi încep să bea înainte de această oră. Este imposibil de înţeles de ce toţi s-au apucat să bea în numele religiei, chiar şi atunci când oferă comuniunea cu Dumnezeu, pe care o numesc „sfânta împărtăşanie" (constând din vin şi un fel de pâine învechită). Cum poate crede cineva că vinul, alcoolul care face rău,

produce atâtea boli şi este atât de periculos pentru copii, are vreo legătură cu înălţarea spre Dumnezeu, pe motiv că ar fi, chipurile, sângele lui Christos? Ce insultă adusă vieţii lui Iisus, care a fost încarnarea pură a inocenţei, Logosul sau Aum!

Când locuiam la Londra, s-a întâmplat să mă aflu în vecinătatea unor baruri şi biserici. Am văzut oameni intrând în bar şi ieşind de acolo împleticindu-se, iar pe alţii stând la coadă pentru a intra să-şi ia băutura şi ieşind apoi în aceeaşi manieră ca şi cei dinaintea lor, care îşi goliseră deja portofelele. În plus, era un adevărat du-te-vino de butoaie de bere în curtea din dos a bisericii, singura activitate care se desfăşura în tot cursul săptămânii, cu excepţia duminicilor. Duminica, o puzderie de beţivi stăteau pe scările bisericii cu pricina, cu o mână ţinându-şi sticla, iar cu cealaltă cerşind de la creştinii milostivi, care doreau să plătească rachiul beţivanilor. Toate acestea în numele lui Dumnezeu!

Unii dintre beţivi afirmau că sunt în legătură cu sfinţii şi episcopii îngropaţi în biserică, lată motivul pentru care se aţineau pe lângă biserică, amăgindu-i pe trecători pe motiv că sfinţii îngropaţi acolo le apar în vis şi le iartă păcatele. „Cu permisiunea episcopilor, care au băut ca şi noi, mergem să-i escrocăm pe alţii ca să putem bea”. Aici trebuie spus, cu mare regret, că mulţi sfinţi adevăraţi şi oameni de o mare valoare spirituală nu au fost niciodată recunoscuţi de către Biserică, fiind în schimb dispreţuiţi şi torturaţi, deoarece lumina lor divină dădea în vileag Bisericile şi episcopii lor.

Religia islamică este împotriva alcoolismului, dar dacă un musulman are ocazia, el poate bea mai mult decât un irlandez, un scoţian, sau un rus. Când vreunul dintre aceştia din urmă pleacă de la o recepţie unde s-au servit gratuit băuturi, aproape că rupe din încheieturi mâna gazdei, când ajunge să-şi ia rămas bun. Asta nu contează, deoarece şi doamna respectivă a băut până

într-atâta, încât nu mai poate simţi absolut nimic. Slavă Domnului că musulmanii, chiar dacă sunt beţi, îşi amintesc să nu dea mâna cu o doamnă. La petrecerile musulmanilor, soţul meu şi cu mine eram singurii care nu consumam alcool. Este de necrezut cum toţi aceşti oameni beau pe ascuns. Dacă cineva nu bea, sau nu umblă după femei, nu mai este socotit bărbat. Dar atunci când femeile musulmane beau, ele sfârşesc prin a leşina, sau prin a vorbi despre modul în care sunt persecutate ca femei. Nu cunosc dacă acestor femei li s-a aplicat fatwa. În India, un bărbat musulman poate să divorţeze de soţia sa, mamă a opt copii, fără ca aceasta să primească pensie alimentară. Dacă unii dintre bărbaţi nu beau şi reuşesc să se abţină cu mari eforturi, ajung să se considere drept cei mai religioşi musulmani, cu dreptul de a ucide pe oricine. Ei perorează despre ură şi violenţă în numele Islamului şi al unei moralităţi reprimate. Moralitatea reprimată este însă o adevărată otravă

pentru cei care se consideră puri şi morali. Ei devin violenţi şi cruzi, punând în pericol viaţa celor care sunt cu adevărat sfinţi.

Sufii4 au fost suflete realizate în adevăratul sens al cuvântului. În Turcia am întâlnit mulţi dintre ei, care erau căutători ai Adevărului. Poezia lui Yunus Eiare este absolut cerească. Cum a putut el oare să vorbească despre religia universală şi despre iubirea divină? Eiare a descris omul ca fiind creatura cea mai evoluată, făurită de Dumnezeu după chipul Său. În India au existat Nizamuddin Ahulia, Amir Khusro, Moinddin Chisti, Kabirdas, Shri Sainath din Shirdi, Kanifnath, toţi afirmând acelaşi adevăr al Unităţii universale.

Nu de mult, am audiat discursul unui domn din Sudan, care vorbea de la Meca, unde avea loc o mare adunare a musulmanilor întruniţi pentru pelerinaj. Am fost îngrozită de faptul că ei propovăduiau impunerea cu forţă a islamismului în întreaga lume. Oratorul se făcuse

roşu la faţă de furie, iar această mânie emana din gesturile sale. Un prieten care cunoştea bine arabă, mi-a tradus cuvântarea respectivă. Sudanezul vorbea, de parcă ar fi ştiut la perfecţie ce este just, de parcă ar fi ştiut că era maestrul de ceremonii al salvării omenirii şi de parcă ar fi fost convins că are dreptul să domine lumea cu ideile lui. Cu două zile mai târziu, am aflat de debandada care a urmat discursului său, când în acel loc sfânt au murit mii de oameni. Poate că marele „salvator” nu a păţit nimic şi se află în siguranţă, acolo de unde îşi revarsă veninul marii sale un.

Călătorind în Turcia şi ulterior în Tunisia, am descoperit două tipuri de oameni. În Turcia, Kemal Attaturk, un mare suflet, a adus libertatea femeilor şi o viziune cu totul nouă asupra vieţii. Drept rezultat însă, femeile şi bărbaţii educaţi proveniţi din familii bogate au început să-i imite pe germani. Erau foarte impresionaţi de germani, iar explicaţia pe care o dădeau

se baza pe marea admiraţie a turcilor din Germania faţă de talentul germanilor de a fabrica maşini, lată şi motivul pentru care au importat un nou stil de viaţă, în ceea ce mă priveşte, consider că turcii sunt foarte capabili în orice domeniu de activitate. Cu mult timp în urmă, când invazia şi ocupaţia teritoriilor era privită ca o mare realizare, turcii stăpâneau jumătate din Europa. Arta lor este foarte profundă chiar şi astăzi; ei sunt maeştri în vechea artă a mogulilor. Turcii sunt bucătari şi croitori neîntrecuţi, posedă toate talentele şi este inexplicabil cum au putut fi impresionaţi tocmai de cultura germanilor, care nu au nicio înclinaţie pentru artă şi nici nu o apreciază. La ei se produc faimoasele covoare denumite Harrike, o culme a artei ţesutului, iar argintăria, bijuteriile de aur şi diamantele lor sunt copii splendide ale celor purtate de vechii regi şi de ţarii Rusiei. Odată, am văzut la un hotel *din* Turcia nişte doamne venite la o nuntă. Erau îmbrăcate exact ca

femeile foarte moderne din elita germană, preocupate să-şi expună corpul cât mai mult posibil. Principiul de căpetenie ai culturii occidentale este ca femeile să-şi dezgolească trupul la maximum, pentru a atrage cât mai mulţi bărbaţi. Dar, de fapt, numai prostituatele au acest mod de comportament profesionist, destinat să obţină cât mai multe favoruri de la bărbaţi. De ce este nevoie ca femeile să atragă bărbaţii şi să cocheteze cu ei? Ce nevoie au bărbaţii să flirteze cu femeile? în *Biblie*, în *Coran* sau altundeva, nu există nicio poruncă în acest sens. Flirtul este un păcat şi creează tulburări de personalitate. Majoritatea celor implicaţi au tulburări de atenţie.

Rezultatul este că fundamentaliştii se opun infiltrării Occidentului în cultura ţării lor. Stând de vorbă cu acele doamne, le-am spus: „De ce nu vă îmbrăcaţi ca cei din ţara voastră? în Turcia nu se poartă Purdah1, dar femeile fundamentaliste poartă Chadder

sau Burkha2. Ele inspiră teamă turcoaicelor europenizate, care îşi închipuie că în veşmânt s-ar putea ascunde un pumnal sau chiar un revolver. Femeile musulmane religioase au, de asemenea, un aspect cât se poate de ameninţător. Figurile lor nu exprimă deloc pacea. De ce nu adoptaţi cultura poporului vostru? în ziua în care vă veţi dezbăra de cultura occidentală, se va termina cu fundamentaliştii". Spre stupoarea mea, am aflat că ele îşi cumpărau din Germania nu numai toaletele, dar şi hrana şi prăjiturile, în vreme ce în Turcia se fac cele mai bune mâncăruri şi cele mai minunate haine. Femeile de acolo au un soi de mentalitate de sclav, care le face să se simtă inferioare şi să încerce să se ridice, copiindu-i pe nemţi, cu toate că eu nu cred că există ceva demn de copiat în cultura lor.

Pe când eram odată la München, am văzut o grădină şi mi-am exprimat dorinţa de a o vizita. Atunci mi s-a spus: „Mamă, nu poţi să intri acolo". „De ce să

nu merg să văd grădina aceea?” am întrebat. Explicaţia a fost incredibilă: „Pentru că grădina este de fapt un dormitor în aer liber pentru foarte mulţi oameni, care vin acolo zi şi noapte. Lucrurile se fac în grup şi n-ai să poţi suporta, îţi va veni să vomiţi”. Mulţumită avertismentului nu am intrat în acea grădină denumită Grădina Englezească, pentru că altfel mi-ar fi fost greaţă zile în şir.

Cultura occidentală este foarte mult orientată către sex. În Elveţia de pildă, tocmai ieşisem la un picnic pe ţărmul lacului Leman, când unul dintre băieţi a venit alergând spre mine: „Mamă, nu te duce acolo”. M-au surprins cuvintele lui şi am dorit să văd ce se întâmplă. „Mamă, toate femeile sunt pe jumătate goale”, mi-au spus. Închipuiţi-vă că în Elveţia, unde este atât de frig, ele umblau pe jumătate dezbrăcate. În Anglia, la Bringhton, s-a înfiinţat un club al nudiştilor, sau cam aşa ceva, iar femeile intrau goale puşcă în apa rece ca

gheaţa. Un reporter al televiziunii le-a întrebat: „Cum vă simţiţi?”, iar ele au răspuns: „Ne este foarte cald, foarte bine, foarte plăcut”. Nu mi-a venit să cred. Cum puteau ele, care erau complet goale, să debiteze asemenea enormităţi, susţinând că le este cald şi bine? Probabil voiau să facă prozeliţi ai cultului nudiştilor care, după ei, ar fi unicul drum către Mântuire.

În ansamblu, dacă observaţi, cultura occidentală îl neagă pe Christos, care şi-a sacrificat viaţa pentru păcatele oamenilor. Cei care se autointitulează creştini, se complac în tot felul de activităţi care sunt anti-Christos. În timpurile când Christos a venit pe pământ, oamenii trebuiau să facă penitenţe (Tapasya) pentru a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu. Buddha şi Mahavira au trebuit să facă acelaşi lucru la vremea lor. Creştinii însă nu cunosc ce înseamnă penitenţa şi nu ar putea să renunţe nici măcar la un vârf de ac pentru ceilalţi. Ei se pricep foarte bine la vorbe şi agoniseală.

În ţările subdezvoltate se ţin mari conferinţe pe tema acaparării de ajutoare băneşti. Ţările dezvoltate propun rezoluţii, iar rezultatul este că pentru ţările sărace nu se face nimic, în vreme ce occidentalii îşi cheltuiesc banii pentru a se bucura de ospitalitatea acestor sărmani.

Omul începe să perceapă întreaga omenire ca fiind o singură colectivitate, abia după primirea Realizării Sinelui, căci altminteri, singurul lucru pe care îl venerează este banul. Banul este extrem de important pentru om. El este dătător de senzaţii tari, conferă dominaţie marilor producători, părând astfel că oamenii sunt complet lipsiţi de creier. De exemplu, cu zeci de ani în urmă, nimeni nu obişnuia să călătorească în timpul concediului. Acum însă, toată lumea are grijă ca timp de un an să-şi agonisească salarul, să slăbească, să-şi facă trupul cât mai atrăgător şi apoi să plece pe literal. Englezii din nord pleacă în sud, iar cei din ţările sudice se duc în nord. Acelaşi lucru se întâmplă şi în

Franţa. Franţa stă cel mai bine la capitolul neruşinare, unde nimeni nu o întrece. Sudul Franţei reprezintă ceva cu totul special. Acolo oamenii îşi pierd complet minţile. Bărbaţii îşi fac apariţia în compania unei prietene pescuite de pe băncile şcolii sau ale facultăţii şi astfel, în văzul tuturor, insultă oceanul care, din nefericire, este poluat şi de scurgerile petroliere. Aceasta este însă o altă poveste, despre petrolierele care înscenează în mod deliberat câte un accident, pentru a pune mina pe banii de asigurare.

De obicei, nu poţi călători nicăieri în zilele de vineri şi duminică, din pricina nebunilor care aglomerează traficul în goana lor către mare. Acolo, stau ore întregi la soare, până ajung să se îmbolnăvească de cancerul pielii. Se presupune că bunii creştini trebuie să meargă la biserică, sau cel puţin să se roage acasă, pentru binele tuturor fiinţelor umane, sau măcar pentru al creştinilor. Dar ei îşi iau sticla cu băutură şi stau la

soare cât e ziua de lungă, în vremurile noastre, germanii aleargă înnebuniţi după soare, ajungând pentru asta până în Africa de Sud. Sunt sigură ca într-o bună zi vor veni şi în India ca să se bronzeze, după care se vor îmbolnăvi de cancerul pielii şi vor deveni clienţii plini de bani ai medicilor indieni, lată deci, cam ce se bucură de succes în Occident, unde desfrâul, vulgaritatea şi prostituţia au depăşit orice limite.

Cei din ţările subdezvoltate care merg în străinătate, devin extrem de interesaţi de strălucirea artificială a stilului de viaţă occidental. Blestemul civilizaţiei modeme – care impune dezgolirea corpului şi imoralitatea ce ofensează cultura divină – a contaminat chiar şi unele oraşe din India. Indienii adoptă acum cultura din Vest a „căzii de baie", potrivit căreia oamenii în loc să se îmbăieze îşi dau cu parfumuri. Dacă ei însă, nu sunt în stare să-şi păstreze curăţenia corpului, cum s-ar mai putea gândi să-şi

păstreze curăţenia minţii şi a inimii? Tendinţa generală este orientată către o tot mar mare murdărie, vulgaritate, neruşinare şi către un comportament din ce în ce mai absurd faţă de Divin. Rezultatul este apariţia a tot felul de boli misterioase şi incurabile în paralei cu neacceptarea faptului că întreaga lor cultură este îndreptată împotriva naturii.

Ego-ul este împotriva lui Christos. De vreme ce nu există respect de sine, nu există nici respect pentru alţii. Astfel, oamenii din Vest sunt cât se poate de egoişti şi de aroganţi. Ei consideră că dacă cineva este umil, el are un caracter slab, cu toate că Iisus a spus: «Cei blânzi vor moşteni pământul" [8]. Occidentalii fac o publicitate deschisă pentru ego-ul lor şi pentru lucrurile care fac plăcere ego-ului. Am văzut reclame pentru ţigări, care prezintă fumatul drept o cale de dobândire a prestanţei personale. Educaţia copiilor din Vest e orientată spre

---

M atei 5.5 (n. t).

dezvoltarea ego-ului, şi astfel sunt învăţaţi mai degrabă să înşface obiectele care aparţin altora, decât să împartă cu ceilalţi tot ceea ce au. Mă refer în special la ţările democratice, în care compasiunea şi umilinţa sunt de neînţeles şi în care, deşi oamenii se numesc creştini, nu se practică de fapt adevăratul creştinism pe care la conceput Christos, Mântuitorul nostru.

Aşadar, există acum un nou tip de fundamentalişti ai religiei creştine, şi anume cei care cred într-o nouă cultură. Ei merg la biserică cu capetele rase şi când ies de acolo le ucid pe femeile hinduse care poartă, ca semn de căsătorie, un punct roşu de kumkum pe frunte. Îl venerează pe Christos, se autointitulează „apărători ai credinţei strămoşeşti" [9] şi arată ca nişte vagabonzi respingători. Nu poartă niciodată costum şi nici alte haine care să arate ca lumea. Apar în aceeaşi îmbrăcăminte tot anul şi deţin poziţii înalte în mass

---

[9] Sectă din SUA (.dotbusters"), care le vînează pe doamnele hinduse care

media sau în diferite organizaţii. Îşi bat joc de cei care nu sunt îmbrăcaţi în asemenea straie şleampete, zdrenţuroase şi respingătoare, căci toţi trebuie să pară cât mai rustici şi mai simpli, precum ţăranii primitivi, în timp ce posedă un creier ultramodern. Fundamentaliştii islamici luptă împotriva acestor moderni fundamentalişti occidentali, ce cred în tot felul de absurdităţi la modă.

Chiar şi în artă şi în diferite curente literare, se observă că cele mai populare creaţii sunt de obicei pline de grotesc, extrem de vulgare şi murdare. Omul trebuie să se ferească de o asemenea lectură, căci se poate îmbolnăvi de maladii psihice.

Franţa abundă în asemenea idei şi poate că toate aceste idei vin din această ţară, unde politicienii de frunte au amante care pot ajunge prim-miniştri şi unde nu mai există niciun ideal demn de urmat. Idealismul a

---

poartă pe frunte punctul roşu. (n.t.).

luat sfârşit odată cu Maria Antoaneta asasinată de poporul îmburghezit. Atunci viaţa acestora s-a schimbat şi ei au preluat întregul manierism al nobililor pe care i-au condamnat şi executat împreună cu regele şi regina lor. S-a ajuns astfel la o societate de indivizi licenţioşi şi vulgari, cărora nu le-a mai păsat de calităţile înalte propovăduite de Christos. Câţiva Sahaja Yoghini francezi, înspăimântaţi de societatea imorală din Franţa, au vrut să-şi salveze copiii şi i-au trimis la şcoala noastră de Sahaja Yoga care reuneşte copii din întreaga lume. Biserica Catolică. Însă, deţine o organizaţie lipsită total de discernământ, numită ADFI care a pricinuit şcolii o mulţime de necazuri doar pentru un singur băiat Rezultatul este că în şcoală nu mai există copii din Franţa. Probabil că le-a fost teamă că aceşti copii ar putea deveni morali şi ar face atunci notă discordantă cu tradiţiile catolice franceze.

În întreaga comunitate democratică creştină,

societatea a devenit foarte imorală. Cred că efectul negativ al culturii creştine s-a manifestat mai mult în Tunisia, pentru că acolo am văzut femeile îmbrăcate cu rochii scurte şi străvezii, precum franţuzoaicele. Ele mi-au povestit că sunt ameninţate de fundamentaliştii musulmani, la care le-am replicat: „De ce vă luaţi după franţuzoaice? Ce este atât de grozav în cultura franceză? Se spune că gospodinele din Franţa sa prostituează în timpul liber. Dacă lucrurile stau aşa, de ce să aderaţi la o cultură care este complet împotriva religiei şi a ţării voastre?” Tunisiencele au înţeles acest lucru, după care am adăugat: „Dacă vă veţi îmbrăca la fel ca femeile din Tunisia şi veţi respecta cultura ţării voastre, fundamentaliştii nu vor mai avea de ce să lupte contra voastră”. Fundamentaliştii musulmani au anumite motive pentru care declară că vor ucide pe oricine îmbrăţişează cultura modernă. Ei trebuie însă să înţeleagă absurditatea pretenţiei de a impune moralitatea

cu forţa. De pe asemenea poziţii ei nu vor putea contracara atacul culturii occidentale. Ei înşişi duc pe ascuns o viaţă foarte licenţioasă şi perversă. Jugul moralităţii este destinai doar femeilor, nu şi bărbaţilor. Spre mirarea mea, tunisianca Tasiima Narim, cu care vorbisem, purta blue jeans şi fuma. Asta să fie oare ideea despre libertatea femeilor? Transformarea lor superficială nu poate justifica protestul împotriva atrocităţilor la care sunt supuse femeile musulmane.

Toată lumea ştie foarte bine că femeile musulmane se găsesc într-o situaţie foarte critică. Odată, pe când călătoream spre Aurangabad, am avut o pană de motor lângă Daulatabad, care înseamnă oraşul bogăţiei. Acolo se afla un grup mare de femei musulmane, care luau apă de la o cişmea cu robinetul stricat. Am coborât din maşină şi am început să vorbesc cu ele. Toate erau femei musulmane părăsite prin divorţ (Talaq) de către soţii lor. Fiecare dintre ele avea şapte sau opt copii,

pentru întreţinerea cărora căpătau doar o compensaţie infimă. Erau pur şi simplu muritori de foame. În timp ce luau apă de la robinetul acela stricat, mi-au povestit că uneori mai căpătau ceva de lucru la reparaţia sau construirea unor noi şosele. Trăiau într-un fel de adăpost încropit din nişte bucăţi de tablă sau din frunze uscate, acoperite cu tablă fixată cu pietre. Unele colibe erau făcute din pământ obişnuit. Aceste femei, aflate în cea mai cruntă sărăcie mi-au povestit că în anotimpul ploios dormeau sub poduri de cale ferată, împreună cu copiii lor, pe jumătate dezbrăcaţi şi flămânzi. Unii dintre copii muriseră, dar ele nu puteau obţine niciun sprijin material de la soţii lor. Pentru a le repudia, este suficient ca bărbaţii lor să rostească ,,Talaq, Talaq, Talaq* de trei ori, şi atunci femeile sunt pur şi simplu abandonate pe străzi, unde rămân aşa până ce mor. Acolo erau atât de multe femei aflate într-o situaţie disperată, încât mi-au dat lacrimile. Era ceva prea greu de suportat. Chiar şi

acum, când mă gândesc la ele, mă întreb ce este în realitate religia iubirii şi a compasiunii, religia despre Rahim şi Rahman, despre care a vorbit Mahomed. Drama tor a devenit un adevărat infern de teamă şi tortură neîntrerupta aducătoare de moarte. Cine le va salva pe aceste femei?

Nume şi atribute ale lui Allah, cu care încep toate capitolele Coranul

Rahim – Cel Milostiv; Rahman – Cel Binefăcător (n.t.).

Atât de mulţi copii musulmani mor din pricină că părinţii divorţează şi ei nu ştiu încotro s-o apuce. Nu există nicio cale de ieşire din această situaţie îngrozitoare. În ţara noastră a existat cazul celebru al lui Shah Banu, în care o femeie susţinea că trebuie să obţină de la fostul soţ o anumită sumă de bani pentru întreţinere.

În India, am avut întotdeauna probleme, deoarece

oamenii aflaţi în fruntea afacerilor încearcă permanent să împace minorităţile, prin aşa-numitul secularism. Partidul majoritar îşi exercită conducerea în acest mod, tolerând şi îngăduind în permanenţă toate atrocităţile comise de minorităţi. La noi există legea musulmană şi legea creştină, separate de legea generală. Creştinii nu pot să divorţeze după legea catolică, iar în cazul Shah Banu, deşi curtea supremă hotărâse ca femeia să primească bani pentru întreţinerea sa de la fostul soţ, Rajiv Gandhi, care era pe atunci prim-ministru, a refuzat să accepte verdictul curţii supreme, declarând că trebuiau să fie de acord musulmanii. Dacă cel puţin un singur musulman nu venea să sprijine verdictul, el nu îl putea accepta. Niciun musulman nu a o susţinut verdictul. Oare le-a fost teamă de Fatwa din Iran, sau de musulmanii indieni? Oare nu s-au gândit că aceeaşi problemă cu care se confruntaseră mamele lor s-ar putea afla cândva şi în faţa surorilor şi a fiicelor lor? Până aici

au ajuns lucrurile în toate ţările în care se găsesc fundamentalişti, care îşi torturează soţiile şi se folosesc de *Coran* într-un mod complet greşit Ei înşişi sunt depravaţi, agresivi şi mari beţivi. E de necrezut că nu-şi dau seama de ceea ce fac şi continuă să degradeze poziţia femeii. Efectul este că În lipsa echităţii, femeile sunt atrase de stilul de viaţă occidental, considerând că aceasta este singura lor scăpare.

Am întâlnit odată un rus, care m-a întrebat de ce Naţiunile Unite îi ajută pe musulmanii din Bosnia. El spunea că ruşii avuseseră probleme cu azerii, dar că le rezolvaseră şi că, de asemenea, deţineau controlul situaţiei din Cecenia. Mai spunea că Naţiunile Unite nu cunosc adevărul despre musulmani – o dată ce aceştia vor pune mâna pe Serbia, vor converti ţara la fundamentalismul islamic, deoarece cred că a venit timpul pentru Jihad. Musulmanii fac mulţi copii pentru a creşte ponderea populaţiei lor într-o ţară democratică.

Iar Rusia, care este o astfel de ţară, cum ar putea să tolereze existenţa mai multor religii? Personal, am fost uimită de impresia pe care interlocutorul meu o avea despre musulmani. Eu am un mare respect pentru mulţi dintre ei şi le-aş dori să poată înţelege că acum nu mai este vremea pentru Jihad ci pentru Kiyama, timpul reînvierii şi al înfloririi. Au ei de gând să piardă acest prilej?

Trebuie să înţelegem că ambele atitudini sunt greşite, deoarece toate religiile au înflorit pe acelaşi arbore al spiritualităţii, iar oamenii au rupt florile şi au început să se bată cu aceste flori moarte. Desigur că există şi absurdităţi generate de interpretări greşite şi de intervenţia unor oameni lipsiţi de sfinţenie care apar în mod obişnuit în aceste religii. De pildă, evreii, creştinii şi musulmanii cred că după moarte, trupurile lor vor ieşi din morminte şi vor fi readuse la viaţă la vremea reînvierii, a Judecăţii de Apoi (Kiyama). Este absolut

ilogic, când te gândeşti la ce poate rămâne în morminte după sute de ani. Nimeni nu vrea să gândească şi să înţeleagă că nu corpul, ci sufletul care se înalţă din aceste corpuri se va naşte din nou şi va fi mântuit prin Kiyama care este reînvierea. Cine să le explice aceasta? Nimeni nu poate aborda acest subiect. De îndată ce cineva doreşte să discute cu ei, apare o reacţie violentă şi omul poate fi ucis. Singurul lucru pe care ştiu să-l facă, este să ucidă pentru a împiedica înţelegerea realităţii. În marea lor majoritate, sunt fie oameni lipsiţi de educaţie, fie persoane cu educaţie, care încearcă prin aceasta să-i ţină sub control pe cei dintâi. Problema cea mai mare a fundamentaliştilor este că sunt lipsiţi de milă, în primul rând pentru că nu îl iubesc pe Mahomed, nu ştiu cine a fost el şi de ce a venit pe acest pământ. Ei nu cunosc realitatea şi îşi închipuie doar că sunt exact genul potrivit de oameni care pot ucide oricâţi necredincioşi („Kafir”) doresc, că pot crea oricâte

dezastre vor şi că pot distruge restul omenirii aflate pe o cale diferită de fundamentalismul lor. Descoperim însă că fundamentaliştii nu cunosc fundamentele religiei, iar cei care îşi închipuie că sunt foarte moderni nu au habar încotro vor fi târâţi de mentalul lor ultramodern. Ce şoc teribil îl va aştepta pe omul modern, care şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu! Atât unii, cât şi ceilalţi, încearcă să facă lucruri care nu susţin în niciun fel pacea mondială sau evoluţia spirituală a fiinţelor umane, prin care acestea să poată dobândi pace autentică în inimile lor. Motivul este că mentalul este o iluzie, iar realitatea o constituie creierul. Mentalul creează ego-ul şi condiţionările care, la rândul lor, controlează mentalul.

În realitate, Mahomed, în *Coran*, nu a făcut niciodată din Islam o religie exclusivistă. El a vorbit cu mare respect despre Moise, Avram, Christos şi mama Sa. Cu toate acestea, musulmanii consideră că singura religie adevărată este a lor. Evreii şi creştinii, cred, de

asemenea, că numai religia lor este cea adevărată. Şi mai există o problemă – ei cred că Mahomed a fost unicul mesager al lui Dumnezeu, iar creştinii cred că Iisus Christos este ultimul cuvânt al Creatorului, în timp ce evreii cred că Mântuitorul lor încă nu şi-a făcut apariţia. Dar dacă acestea au fost ultimele încarnări, de ce a spus Mahomed că îl va trimite pe cel de-al doisprezecelea Mahdi? De ce a spus Christos că va trimite Duhul Sfânt2? Nu se poate şti cât timp mai au de aşteptat evreii până la venirea Mântuitorului lor. Ei jelesc şi plâng la Zidul Plângerii şi îşi fac din *Tora* mici amulete dar, în realitate, cel mai important lucru pentru ei, este să-şi recupereze banii pe care i-au dat cu camătă şi să-şi cumpere diamante cât mai scumpe.

Musulmanii, care nu sunt suficient de educaţi pentru a înţelege *Coranul* în original, îşi închipuie că sunt soldaţi în slujba Jihad-ului, condus de o mână de oameni învăţaţi, inteligenţi şi foarte egocentrici. Ei nici

măcar nu au citit *Coranul*, care a fost redactat în forma actuală la patruzeci de ani după moartea lui Mahomed. Cel care a organizat redactarea a fost un om de o mare cruzime, care l-a ucis pe Hazrat Ali, pe fiii acestuia şi pe alţi doi Califi. Se spune că mama acestui al cincilea Calif a mâncat ficatul crud al celui de al patrulea Calif. Câţi musulmani îşi vor pierde viaţa în acest Jihad? Pe de o parte, ei fac mai mulţi copii pentru a crea o majoritate musulmană, iar pe de altă parte se ucid cu miile. Jihad-ul a devenit iminent, iar musulmanii sunt o adevărată ameninţare la adresa păcii şi a progresului din fiecare ţară în care

1 Numele ultimului Imam, care va fi Judecătorul omenirii (n.t.). 3 Ioan 14: 26 (n.t…).

trăiesc. Mahomed a spus: „Dacă nu te cunoşti pe tine însuţi, nu poţi cunoaşte pe Dumnezeu”.

Singura modalitate de a spulbera această imagine crudă este de a deveni un wali1 sau un sufi adevărat. În

realitate, musulmanii au nevoie de dobândirea unei existenţe paşnice, prin intermediul Realizării Sinelui. Cazul evreilor şi al creştinilor este absolut identic. Toţi cred în aceeaşi *Biblie*. Musulmanii, ca şi evreii, cred în *Vechiul Testament*, şi totuşi se ucid între ei. Este tragic şi dureros că toţi aceşti fundamentalişti ai diverselor religii, continuă să se omoare unii pe alţii, în vreme ce în momentul de faţă, oamenii au dobândit posibilitatea să intre în împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum li s-a făgăduit. Fie ca Dumnezeu să-i binecuvânteze cu raţiune şi înţelepciune, pentru a putea obţine cea de-a doua naştere. „Cunoaşte-te pe tine” 2 este începutul înălţării spirituale.

Există o explicaţie pentru faptul că toate cele trei religii, iudaismul, creştinismul şi Islamismul, au devenit deosebit de agresive. La începuturile lor, au existat multe tulburări, ciocniri şi lupte până la punctul de a fi distruse. Drept rezultat, pentru a se proteja, fiecare a

iniţiat o religie bazată pe război. Toţi vorbeau despre iubire, dar răzbunarea a devenit baza principală şi ascunsă a religiei lor. În plus, fiecare dintre ei urmează câte o „carte”, pierzându-se cu toţii în păienjenişul cuvintelor (Shabda Jalam).

Şi în India s-a petrecut un fenomen asemănător. Pe vremea când hinduşii erau oprimaţi de către musulmanii invadatori, a apărut necesitatea unei noi forţe care să se opună acestui flagel. Consecinţa a fost naşterea religiei Sikh. Fiecărei familii hinduse din Punjab i s-a cerut un fiu, probabil cel mai mare, care să se alăture religiei Sikh şi să lupte împotriva opresiunii musulmane. Ceilalţi hinduişti au rămas pasivi, continuând să îşi urmeze ascensiunea sprintuală. Mai existau şi alte religii, precum buddhismul şi jainismul, care credeau în suferinţă, toleranţă şi compasiune. În ciuda acestui fapt, unii dintre adepţii care deveniseră foarte instruiţi prin citirea cărţilor sau prin ritualism, au înfiinţat treptat mai

multe diviziuni. Câţiva hinduişti au format o nouă religie denumită Arya

Wali – paznic al credinţei; de fapt, un sfânt (n.t.). Gnothi seauton (în greceşte) – deviză a lui Socrate (n.t.).

Samaj, îndreptată împotriva religiei ritualiste hinduiste clasice şi venerând puterea lipsită de formă. Membrii acestei religii sunt foarte agresivi şi cred, de asemenea, că ştiu totul despre spiritualitate. Cu ei este greu să discuţi, sau să încerci să-i convingi că se menţin încă la un nivel mental. Hinduiştii au crezut iniţial în toleranţă dar, după un timp, au început să fie oprimaţi de musulmani şi de creştini, adoptând în consecinţă o atitudine defensivă.

Mai există apoi religiile Chinei, care cred în nonviolenţă mai mult faţă de animale, decât faţă de oameni. Astfel, toate aceste religii, atât de măreţe şi atât de sublime, au fost transformate într-o nouă formă bazată pe agresiune. Condiţionările religiilor i-au

separat pe oameni. Singura cale de a rezolva problema, este înţelegerea faptului că toate religiile sunt în esenţă acelaşi lucru şi că fiecare este demnă de respect Omul nu trebuie să aparţină unei singure religii, ci tuturor religiilor, sau acelei religii care se găseşte în interiorul său, înnăscută şi iluminată. Această religie există în fiecare, astfel încât o putem numi religie pură universală. Ea va da un sens adevărat secularismului gandhian, care nu constă în obţinerea de voturi, aşa cum se practică în India, ci în stabilirea unităţii interioare.

În religia hinduistă există credinţa că fiecare fiinţă umană poartă în inimă reflectarea lui Dumnezeu, care este Spiritul sau Ātma. Dacă aşa stau lucrurile, cum este posibilă împărţirea societăţii hinduse în caste? La începuturile civilizaţiei indiene, oamenii au urmat timp de patru mii de ani regula castelor, în funcţie de natura persoanei. Aceasta purta numele de „Jaati”. care înseamnă aptitudinea unei persoane. Cineva care poseda

aptitudinea de a realiza Divinul, era denumit „brahman”. Acest gen de oameni trebuia să fie de o puritate desăvârşită, complet detaşaţi de putere şi de bani. Al doilea grup de oameni, era numit „kshatriya”, sau cei orientaţi către putere, şi ei răspundeau de protecţia oamenilor inocenţi, religioşi şi oprimaţi. A treia castă, era numită „vaishya* şi era interesată de afaceri şi de bani. A patra îi includea pe „shudra” sau oamenii cu o conştiinţă inferioară, care voiau doar să-i servească pe ceilalţi, obţinând o plată pentru servicii foarte obişnuite. Dar toate acestea se bazau pe aptitudinea interioară şi pe Preferinţele individului şi nicidecum pe criteriul naşterii.

Mai târziu, Shri Rama, care a fost una dintre încarnările Divinului pe pământ a arătat în timpul vieţii lui, că respectă oamenii pentru aptitudinea lor. De pildă, atunci când Shri Rama a fost exilat şi a plecat în pădure, s-a întâlnit acolo cu o femeie sărmană, pe nume Shabari,

care făcea parte din casta tribală inferioară. Ea i-a oferit lui Shri Rama, cu o mare iubire şi devoţiune, boabele unui fruct Femeia i-a spus: „Te rog să le mănânci, pentru că nu sunt deloc acre. Le-am gustat eu pe toate mai înainte”. Hrana şi fructele gustate de o altă persoană nu mai pot fi mâncate (Uttishta). Dacă cineva a muşcat chiar şi o bucăţică dintr-un fruct, fructul acela nu mai este pur şi nu mai poate fi oferit, cu atât mai puţin unei încarnări. Dar Shri Rama a fost foarte impresionat de dragostea bătrânei. El a acceptat fructele cu o mare bucurie şi le-a mâncat. Le-a lăudat gustul şi a oferit câteva soţiei sale, Sita. Fratele său, Lakshmana a fost cuprins de gelozie şi a cerut şi el câteva fructe pentru sine. Există multe întâmplări în care Shri Rama s-a purtat prietenos cu oamenii care nu aparţineau castelor de frunte. Povestea vieţii sale, *Rāmāyana* a fost scrisă, de altfel, de către un pescar care fusese tâlhar la drumul mare. El a fost transformat într-un sfânt de către un alt

trimis ceresc, pe nume Narada. Acel pescar obişnuit, care fusese şi tâlhar pe deasupra, a resimţit un asemenea respect pentru Shri Rama, încât a aşternut pe hârtie epopeea minunată a *Rāmāyanei*.

A apărut apoi Shri Krishna, care nu s-a născut într-o familie de brahmani1 sau de kshatriya2, ci de lăptari, care nu aparţineau unei caste superioare. Shri Krishna a săvârşit multe miracole încă din copilărie, demonstrând prin întreaga sa viaţă faptul că naşterea unui copil într-o anumită familie nu era un factor hotărâtor prin care să i se decidă „jaati" sau casta din care să facă parte. El obişnuia să meargă la Hastinapur unde, în loc să locuiască şi să mănânce împreună cu cei din casta superioară, prefera să-şi petreacă timpul cu fiul unei servitoare, numit Vidura, care era un suflet realizat. Vidura făcea parte din casta de jos, dar Shri Krishna obişnuia să stea la el şi să mănânce în casa lui şi nu la palatul regelui din Hastinapur.

Casta preoţească (n.t.), Casta luptătorilor (n.t.).

Mai târziu, sistemul castelor a început să fie bazat pe principiul naşterii persoanei. Astfel, casta era determinată de casta familiei în care se năştea copilul. Stabilirea castei în funcţie de locul naşterii nu existase la început. Spre exemplu, Zeiţa Durga admitea două categorii: asura sau rakshasa (entităţi satanice) şi bhakta (devoţii). E greu de precizat momentul când societatea hindusă a început să accepte sistemul dăunător al castelor stabilite după naştere. Probabil că nişte preoţi fanatici au introdus acest blestem, aducând textelor sfinte modificări personale. Este un fenomen foarte obişnuit tuturor scripturilor religioase, în care un fanatic şi-a strecurat ulterior propriile sale idei. Cum mai putem atunci să considerăm aceste scrieri drept pure sau fundamentale şi să le urmăm cuvânt cu cuvânt? Ele nu au fost nici scrise nici editate de către creatorii religiilor respective.

În India au existat numeroşi poeţi şi sfinţi celebri, care au fost suflete realizate născute într-o castă inferioară şi, de asemenea, mari poeţi şi sfinţi proveniţi din castele superioare. Acest fapt demonstrează că nivelul spiritual al unei persoane nu este determinat de casta stabilită prin naştere. Toţi poeţii şi sfinţii s-au respectat unii pe alţii şi s-au preocupat de ascensiunea fiinţelor *umane*, reluând deloc în seamă apartenenţa lor la o categorie înaltă şi pretenţioasă sau la o castă inferioară. Religia hinduistă nu este exclusivistă şi asta este o mare binecuvântare. Ea nu trebuie să urmeze o unică scriptură şi nici nu are o organizare anume. Există cei denumiţi Shankaracharya, dar ei nu au puterile unor preoţi sau molahi. În plus, se pare că hinduşii venerează pe oricine şi acceptă toţi sfinţii, indiferent dacă sunt hinduişti sau musulmani.

În zilele noastre, brahmanii, care au devenit ahtiaţi de putere, se află în conflict permanent cu kshatriya care

erau preocupaţi dintotdeauna de putere. Toţi aleargă după bani şi fac rost de ei prin înşelăciuni şi fraude, indiferent de poziţiile pe care le ocupă. Acest lucru nu era permis odinioară nici măcar pentru yaishya, care trebuiau să deosebească binele de rău şi nu aveau voie să ia bani de la oameni sau să obţină bani pe seama celor nevoiaşi. Sunt

A treia castă (n.t.).

convinsă că Legea Polarităţii va acţiona şi aici, dând în vileag în scurtă vreme ce toţi acei escroci şi profitori.

Cuvântul „hindus" a fost imprimat pe monede de către Alexandru cel Mare atunci când a venit în India. El a trebuit să traverseze marele fluviu Sindh care înseamnă „ocean", şi neputând să-l pronunţe corect, l-a numit Indu, astfel încât „hindu" a devenit numele religiei urmate de indieni. În vremea guvernării engleze, tara a fost denumită „Hindu-stan", iar după dobândirea

independenţei a căpătat numele „Bharat” în limbile vorbite în India şi „India* în engleză. Portughezii şi numeroase ţări africane precum Erithrea, îi spun „Hindu”.

În ciuda tuturor preceptelor Dharmei (religiei), societatea a devenit foarte conştientă de caste şi a pierdut principiul care se aflase la baza castelor. Astfel, alegerile din India se ţin acum în funcţie de castă, iar sistemul castelor este foarte puternic peste tot. Chiar cei care au elaborat constituţia, au încercat la început să excludă minorităţile din legile destinate majorităţii şi le-au acordat o concesie specială pentru o perioadă de patruzeci de ani. Concesia continuă să existe şi, pe măsură ce un număr tot mai mare de oameni devin conştienţi de natura acesteia, ei încearcă să riposteze claselor superioare. A apărut astfel un tip ciudat de societate, în care politicienii miopi profită de sistemul castelor, pentru a menţine lupta pentru putere. Este greu

să ne imaginăm modul în care aceşti oameni vor reveni la normal şi vor înţelege că aptitudinile lor nu au nimic a face cu castele. Această problemă a fost rezolvată în Sahaja Yoga, prin pierderea simţului castei în care ne-am născut. Sahaja Yoghinii devin suflete realizate mai presus de aşa-zişii sfinţi. Falsul sistem ai castelor şi al religiilor se risipeşte asemenea întunericului în faţa strălucirii soarelui. Ei se căsătoresc între ei fără nicio condiţionare de castă, rasă, naţionalitate sau religie Căsătoriile se fac în mod spontan, 95% dintre ele sunt reuşite şi constituie modele pentru relaţii de familie bune şi foarte fericite.

Acum, câteva cuvinte despre buddhism. Buddha a vorbit numai despre compasiune. El a suportat toate dificultăţile din vremea lui şi, spre sfârşitul vieţii, a trăit în condiţii materiale precare, dându-şi ultima suflare într-un colţ îndepărtat al Indiei. Viaţa lui Indus (n.t.).

Buddha a fost într-adevăr ideală, dar oamenii îşi

imaginează că nu poţi să realizezi ascensiunea spirituală decât dacă suferi ca el şi renunţi la totul, aşa cum a făcut el. Conform concepţiei ascetice, omul trebuie să renunţe la familie, la bani, la proprietăţi, la toate bunurile posedate, să renunţe la viaţa sa normală şi să adopte celibatul, pentru a evolua pe calea spiritualităţii. Dar există buddhişti şi buddhişti. Majoritatea formelor de buddhism se pierd în ritualică sau în meditaţie mentală. Japonezii urmează sistemul Zen, fără să înţeleagă nimic din el. Ei au construit un magnific templu al lui Buddha la Bodhi Gaya, unde Buddha a atins Nirvana. Pe vremea când Genghis-Han a invadat Biharul, călugării buddhişti s-au abţinut de la violenţă şi au murit cu toţii. Un alt stil de buddhism este acela al japonezilor, care au avut de învăţat o cumplită lecţie prin suferinţele de la Hiroshima.

Dalai Lama propovăduiesc non-violenţa, *dar au fost întotdeauna* ahtiaţi după bani sau după aur. La

Beijing se pot vedea *mii de* tipsii de aur şi *carafe* de aur cu inscripţii în limba pali, toate provenite din tainiţele lămâiste. Se spune că ele au fost salvate dintr-un râu, de către soldaţii chinezi aflaţi în urmărirea lui Dalai Lama şi a adepţilor săi care, în fuga lor spre India, au aruncat în apă o parte din aurul pe care îl transportau. El a fost recuperat şi expus într-un muzeu. Aceşti indivizi poartă veşminte de culoarea şofranului, ca să arate că ei sunt Sanyasi, dar trăiesc la Dharamshala asemenea unor prinţi. Am întâlnit în Canada un astfel de „sanyasi", care mi-a relatat că avea un singur rând de haine şi că îşi dăduse întreaga avere lui Dalai Lama, care merge să cerşească în toate ţările lumii. În Dharamshala au avut loc proteste împotriva oamenilor foarte agresivi ai lui Dalai Lama, dar multe guverne manifestă simpatie pentru acest conducător spiritual foarte atras de aur şi de bani. Protestatarii au trebuit în final să-şi ceară scuze, ca să calmeze aceste guverne atât de ignorante şi de

incapabile să deosebească adevărul de ipocrizie. În realitate, buddhismul este ca un soi de afacere particulară a lui Dalai Lama.

La ora actuală, un mare număr de refugiaţi buddhişti se află în India, care nu-şi poate permite să-i găzduiască, având în vedere

1 Călugăr cerşetor (n.t.). 161

că aceşti sanyasi ahtiaţi după aur, au creat o prăpastie diplomatici între China şi India. În Nepal există buddhişti care cred în magia neagră, tot acolo fiind şi locul unde se rătăcesc foarte mulţi căutători. Lămâiştii buddhişti sunt de mai multe soiuri. Unii dintre ei au mănăstiri în care, pentru a ridica energia Kundalini, îi lovesc pe căutători peste coloana vertebrală până ce le rup spatele. În China, ei o venerează pe Mama Compasiunii, Kwan Yin, care a fost o încarnare chineză. Buddha a elaborat trei mantre: abandonul faţă de Domnul Buddha sau de un suflet

realizat, abandonul faţă de Dharma (moralitate), şi abandonul faţă de colectivitate. Lămâiştii însă, recurg la o tânguire foarte zgomotoasă pentru cântarea mantrelor. La fel ca toate încarnările din celelalte religii, Buddha a vorbit despre „Maitreya", un viitor Buddha care va aduce mântuirea… Maitreya" însemnând că trei Mame se vor încarna împreună pentru a acorda Nirvana.

Acelaşi gen de idei predomină şi printre creştini, în special cei catolici, unde femeile tinere devin călugăriţe, iar bărbaţii tineri devin fraţi şi părinţi. Aceste metode sunt complet împotriva naturii, deoarece oamenii sunt oameni, şi dacă sunt forţaţi să se integreze în acest sistem absurd, încearcă să evadeze începând să ducă în secret o altă viaţă, lată cum se explică de ce unii călugări şi călugăriţe devin atraşi de sexualitate. Foarte mulţi dintre ei au reuşit să respecte celibatul, dar constrângerea a fost atât de mare, încât mulţi au devenit violenţi şi şi-au pierdut orice iubire sau afecţiune pentru

cei din jur. Transformaţi în maşini fără suflet, ei s-au făcut vinovaţi de ajutorarea criminalilor de război pentru a fugi din Germania în Argentina.

Un alt fapt incredibil este modul în care Vaticanul a reuşit să tipărească bancnote false în valoare de nouă milioane de dolari, pentru a le distribui prin intermediul băncii sale Ambrosiana. Legăturile Vaticanului cu Mafia şi cu partidul democrat-creştin sunt zilnic atacate în Italia de către un magistrat foarte combativ. În Canada, mulţi copii au fost agresaţi sexual de preoţi, iar în Austria mulţi preoţi au drept amante femei căsătorite sau trăiesc în secret cu femei de la care au copii, fiind aşadar „părinţi în sensul cel mai real al cuvântului. Argumentul este că Biserica nu doreşte să plătească pensii pentru văduve şi atunci ei nu pot declara că au soţii. Dacă îi vezi pe aceşti „sfinţi" şi ştii ce fel de persoane sunt în realitate, eşti uimit de uşurinţa cu care li se acordă tocmai lor premii pentru pace. Am cunoscut

o doamnă care a primit o asemenea distincţie şi care este una dintre cele mai agresive fiinţe pe care le-am întâlnit vreodată. Călătoream odată spre Calcutta şi doamna cu pricina a intrat în avion purtând în *mână* un obiect ciudat. Ea dorea să stea pe locul din faţă. Stewardesa i-a spus că locurile din faţă erau rezervate pentru nişte infirmi care nu puteau fi mutaţi în altă parte. Ei trebuiau să stea pe locurile din faţă care le fuseseră rezervate. Plină de aroganţă, femeia a declarat atunci că este o personalitate foarte importantă şi că trebuie să i se dea locul din faţă. A început pur şi simplu să se bată cu personalul avionului, ţopăind timp de mai bine de o jumătate de oră pe intervalul din faţa uşii. În final, i s-a cerut să părăsească avionul. N-am mai putut să suport scena, aşa că am închis ochii ca să adorm. Toate acestea s-au întâmplat desigur, înainte de acordarea premiului căci, dacă ar fi apucat să-l primească, nu ştiu cam câţi oameni din avionul acela ar fi fost trimişi la închisoare.

Din păcate, aroganţa este obişnuită la toţi cei care îşi închipuie că fac un mare sacrificiu pentru Dumnezeu, pentru vreo acţiune naţională, sau altă idee de interes general. Ei devin atât de irascibili, încât ai nevoie de o bâtă ca să te apropii de ei. Niciunul, însă, nu a fost vreodată atât de departe de Dumnezeu, cât şi de oricare religie a compasiunii.

În India, creştinii sunt oameni convertiţi. Ei provin de obicei din medii foarte sărace. Convingerea lor este că Iisus a fost un englez născut în palatul Buckingham. Există o anecdotă despre un sătean de pe lângă Allahabad, care a fost convertit şi botezat cu numele de Sikander (Alexandru), astfel încât se numea acum Alexandru Bhura. Bhura era propriul său nume care înseamnă «cel blond". De câte ori venea la Allahabad, făcea o baie în râul sacru Gange. Misionarii care l-au convertit i-au spus că devenise un creştin şi că nu mai putea să venereze fluviul Gange. Omul a fost uimit de

acea idee absurdă şi a răspuns în limba lui: „am devenit un sahib, dar cum mi-aş putea părăsi religia (Dharma)?”

Blestemul democraţiei este importanţa mare acordată votului majoritar, care îi face atât pe musulmani cât şi pe creştini să umfle din răsputeri numărul voturilor prin convertirea de noi adepţi, sau prin naşterea de copii cât mai mulţi. Se spune că femeile musulmane sunt ca nişte fabrici producătoare de copii.

Papa, foarte dibaci în afacerile politice, este un adversar al avorturilor, dar nu a ezitat să trimită în secret arme în Polonia pentru lupta împotriva comunismului, contribuind la moartea a mii de polonezi nevinovaţi.

iată-ne ajunşi şi la jainism, care are o serie de practici foarte amuzante. Mai întâi de toate, ei vor să salveze viaţa tuturor viermilor, ţânţarilor şi ploşniţelor. Mai demult, se spunea că aveau obiceiul să bage un brahman într-o colibă, după care adunau toate ploşniţele din sat şi le puneau acolo, ca să sugă sângele

brahmanului ce trebuia să le rabde muşcăturile. După ce ploşniţele terminau de supt sângele bietului brahman, ele se umflau şi cădeau pe jos. Abia atunci putea sărmanul brahman să iasă din colibă şi să primească o grămadă de bani pentru sacrificiul lui. Întotdeauna m-am întrebat de ce se foloseau de un brahman. Oare voiau ca sângele pur al brahmanului să dea şi ploşniţelor o viaţă spirituală? Întâlnim atâtea lucruri stupide şi ridicole! Cum au putut ei, de pildă, să îl reprezinte pe Mahavira în pielea goală? Povestea a fost în realitate aşa: Shri Mahavira se afla în meditaţie, şi atunci când a ieşit din starea respectivă a observat că o parte din veşmântul său se prinsese într-un tufiş plin de spini (kunj). Dar jumătatea cealaltă de haină încă îi mai acoperea trupul. Atunci Shri Krishna a voit să-l supună la o încercare. El a apărut şi a zis: „De ce porţi bucata asta de veşmânt pe tine? Tu eşti prinţ, iar eu sunt un om sărman. Mai bine dă-mi-o mie”. Shri Mahavira, care era

foarte generos, i-a dat bucata rămasă şi s-a dus până la palatul său din apropiere, acoperindu-se cu nişte frunze. Doar pentru câteva secunde a stat complet dezgolit, dar s-a acoperit imediat cu frunze şi s-a reîntors (a palat. Acum însă găseşti peste tot statui ale lui Mahavira gol puşcă, ce îi reproduc în detaliu

Domn (n.t.).

părţile intime, de parcă Mahavira nu a fost nimic altceva decât acesta părţi. Asemenea absurdităţi irită orice persoană dotată cu bun simţ Cum pot ei să îl insulte pe Mahavira în felul acesta? Dacă observaţi capodopera lui Michelangelo din Capela Sixtină, veţi vedea că el nu l-a înfăţişat nici pe Iisus, nici pe Fecioara Maria şi nici pe Dumnezeu Tatăl fără veşminte. El i-a reprezentat goi pe alţii, dar niciodată pe aceştia. Aşadar, expunerea lui Mahavira goi pe toate drumurile din India, este o mare ofensă adusă unei mari încarnări.

Cu doi ani în urmă, primarul oraşului Bombay a

trimis pe cineva să mă consulte într-o problemă foarte serioasă. Problema era că jainiştii nu voiau să distrugă nici măcar viermii intestinali. Ei culegeau într-un vas toţi aceşti viermi, şi îi duceau pe o colină anumită care. În special după ploi, devenise o sursă puternică de murdărie şi infecţie, şi primarul nu ştia cum să rezolve această problemă. Şi eu am fost extrem de descumpănită. De ce ţineau morţiş jainiştii să salveze ploşniţele şi viermii? Putem da oare Realizarea Sinelui la ţânţari, găini sau capre? Pe cine încearcă ei să salveze cu ideologia non-violenţei? în primul rând non-violenţa trebuie manifestată faţă de fiinţele omeneşti, dar ei se comportă exact pe dos. În India, cei mai mulţi dintre jainişti sunt oameni foarte bogaţi şi foarte imorali. Am întâlnit odată o doamnă jainistă foarte bogată, care îl adusese pe iubitul ei, de asemenea bogat, pentru a fi vindecat. Soţul ei, un mare afacerist din lumea mass-mediei, întreţinea relaţii amoroase cu soţia celui

bolnav. Cu alte cuvinte, există relaţii mutuale strânse între jainişti. Unii doctori jainişti sunt foarte atraşi de bani şi nu respectă nicio etică. Unii dintre ei, în ciuda religiei urmate sunt plini de cruzime şi de viclenie. De altfel, jainiştii de pretutindeni sunt ahtiaţi după câştiguri materiale. Întotdeauna ei îl reprezintă pe Mahavira dezgolit, fără niciun fel de îmbrăcăminte, deşi este absolut de neconceput ca nuditatea să-l conducă pe om spre Dumnezeu. În toate colţurile Indiei însă, dai peste sfinţi jainişti care se plimbă goi Puşcă pe străzi.

Odată m-am aflat într-o situaţie foarte jenantă, când m-am dus la Hastinapur cu soţul meu care era funcţionar fiscal în districtul Meerut. Acolo era în toi un fel de ceartă între cele două ramuri ale religiei jainiste. Prima, numită Digamber, include adepţi care nu Poartă niciun fel de haine şi nu cred în sfinţii care sunt înveşmântaţi deoarece ei trebuie să fie acoperiţi doar de direcţiile cardinale ale nordului, sudului, estului şi

vestului. A doua, numită Shwetambar, crede în portul hainelor albe şi acoperirea feţei cu o bucată de pânză, care să împiedice pătrunderea în corp şi deci uciderea diverselor insecte sau microorganisme. Spre ghinionul nostru, ne-am dus mai întâi la templul Digamber şi ne-am aşezat în primul rând, împreună cu toate accesoriile necesare strângerii taxelor. Exact atunci au apărut vreo patruzeci de sfinţi goi puşcă şi s-au aşezat în faţa noastră. A fost un şoc teribil! Mi-am lăsat capul în jos, iar soţul meu a fost cuprins de furie. Oamenii aceia îşi smulgeau fire de păr din cap şi din diverse alte părţi ale corpului. Cu siguranţă că la ei se referea marele poet Kabir când a spus: „Dacă tu crezi că poţi să ajungi în rai prin smulgerea firelor de păr, sau dacă ai impresia că vei merge în cer prin raderea capului, atunci să ştii că oaia care este tunsă de două ori pe an va sosi în rai cu mult înaintea ta”. Care este deci sensul acestor aiureli? Este foarte interesantă credinţa lor că dacă o ţii întruna cu

smulgerea firelor de păr, vei atinge idealul absolut al jainismului. Tot acel circ l-a înfuriat aşa de tare pe soţul meu, încât s-a ridicat de pe scaun, m-a luat de mână şi am ieşit imediat afară, lăsând în urmă toate materialele cu care venisem. În timp ce intram în maşină, cineva a venit în fugă şi l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat? De ce v-aţi supărat?" Soţul meu a replicat: „Nu pot să tolerez asemenea vulgaritate, insultă şi lipsă de bună creştere". Şoferul tocmai pornise maşina, când el m-a întrebat, privind în jos: „De ce ne-au făcut una ca asta?" Eram amuţită de ruşine, aşa că am spus doar „Nu ştiam că discipolii marelui Mahavira fac asemenea lucruri. Trebuie să plec imediat de aici". Atunci el m-a întrebat: „Tu, care ştii atâtea despre religii, cum nu ştii nimic despre felul acesta oribil în care îi şochează pe cei din jur?" l-am mărturisit: „Ştiu multe despre religii, dar nu ştiu destul despre adepţii lor, care sunt exact contrariul maeştrilor care au iniţiat acele religii".

Jainiştii mai au şi un sistem de călugărie atât pentru femei (Sadhi), cât şi pentru bărbaţi (Sadhu). Ei proslăvesc nudismul şi au de obicei magazine de îmbrăcăminte, în special occidentală, şi fabrici de textile şi tot felul de industrii care creează probleme ecologice. Se pricep foarte bine să-i hrănească pe călugării jainişti, dar pe nimeni altcineva. Periodic, se organizează licitaţii pentru cumpărarea unui bilet cu care fericitul câştigător are voie să mişte un evantai numit chavar (confecţionat din cozi de yak) în faţa fotografiei lui Mahavira, în timpul unor uriaşe procesiuni. Acest privilegiu se dobândeşte prin plata mai multor mii sau milioane de rupii.

Există zece orientări religioase care reprezintă valenţe ale personalităţii umane. Atunci când ele se deteriorează, omul devine confuz sau agresiv. Multe dintre încarnările maeştrilor primordiali au venit pe acest pământ pentru a reface echilibrul interior al

fiinţelor umane, prin propovăduirea iubirii şi a disciplinei morale. Urmaşii lor însă, au denaturat învăţăturile primite. Prin Sahaja Yoga, religia universală înnăscută a Iubirii Divine este iluminată în interior, iar căutătorul devine în mod spontan cu adevărat religios, moral, plin de pace şi de compasiune, o personalitate iluminată şi puternică.

PACEA

Ego-ul şi condiţionările sunt create de către, este un mit. Pe măsură ce noi creăm condiţionările cu mentalul nostru, acestea ajung la rândul lor să controleze mentalul. În acelaşi fel mentalul este controlat şi de ego. Ego-ul este o boală foarte periculoasă, de care suferim cu toţii. Atunci când ego-ul se umflă, omul se simte buricul pământului. El începe să plutească purtat de balonul ego-ului şi nu mai resimte necazurile existentei. Ego-ul este foarte mulţumit când îi poate răni pe alţii sau poate spune lucruri care îi vor

face pe ceilalţi să fie extrem de nefericiţi. El te determină să faci lucruri cu desăvârşire inumane. Atâta vreme cât oamenii nu îşi fac introspecţia, nu pot sesiza caracterul malefic al ego-ului. Dacă cineva se îmbogăţeşte pe neaşteptate, ego-ul i se va umfla şi mai mult, căci orice realizare sau recunoaştere a unor merite poate umfla acest balon al ego-ului.

A existat odată o jucătoare de tenis, care nu avea deloc încredere în ea înaintea unui meci. Prietenul ei i-a dat curaj, pentru a-şi învinge slăbiciunea. A plecat împreună cu ea în Anglia, i-a stat tot timpul alături, ajutând-o şi îmbărbătând-o. Pe parcursul meciului a susţinut-o, bătând din palme şi aclamând-o. În final, ea a câştigat meciul şi a primit o mulţime de bani, dar în culmea triumfului şi-a ignorat prietenul, care trebuise să împrumute bani pentru acea călătorie, şi chiar l-a insultat când el a încercat să-i vorbească.

Dacă cineva posedă vreo proprietate, atunci

devine foarte încrezut. În trecut, au existat în India mulţi latifundiari care zbierau la toată lumea şi vorbeau pe un ton atât de ridicat, încât credeai că a venit sfârşitul lumii. În urma legislaţiei introduse acum patruzeci de ani, ei au fost expropriaţi, dar stilul le-a rămas neschimbat. Dacă un bărbat are lângă el o femeie frumoasă, fie că îi este soţie, fie că nu, ego-ul i se umflă imediat. Intelectualii, oamenii de ştiinţă, birocraţii, profesioniştii şi politicienii sunt tot timpul victime ale acestui fenomen. Există anumite culturi, care creează de asemenea personalităţi orientate către ego. Probabil că bărbaţii şi femeile respective nu îşi dau seama cât de ridicolă este atitudinea lor şi nu realizează că influenţa ego-ului îi târăşte în afara înţelepciunii.

Este clar că de câte ori încerci să te opui unui lucru care este în mod evident absurd, ego-ul începe să funcţioneze. El explică foarte inteligent şi raţional toate falsele identificări. El împiedică omul să îşi dea seama

de ceea ce este rău şi în afara normalului, în asemenea situaţii, oamenii acceptă pur şi simplu un comportament sau o atitudine, doar pentru că este ceva nemaivăzut.

Ei îşi pierd echilibrul raţiunii şi, puşi în faţa noutăţii, ei sunt gata de orice aventură stupidă şi prostească. Discutând odată cu un diplomat, am ajuns la Freud. La întrebarea: de ce nu-mi place Freud? am răspuns: „Pentru că afirmaţiile sale sunt eronate şi propovăduieşte imoralitatea. Îl prefer pe Jung, care a fost foarte înţelept şi, opunându-se lui Freud, a urmat o linie rezonabilă de percepere a realităţii”. El mi-a replicat atunci: „De ce este acest Jung atât de mare? El a spus doar aceleaşi lucruri pe care le găsim şi în tradiţii. Ce noutate a adus? Freud a spus ceva cu totul nou şi de aceea este atât de mare”. Atunci i-am dat un răspuns destul de nediplomatic: „Domnule, dumneavoastră aţi mâncat toată viaţa acelaşi gen de mâncăruri, dar nu aţi mâncat niciodată şi masa. Este ceva nou, de ce nu

încercaţi să mâncaţi masa asta de sufragerie? El a fost foarte şocat de remarca mea, deşi am rostit-o pe un ton foarte amabil. Acel domn era foarte inteligent şi binecunoscut pentru scrierile sale, aşa că am fost surprinsă văzând că, prin afirmaţiile sale iresponsabile, dovedea atâta necunoaştere a principiilor fundamentale ale vieţii. Probabil că în ochii altora, el apărea foarte tolerant echilibrat, normal şi plin de imaginaţie, dacă şi aceştia vedeau lumea prin aceeaşi prismă cu el.

La primul program public de Sahaja Yoga pe care l-am ţinut în Occident, am cunoscut şapte adepţi hippy. Pe vremea aceea nu purtau cercei, dar aveau un păr îngrozitor la vedere. Îmi pare rău, dar nu pot să fi compar cu niciun fel de pasăre sau de animal. Erau plini de păduchi şi îşi scărpinau tot timpul şuviţele încâlcite. Când i-am întrebat de ce purtau părul ca oamenii primitivi, mi-au replicat că doreau să devină ca oamenii primitivi care erau foarte paşnici-Atunci a trebuit să le

spun: „Dar sub păr aveţi un creier modern. Cum îi puteţi schimba circumvoluţiunile?”

Întreaga literatură şi artă modernă se află sub semnul vitezei. Cu cât viteza este mai mare, cu atât este mai populară.

Literatura de succes trebuie să trateze subiectul într-o manieră rapidă. Chiar şi filmele abordează teme cu o derulare atât de vertiginoasă, încât pierzi firul acţiunii cu mare uşurinţă. Majoritatea sunt, de asemenea, foarte trase de păr. Viteza nu permite abordarea unor aspecte mai profunde ale personajelor, cum ar fi emoţiile, sau acele resorturi intime care aduc pacea şi bucuria pură.

Viteza este o altă modalitate care le dezvoltă oamenilor un ego foarte mare. Un exemplu este Marele Premiu automobilistic, acceptat ca un sport de succes, care atrage un public numeros dar care, ca să fim cinstiţi, este foarte nociv pentru ego. Câştigătorii cursei

şi suporterii lor devin foarte plini de importanţă. Când vreun participant suferă un accident mortal, spectatorii trăiesc cea mai extraordinară emoţie a vieţii lor. Putem înţelege lesne că Divinul nu putea să-l fi ales pe nefericitul pilot pentru un asemenea deznodământ tragic, doar pentru a-i şoca pe spectatorii care cască gura la Marele Premiu al curselor de automobil. Un alt exemplu de distracţie morbidă îl constituie luptele de tauri din Spania. Spaniolii sunt înnebuniţi după luptele cu tauri, care se organizează de şase ori pe an pe nişte stadioane uriaşe, ticsite cu oameni. Această „artă" a fost adusă de arabii care ajunseseră la cârma Spaniei şi erau foarte duri cu populaţia locală. Franco, venit mai târziu, a fost şi el un dictator crud şi, drept rezultat, poporul a manifestat o anumită rezistenţă. Ea a evoluat în final într-un tip de ego total inuman, care le-a dat oamenilor plăcerea sadică de a vedea un taur ucis de matador. La întâlnirea mea cu nişte doamne din Spania, am constatat

că aveau un ego foarte mare… Cu ce vă ocupaţi? Ce lucraţi?”, le-am întrebat.

— Ne antrenăm pentru a deveni matadori”, mi-au răspuns ele. Nu am replicat în niciun fel, căci ce puteam spune unor femei atât de ambiţioase? Dacă femeile încep să înveţe box, lupte sau se apucă să devină matadori, ce se va întâmpla cu ele? Vor căpăta fără îndoială o nouă identitate, care nu este nici bărbat şi nici femeie.

Într-una dintre vizitele mele la Los Angeles, am fost surprinsă văzând la aeroport femei care purtau mâneci scurte şi etalau nişte muşchi ai braţelor foarte dezvoltaţi. La început, nu am înţeles cum se făcea că aveau părul lung şi arătau ca femeile, dar aveau muşchii mai proeminenţi decât bărbaţii. Mi s-a spus ulterior, că era vorba de o mişcare a femeilor care doreau să-i eclipseze pe bărbaţi, prin dezvoltarea unui corp atletic, lată că violenţa dintre bărbaţi şi femei continuă să existe

la un nivel foarte subtil. De ce este necesară lupta cu sexul opus, de vreme ce sexele sunt absolut complementare? Nu ştiu când vor înţelege oamenii că tot acest conflict este lipsit de sens. Dacă bărbaţii şi femeile sunt în competiţie pentru realizările lor în plan fizic şi nu în plan moral, copiii vor învăţa să facă şi ei exact la fel. Femeile nu ar trebui să fie atât de preocupate de corpul lor, numai dacă nu sunt dornice să şi-l vândă pentru a câştiga bani. În acelaşi fel, bărbaţii nu ar trebui să irosească atâta timp făcând culturism, dacă nu doresc să practice vreun sport precum rugby-ul. Acum este la modă să fii foarte subţire, adică exact opusul ideii de culturism. Aici se merge spre cealaltă extremă unde se rabdă de foame şi deseori se ajunge la anorexie şi alte feluri de boli. Prin slăbire, omul devine şi mai egoist. Pare de necrezut, dar o persoană slabă este mai irascibilă decât una grasă, şi asta din pricina unei proaste funcţionări a ficatului. Ea este atât de epuizată,

încât pe de o parte este slabă, iar pe de altă parte devine extrem de nervoasă. Am cunoscut oameni care tremurau, pentru că erau atât de slabi încât nu-şi puteau controla emoţiile. Atunci când se mâniau, ajungeau să tremure ca frunza şi deveneau palizi, de parcă ar fi, văzut moartea cu ochii, lucru care îi băga în sperieţi pe cei din jur.

Există multe false identificări înnăscute, ce amplifică ego-ul. Una dintre ele apare la indivizii care se nasc şi trăiesc într-o anumită ţară. Fiinţele umane au un vechi obicei de a se grupa în virtutea unei false identificări oarecare. În special ego-ul se manifestă într-un mod foarte grosolan. Când oamenii spun: „Nu-mi place asta, nu-mi place aia", ei trădează o proastă creştere. Dar şi politicienii au stilul de a declara: „Eu cred că…". Dar cine sunteţi voi să nu vă placă ceva şi cine sunteţi voi ca să aveţi o convingere şi să o difuzaţi peste tot? Care este dovada că ceea ce credeţi

voi reprezintă adevărul, sau că ceea ce este pe gustul vostru de mari cunoscători” reprezintă ceva foarte rar sau extraordinar?

Am întâlnit mulţi oameni care nu pot accepta adevărul, din pricina ego-ului. Odată, un reporter de televiziune foarte arogant şi mojic, a venit să-mi ia un interviu. Bineînţeles că toţi cei de teapa lui sunt instruiţi să se poarte aşa, astfel încât nu are niciun rost să-i criticăm pentru stupiditate. Acesta însă, era cu totul special. M-a întrebat mai întâi ce fac la Londra sau în Anglia, remarcând că ar fi trebuit să stau în India şi să-mi ajut biata ţară. l-am răspuns: „Eu nu mă aflu aici la dorinţa mea, ci deoarece soţul meu a fost ales într-un post la Naţiunile Unite şi sediul se găseşte la Londra; ca soţie, trebuie să fiu alături de el. În India, însă, rămân o perioadă de şase luni în fiecare an”. După care, l-am întrebat plină de umilinţă: „Cine este răspunzător de sărăcia Indiei? Dacă o ţară are «musafiri» timp de trei

sute de ani, fără vize sau aprobări de imigrare, cum vă mai aşteptaţi ca ea să fie bogată? în tot acest răstimp toate bogăţiile au fost stoarse din India, fără niciun fel de scrupule, pentru a crea un stat prosper unde oamenii trăiesc toată viaţa din ajutorul de şomaj. Odată, un domn s-a lăudat în faţa mea după ce îl întâlnisem pentru prima dată: „Slavă Domnului, acum sunt fără serviciu”. Un grup numeros i s-a alăturat într-o mare veselie, declarând că ei nu au lucrat de când se ştiu. Imaginaţi-vă acei absolvenţi de la Oxford şi Cambridge, lăudându-se cu libertatea lor după terminarea facultăţii! Dintre aceştia există acum foarte mulţi cărora nu le este ruşine să primească alocaţie de şomaj. L-am întrebat apoi cine va sărăci şi cine se va îmbogăţi? Acest răspuns, venit de la o gospodină obişnuită din India, l-a supărat peste măsură. Următoarea sa întrebare a fost: „De ce aveţi o populaţie atât de mare în India?” l-am răspuns cu mult calm: „Domnule, aş putea spune că *şi*

dumneavoastră sunteţi probabil răspunzători pentru această suprapopulaţie”. Explozia ego-ului reporterului englez era un spectacol demn de văzut. A sărit ca ars, roşu de furie: „Cum daţi vina pe noi pentru populaţia voastră dementă?” La acestea i-am răspuns foarte împăciuitoare: „Domnule, citesc în ziare că în Anglia, scuzaţi, chiar în Londra, în fiecare săptămână sunt ucişi în medie doi copii, de către părinţii lor legali. Aşa că, dragă *domnule*, spuneţi-mi care copil normal ar dori să se nască într-o ţară unde nu există niciun fel de dragoste pentru copii. Nici vecinii nu agreează copiii. Dacă cineva are copii, îi este aproape imposibil să găsească un apartament de închiriat. Probabil că toţi copiii preferă să se nască în India, în familii pline de afecţiune şi grijă. Lor nu le pasă de contul din bancă al părinţilor, ci au nevoie de dragoste, care este cel mai preţios lucru. Toate răspunsurile mele au sfârşit prin a-l face să turbeze de mânie. Aşa că m-a atacat cu cuvintele: „Mi

s-a spus că nu luaţi bani pentru a da Realizarea Sinelui. Creierul anglo-saxon nu poate înţelege aşa ceva". Răspunsul meu a fost plin de politeţe:. Domnule, cât credeţi că puteţi plăti pentru dragostea Divină? câţi bani i-aţi dat lui Christos? Şi pentru că a venit vorba, pot să vă întreb şi eu ceva?". Da", a răspuns el. Atunci l-am întrebat: „Vreţi să-mi spuneţi care Dumnezeu anume a creat acest creier anglo-saxon atât de special?" Asta i-a pus capac. A ieşit val-vârtej, urmat de operatorul său care nu a făcut nicio fotografie. Mai târziu am aflat că era supranumit. Buldogul", chiar şi în lumea televiziunii. Pe Buldog nu l-am mai ofensat, iar el nu a lătrat nici măcar o dată la mine.

Nu este nicio problemă dacă oamenii refuză să accepte adevărul. În ceea ce mă priveşte, nu am nimic împotrivă dar, în realitate, cel care respinge adevărul va fi în cele din urmă asaltat de problemele personalităţii sale aflate în derută. Încerc mereu să le spun oamenilor

că nu ar trebui să bea, deoarece alcoolul este foarte nociv. Mulţi vin la mine cu boli pricinuite de alcool. Odată a venit la mine un om de afaceri în vârstă de optzeci de ani, care obişnuia să bea. El mi-a spus: „Am ajuns la vârsta de optzeci de ani, dar nu mai sunt o fiinţă omenească”. „De ce, ce s-a întâmplat?” l-am întrebat. El mi-a povestit următoarele: „Nu puteam să dorm, aşa că m-am apucat de băut. Dormeam bine după aceea, dar a doua zi eram mahmur. Apoi am început să ţip la servitori, la soţie, la copii, aşa că m-au părăsit cu toţii. Acum, când mă trezesc dimineaţa, nu mai este nimeni în casă. Toţi au plecat, au fugit. Asta, plus falimentul, este ceea ce am realizat cu băutura fără măsură. Acum însă, la vârstă mea, cred că nu mă mai pot schimba. Binecuvântaţi-mă ca în viaţa mea viitoare să nu mă mai ating de lucrul acesta oribil care se cheamă alcool”. Bătrânul era atât de dispera! Am întâlnit însă şi mulţi oameni de afaceri tineri, care îl venerau ca pe un model

pentru că, în ciuda băuturii, avusese un mare succes în afaceri. Ei îşi închipuiau cu toţii că ar putea ajunge şi ei oameni de afaceri plini de succes, trăind până la optzeci de ani graţie alcoolului. Când cineva face un lucru rău, i se dezvoltă un ego prin care îşi justifică toate erorile săvârşite. Astfel, ego-ul este în permanenţă alimentat ori de câte ori omul face un rău şi ţine să se convingă că face ceea ce este corect. Odată, un alcoolic care băuse zdravăn mi-a debitat faptul că este un abstinent convins. N-am îndrăznit să-l contrazic.

În aceste zile, chiar şi copiii din ţările occidentale sunt extrem de prost crescuţi şi de violenţi. Pur şi simplu, nu mai pot fi controlaţi. Într-o zi, călătoream cu trenul – de la Surrey, unde locuiam, la Londra – într-un compartiment gol de clasa întâi. La un moment dat s-au urcat douăzeci de copii, între opt şi doisprezece ani, care studiau la o şcoală particulară binecunoscută, căci purtau monograme pe uniformele lor albastre. Au intrat

în compartimentul meu şi, cu o lamă şi cu un cuţitaş, au început să spintece toate pernele şi tapiţeria. Mi-au spus: „Vă rugăm să nu vă neliniştiţi. Nu ne atingem de dumneavoastră, dar să ne daţi voie să facem ce ne place. De ce faceţi asta?” i-am întrebat. „Pentru că aşa ne place. Aveţi ceva împotrivă?” mi-au spus ei, dar eu nu le-am dat niciun răspuns, pentru că dacă aş fi făcut-o, mi-ar fi pus probabil cuţitul în gât. Am coborât la staţia următoare şi i-am spus şefului de gară despre ceea ce făceau băieţii. Au apărut câţiva băieţi mai mari care trebuiau să-i supravegheze pe cei mici şi au încercat să controleze situaţia. Dar ei înşişi erau beţi şi dormeau tocmai în momentul când colegii lor mai tineri începuseră să opereze în compartimentul meu. Chiar şi după ce se treziseră, erau încă pe jumătate băuţi. Am vrut să le spun că nu acesta era modul de a avea grijă de elevii mai mia din Şcoala lor, dar şeful de staţie m-a sfătuit să tac, pentru că băieţii erau foarte violenţi. Ei îl

ameninţaseră cu bătaia atunci când acesta i-a întrebat de ce s-au îmbătat. De asemenea, l-au prevenit că ar putea suferi consecinţe neplăcute, dacă ar face raport către conducerea şcolii.

Nu mi-a venit să cred că aşa ceva se poate întâmpla în Anglia. Cum ar putea o femeie să călătorească singură, într-un asemenea loc? Cum ar putea cineva să fie în siguranţă într-o asemenea ţară dezvoltată? Mult mai rău este însă în America unde, dacă te dai jos din maşină după ora opt seara să cumperi nişte prăjituri, îşi fac imediat apariţia patru sau cinci băieţi musculoşi, care îţi iau toţi banii şi, dacă opui rezistenţă, pot chiar să te omoare. Violenţa aceasta nu se manifestă doar pentru bani, femei sau pământ, ci este violenţă de dragul violenţei, pentru că oamenii vor acum să fie violenţi. Dacă unul dintre ei nu este violent, ceilalţi îl consideră slab, ridiculizându-l şi bătându-şi joc de el.

Violenţa faţă de oamenii debili fizic, violenţa faţă de oamenii întârziaţi mental, violenţa faţă de oamenii lipsiţi de educaţie, violenţa faţă de oamenii de rasă diferită, violenţa faţă de oamenii imigraţi lega! într-o ţară, violenţa faţă de femei, violenţa faţă de soţii şi copii, toate acestea sunt un lucru obişnuit, lată cum se poartă cei „puternier faţă de alţii dezavantajaţi de destin şi aparţinând grupurilor de fiinţe mai slabe ale societăţii. Oriunde se manifestă, ei se bucură de violenţă ca de cel mai grozav lucru care poate fi făcut. În zilele de odinioară, oamenii erau violenţi faţă de adevăraţii sfinţi. Fiind toleranţi şi demni de crezare, însă sinceri şi direcţi, aceştia nu se bucurau de simpatia celor răi. Oamenii răi există şi în ziua de azi, în forma organizaţiilor religioase care sunt necinstite şi violente, care propovăduiesc minciuna şi scot bani de ia oamenii simpli, credincioşi. Namdeva care a fost un sfânt, a spus că un om rău va fi rău tot timpul şi va dori să facă rău

exact ca şi o muscă. Chiar dacă îţi ajunge în stomac şi moare, o să-ţi facă atâta greaţă încât îţi vei da duhul vomitând.

Pe de altă parte, există intelectualii care nu au nicio idee despre realitate. Ei încearcă să alcătuiască un forum politic, sau să susţină un partid politic. În statul indian Maharashtra a existat un asemenea grup autointitulat „cei care vor zdrobi cătuşele credinţei oarbe. Dar ei înşişi nu sunt conştienţi de realitate şi nu au autoritatea spirituală de care se bucură doar sfinţii. O, mână de oameni s-au strâns împreună şi au constituit un grup menit să vindece credinţa oarbă* a celorlalţi. Aceia care sunt orbi şi care cred orbeşte în propriile lor idei, nu pot alunga credinţa oarbă a celorlalţi. Numai un sfânt adevărat poate realiza această lucrare. În India au existat mulţi sfinţi care au vorbit împotriva credinţei oarbe şi a falşilor guru. Personal, încă din anul 1972 i-am avertizat pe oameni împotriva credinţei oarbe, a falşilor guru şi a

sectelor lor. Ei m-au prevenit că sunt prea directă şi că ar trebui să fiu mai precaută, deoarece oamenii răi ar putea să încerce să mă omoare. Nimeni nu a încercat să mă omoare, dar nici eu nu am încetat să spun că propriul guru sau maestru spiritual nu poate fi cumpărat cu bani.

Cei care au venit la Sahaja Yoga, s-au debarasat de toate ideile extremiste ale credinţei oarbe, ale obiceiurilor şi falselor identificări de care fuseseră condiţionaţi anterior. Asta se petrece spontan, odată cu aprinderea luminii Spiritului înăuntrul omului. Abia atunci se poate vedea realitatea, care este dătătoare de har şi de bucurie. Împotriva mea au fost formulate multe acuzaţii, dar toate sunt lipsite de temei, deoarece aceia care câştigă miliarde vor să se justifice învinuindu-i de interese băneşti pe cei cinstiţi. Cei care se cred responsabili ai unei religii, ar trebui de asemenea să-şi deschidă ochii şi să se străduiască să înţeleagă ce este realitatea, ce înseamnă binele pentru adepţii lor. Atunci

când hrana adevărului lipseşte, oamenii sfârşesc prin a deveni violenţi. Este un fapt uşor de dovedit că Sahaja Yoga este calea pentru obţinerea Realizării Sinelui, şi asta s-a întâmplat în multe ţări de pe glob. În ciuda acestor evidenţe, câteva persoane aflate sub o rea influenţă au găsit o plăcere răutăcioasă în a-i ataca pe Sahaja Yoghini, tulburând seminariile noastre din Maharashtra, o regiune binecunoscută pentru sfinţii care s-au născut acolo. Evenimentul cel mai neplăcut s-a petrecut într-un sat îndepărtat, unde copiii din şcoala primară au fost puşi să arunce cu pietre în cei veniţi să mă asculte. Unii dintre ei au fost răniţi dar acum, desigur, toţi sunt vindecaţi. A fost deschisă o acţiune penală împotriva organizaţiei care se manifestase atât de violent, şi care pe deasupra a mituit poliţiştii pentru a-i face să consemneze că în realitate membrii ei ar fi fost cei atacaţi. Bineînţeles că nu aveau certificate medicale care să ateste cele susţinute şi, cu toate acestea, cazul

continuă să treneze prin tribunale de cinci ani de zile, fără a se lua vreo decizie, lată numai unul dintre neajunsurile întâmpinate uneori de către cei de bună credinţă chiar şi în secolul al douăzecilea.

Realitatea trebuie scoasă la iveală pentru binele întregii lumi. Acest lucru trebuie să aibă loc într-o ţară ca India, unde s-au născut atâţia sfinţi. Din păcate, chiar şi în India, mulţi sfinţi au fost torturaţi şi maltrataţi, în vreme ce indivizi ca Rajneesh, buni vorbitori însă extrem de necinstiţi, se bucură de o mare popularitate. Este greu de crezut, dar oamenii nu se gândesc la propriii lor copii şi nu vor să le ofere adevărul şi realitatea nici măcar lor.

În capitolul următor, vă voi relata despre binele pe care îl poate aduce Sahaja Yoga. Nu este vorba de o pretenţie deşartă, ci de purul adevăr, şi sunt fericită să afirm că cei care au venit la Sahaja Yoga au devenit cu totul lipsiţi de violenţă, manifestând o iubire şi o

compasiune desăvârşită. Prin harul divin, niciun râu nu-i poate atinge, Sahaja Yoghinii fiind capabili să depăşească toate problemele create de forţele negative. Faptul remarcabil este că, încă din ziua când s-a deschis cea de a şaptea chakră la nivelul creierului, lucrurile au început să evolueze astfel încât, în tăcere, transformarea aducătoare de pace evoluează în interiorul oamenilor, trecând prin inimă.

Am avut marea şansă de a vedea, în timpul vieţii mele, oameni din şaizeci şi cinci de naţiuni adunaţi cu miile la seminariile noastre unde nu se iscă niciodată conflicte sau certuri. Seminariile durează mai mult de o săptămână şi se ţin într-un sat îndepărtat pe malul mării. Au existat la început câţiva fermieri lacomi, care au încercat să polueze apa, aruncând gunoaie în fântână, dar nişte copilaşi de vreo patru anişori au venit să-mi spună, ca nişte mici îngeraşi, că nu trebuie să bem apă de acolo. Este uimitor cum apare ajutorul, în ciuda unor

forţe negative puternice care îşi închipuie că pot să facă tot ce poftesc. Trăim timpuri binecuvântate, iar aceia care doresc să profite, pot descoperi cu uşurinţă sensul adevărat al vieţii.

Doar în lumina Spiritului putem observa şi simţi, la nivelul sistemului nervos central, că suntem parte integrantă dintr-o mamă şi un tată primordiali. Celulele corpului acţionează în mod colectiv. Dacă o parte a corpului este vătămată, atunci întregul organism se îngrijeşte de ea. Nu este nevoie să abordăm aspectul ştiinţific al problemei, dar corpul acţionează într-un mod perfect coordonat. Este evident că fiecare parte a corpului este conectată într-un anumit fel cu celelalte părţi, prin intermediul sistemului nervos central. Acţiunile reflexe care au loc în corp sunt aceleaşi cu cele care se manifestă în mod spontan, ia persoanele integrate în colectivitatea Sahaja Yoga. Dacă una singură este bolnavă, toţi ceilalţi Sahaja Yoghini aleargă

să o ajute. Dacă o singură persoană are o problemă *întreaga colectivitate*, *asemenea unui organism viu*, *acţionează spontan pentru a-i* găsi *rezolvarea*. În lumina Spiritului, persoana *devine total integrată* şi *extrem de conştientă* şi de înţeleaptă. Cea mai *însemnată* realizare este *că ea* dobândeşte bucuria *şi*, *în loc să* găsească defecte în ceilalţi, capătă suficientă sensibilitate *pentru a se* bucura de aproapele său. Singura cale prin care putem aduce pacea pe acest pământ, nu este prin cuvântări sau fondarea de organizaţii, ci prin transformarea oamenilor astfel încât să capete noua stare de conştiinţă a celei de a patra dimensiuni, unde ei devin Spiritul. Ce este de făcut, însă, cu cei violenţi? Cum să ne protejăm împotriva lor? Iată o întrebare care mi se pune întotdeauna, iar răspunsul este că noi ne aflăm acum în împărăţia lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Acum noi aparţinem împărăţiei lui Dumnezeu, iar

El are puterea de a se îngriji de hrănirea şi de protecţia noastră. Mai întâi, însă, trebuie să intrăm în împărăţia Sa cu multă umilinţă şi să fim pregătiţi pentru darurile Divinului. Dacă cineva nu doreşte să îşi primească Realizarea Sinelui, nimeni nu îl poate forţa. Este imposibil să sileşti o sămânţă să încolţească. Dacă nu o aşezi în Mama Pământ şi nu torni peste ea apa iubirii, ea nu va încolţi. În acelaşi fel, nu este posibil să fim tulburaţi, supăraţi, neliniştiţi sau încordaţi, dacă stăm în lumina Spiritului. Visurile tuturor acelora care caută adevărul se pot împlini cu uşurinţă, doar dacă ei doresc realitatea şi nu falsul.

Pacea universală se va realiza numai atunci când oamenii care răspund de problemele lumii îşi vor primi Realizarea Sinelui. Ei sunt conducătorii diferitelor ţări şi, pe baza relaţiei dobândite prin Sahaja Yoga, ei se vor iubi şi se vor respecta unii pe alţii. Vor fi asemenea regilor plini de auspiciozitate descrişi de către Socrate,

care se vor gândi doar la pacea lumii. Astăzi însă, se pare că întreaga lume arde în văpaia războiului sau a pregătirilor de război.

Războiul din Bosnia, de exemplu, este rezultatul falselor identificări ale croaţilor, musulmanilor şi sârbilor, adepţi ai religiilor creştine şi musulmane. Croaţii sunt creştini catolici, dar îl urmează ei oare pe Christos? Ce să mai spunem despre musulmani, care cred în Dumnezeul cel lipsit de formă şi totuşi se luptă pentru diverse teritorii. În realitate, Mahomed nu a vorbit niciodată despre o religie exclusivistă. El a vorbit despre Avraam, Moise şi Christos şi apoi despre el însuşi. Chiar şi Christos a vorbit despre Avraam şi Moise. De ce se bat atunci între ei adepţii lui Moise, Christos sau Mahomed? Ei au aceleaşi rădăcini spirituale. Cel puţin aceste trei religii ar trebui să dea naştere la credincioşi care să înţeleagă unitatea religiilor lor. Desigur că religia hinduistă nu este câtuşi de puţin

exclusivistă, ea acceptând toate celelalte religii, dar chiar şi hinduiştii, care sunt în fruntea treburilor religioase, au formulat diverse reguli pentru felurite religii. Tot ceea ce fac însă, în aşa-zisa democraţie, este să profite de minorităţi, pentru a pune mâna pe cât mai multe voturi.

Mintea umană este asaltată fără întrerupere de gânduri. Ea îşi construieşte un ego cu care reacţionează. Oamenii cu condiţionări sunt în general, timoraţi. Gândurile lor vin fie din trecut, fie din viitor, dar realitatea este în prezent, acolo unde ne putem găsi pacea. Mintea creează tot felul de probleme, atât pentru individ, cât şi pentru colectivitate. Trebuie aşadar, să depăşim mentalul şi să intrăm în conştiinţa fără gânduri, starea în care există pacea desăvârşită. Nouă, rasă" a acestor războinici paşnici a fost deja creată. Singurul lucru pe care îl nădăjduiesc, este ca ea să se extindă într-o asemenea măsură, încât oamenii să devină paşnici

şi să radieze în jurul lor pace, atât prin personalitate, cât şi prin lucrarea lor sfântă.

Capitolul 8

PACEA MONDIALĂ

Trebuie să devenim conştienţi de faptul că în ultimele decenii, valorile morale au suferit o degradare considerabilă, ca rezultat al influenţei exercitate – de către condiţiile haotice ale timpurilor moderne – asupra copiilor, părinţilor şi familiilor noastre.

În scopul de a asigura o ordine socială şi politică a păcii, este esenţial să depunem toate eforturile pentru a restabili valorile morale. Pentru realizarea acestui ţel, trebuie să pornim de la rădăcină şi astfel, să acordăm o atenţie maximă copiilor noştri şi educării lor corespunzătoare, deoarece copiii de azi vor fi cetăţenii de mâine. Ei vor alcătui societatea viitoare. Pentru a asigura pacea nu este nevoie de o investiţie în armament, ci de o investiţie în propriii noştri copii, care

va produce dividende inestimabile în viitorul apropiat, sub forma unei societăţi a păcii şi a moralei. Mai înainte de toate, trebuie să ne preocupăm de propriii noştri copii, iar acest lucru se poate realiza în mod corespunzător, doar dacă părinţii înţeleg importanţa crucială a responsabilităţii lor, în sensul cultivării la copii a laturii spirituale.

Părinţii au datoria faţă de propriii copii, faţă de societate şi faţă de ţară, să acorde o atenţie deosebită creşterii celor mai tineri membri ai familiilor lor. Dacă examinăm situaţia actuală, se pare că este necesar ca înşişi părinţii să fie educaţi în privinţa responsabilităţilor şi a îndatoririlor în sensul celor arătate. Pentru început, teoriile nocive lăsate moştenire de Freud trebuie aruncate la gunoi, odată pentru totdeauna. Acest lucru se poate realiza prin eliminarea psihologiei freudiene din programele de învăţământ ale şcolilor şi facultăţilor. Părinţii ar trebui să-şi petreacă timpul împreună cu

copiii, în loc să plece în vacanţe cu costumele de baie în valiză. Copiii trebuie să se bucure de viaţă, dar mai este nevoie şi de disciplină. Părinţii trebuie să cunoască locurile unde se duc copiii, ce prieteni au şi ora la care se întorc acasă. Părinţii ar trebui să constituie o companie agreabilă pentru copiii lor. Atunci copiii vor aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă timpul în mod plăcut împreună cu nişte părinţi plini de afecţiune, în loc să bată străzile ca vagabonzii. Ar trebui descoperite şi încurajate aptitudinile copiilor, Prezenţa lor este un adevărat izvor de bucurie şi de inocenţă, iar discuţiile cu ei sunt o sursă de bucurie.

Era odată un băieţel pe nume Akshaya, care în urma unei căzături şi-a spart capul, dar s-a refăcut rapid prin Sahaja Yoga. Într-o zi i-am telefonat şi el a început să sporovăiască. M-a întrebat:. Shri Mataţi, tu ştii să faci biscuiţi?" l-am răspuns: „Nu, nu ştiu". Aşa că el a început să-mi explice: „Mai întâi trebuie să o rogi pe

mămica ta să cureţe tava. După aceea roag-o să facă aluatul. Apoi, o rogi pe mămica ta să facă cocoloaşe din aluat, pe care tu poţi apoi să le turteşti. Apoi roag-o să pună tava în cuptor. Ea îşi va pune nişte mănuşi pentru asta. După aceea roag-o să scoată tava, când biscuiţii s-au copt. Atunci când s-au răcit, îi aduni pe o farfurie şi îi mănânci cu prietenii tăi", l-am spus: „Eu nu am o mămică". Aşa că el a replicat: „Unde a plecat? Mai bine cheam-o!" l-am răspuns: *A* plecat la Dumnezeu, nu se mai poate întoarce". Lui i-a părut foarte rău şi a replicat: „Atunci nu poţi să faci biscuiţi. Am să-ţi fac eu, pentru că eu am o mămică". Ce dialog dulce între doi prieteni! Am o grămadă de asemenea istorioare frumoase. Cu astfel de experienţe aş putea să scriu chiar o carte foarte groasă.

Toate strădaniile afaceriştilor de a ataca inocenţa copiilor trebuie combătute în mod colectiv de către părinţi. Ar trebui interzise toate filmele şi casetele video

care caută să inoculeze idei indecente şi imorale în căpşoarele inocente ale copiilor. Părinţii ar trebui să pornească o campanie împotriva unor asemenea filme şi producţii video. Învăţământul şi instruirea copiilor ar trebui să-i educe în spiritul respectului pentru cei mai în vârstă, respectului pentru profesori, respectului reciproc şi respectului pentru societate. Respectul faţă de propria ţară şi faţă de toate popoarele lumii este necesar, deoarece suntem în pragul unei transformări globale a omenirii. Ar fi bine ca ei să înveţe şi să asimileze, de la o vârstă fragedă, ideea familiei unice a tuturor oamenilor, ideea de pace mondială şi de religie mondială. Prin intermediul părinţilor grijulii, ei ar trebui să ştie că iubirea pură şi lipsită de egoism este lucrul cel mai însemnat în viaţă, şi că moralitatea este virtutea cea mai de preţ, fiind cu mult mai importantă decât banii. Prin lectura unor poveşti şi a unor romane bine alese, copiii vor ajunge să ducă un mod de viaţă corect.

Limbajul lor ar trebui să fie plin de blândeţe şi de o umilinţă respectuoasă. Ei trebuie să devină conştienţi de faptul că, în calitate de membri ai rasei umane, ei reprezintă culmea evoluţiei şi că s-au născut pe acest pământ pentru a atinge un nivel superior al evoluţiei.

Programa de studii pentru copii trebuie elaborată cu cea mai mare grijă. În locul exclusivismului egoist, copiii ar trebui să simtă bucuria de a împărţi cu alţii. Ar trebui să li se dea informaţii corecte despre oamenii din alte părţi ale lumii, astfel încât să respecte toate popoarele, indiferent de culoarea pielii, de credinţă sau de naţionalitate. Ei trebuie să devină conştienţi de societatea în care vor trăi şi de părţile bune ale acesteia. Ar trebui să se organizeze conferinţe la care să se discute ce ar trebui făcut pentru a integra copiii inocenţi în haotica societate modernă. Cu niciun preţ ei nu ar trebui să fie obligaţi să creadă într-o singură religie, căci acest lucru creează atâtea probleme şi-i determină pe

oameni să se lupte în numele lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, în familie copiii ar trebui să fie încurajaţi să se ferească de ură şi de dorinţa de a poseda. Dacă din copilărie li se spune: „Trebuie să ai toate lucrurile ce te înconjoară”, ei vor căpăta un ego îngrozitor, dorind să aibă orice jucărie nefolositoare. Jucăriile pentru copii trebuie alese cu o grijă deosebită. Ele nu ar trebui să promoveze sau să proslăvească violenţa şi nici să aibă ca temă violenţa. Copiii ar putea să aibă jucării foarte inspirate şi frumoase, care să-i facă pur şi simplu să resimtă frumuseţea creaţiei. Nu ar trebui să li se ofere copiilor şi nici să se comercializeze jucării având forma unor creaturi monstruoase ale trecutului sau ale prezentului, care să promoveze urâţenia. Dacă se vor fabrica jucării frumoase şi se vor interzice toate jucăriile indecente, urâte şi nocive, copiilor li se va dezvolta un gust ales pentru jucăriile frumoase şi creative. Când fiicele mele erau mici, am instaurat o regulă obligatorie,

astfel încât ele să vadă numai filme inspirate de *Rāmāyana*, de *Mahābhārata*, de *Bhagavad Gita* sau de *Biblie*. Cu timpul, şi-au format un gust deosebit pentru asemenea filme, astfel încât atunci când le-am trimis să stea o vreme în locuinţa mamei mele, surorile mi-au scris că fiicele mele nu voiau să vadă filme care nu aveau un subiect tradiţional sau nu erau inspirate de istorisirile din *Purane1*. Acum, ele au crescut şi sunt atât de deosebite de ceilalţi, iată o posibilă cale de a cultiva la copii gustul pentru filme bune.

Copiilor nu le place să vadă filme urâte. Am observat că în adâncul fiinţei lor, copiii sunt foarte inocenţi şi puri. Desigur, dacă mama şi tatăl se ceartă tot timpul, sau dacă mama se uită la filme indecente când este însărcinată, asupra copilului se va exercita un efect negativ. Părinţii trebuie să cultive relaţii desăvârşite cu copiii lor şi să petreacă mai multă vreme împreună, purtându-se cu ei într-o manieră plină de afecţiune şi

delicateţe. Dacă în loc să se certe în prezenţa copiilor, părinţii îşi vor petrece timpul acasă, stând de vorbă cu copiii şi ţinându-le tovărăşie, vor reuşi în mod sigur să educe nişte copii foarte buni, şi astfel societatea viitoare va avea numai de câştigat.

Chiar atunci când ies cu copiii în oraş, părinţii nu ar trebui să-i ducă în locuri vulgare, căci ei asimilează totul, atât cele bune cât şi cele rele. Pe deasupra, ei deprind şi jocurile de noroc. Am cunoscut odată nişte copii care puneau rămăşag şi intrau în competiţie pentru toate nimicurile. Pe de altă parte, cei care sunt crescuţi de părinţii lor cu atenţie plină de iubire şi de grijă, devin atât de dulci, frumoşi şi încântători încât treptat, încep să-şi piardă simţul de acaparare şi de posesiune. La şcoala noastră[10], au venit din America doi copii care au slăbit foarte tare. Când am întrebat:. De ce slăbesc?", conducerea şcolii mi-a răspuns:. Ei vor să mănânce

[10] Şcoala Sahaja Yoga din Dharamshala. India (n.t.)

numai hamburgeri McDonald şi lucruri de genul acesta pe care noi nu le avem aici în şcoală”. Treptat, copiii şi-au modificat gusturile, începând să le placă mâncarea gătită acasă. Anul următor, Când s-au întors acasă, părinţii lor au fost foarte surprinşi şi i-au întrebat: „N-aţi dori să mergeţi la McDonald?” Copiii au spus: „Nu, nu ne place acolo. Nu ne place să mergem la magazinele acelea cu mâncare express (fast-food). Vrem să mâncăm ceea ce este gătit acasă”. Părinţii au fost foarte încântaţi de schimbare şi, pentru a-şi manifesta bucuria şi dragostea, le-au spus copiilor: „Acum, că vă întoarceţi la şcoală, dorim să vă cumpărăm tot ce poftiţi”. Copiii s-au gândit puţin şi apoi au spus: „Am putea avea o fotografie pentru şcoala noastră?” Ei sunt nespus de drăguţi, învaţă bine la şcoală şi s-au îngrăşat din nou, arătând ca nişte copii normal dezvoltaţi.

Am observat că dacă o casă este curată, îngrijită şi ordonată, şi dacă este aranjată cu dragoste, copiilor nu le

place să o murdărească. Dimpotrivă, le face plăcere să o păstreze tot timpul curată.

Îmi amintesc că odată, nepoţica a venit acasă la mine şi s-a apucat să cureţe o pată de pe covor. În mod obişnuit, oamenii din Anglia ţin foarte mult să-şi păstreze covoarele în stare bună, deoarece totul urmează să fie vândut într-o bună zi. Mi s-a spus că fetiţa muncise la curăţatul petei cel puţin o oră, astfel încât am întrebat-o: „De ce te-ai apucat să cureţi singură? Putem să punem pe cineva să-l cureţe mai târziu”. „Nu, nu” a spus, „Bunico, la tine în casă este atât de frumos şi de curat, că nu trebuie lăsată pata aceasta care arată atât de urât”. Am fost surprinsă de înţelepciunea şi de responsabilitatea de care dădea dovadă. Astfel, dacă li se încredinţează copiilor sarcina înfrumuseţării, curăţeniei şi asigurării ordinii, cu siguranţă că vom duce la îndeplinire aceste lucruri. Am observat că aceasta funcţionează foarte bine în India, unde copiii sunt

imediat tentaţi să facă ceva creativ, artistic, frumos şi încărcat de semnificaţii, lată deci cum le putem dezvolta o profundă sensibilitate. Ideea de a-i lăsa pe copii să facă ce vor, este doar un mod de a ne menaja forţele. Dar copiii se nasc din părinţi şi nu pică din nori. Aşadar, cine să-i ajute să se modeleze? Chiar şi profesorii trebuie să fi sprijine într-o manieră corespunzătoare.

Câteva din aceste idei au dat naştere la copii prost crescuţi, oare recurg de la o vârstă fragedă, la acte de violenţă în scopul de a atrage atenţia părinţilor sau a dascălilor lor.

În şcolile din ţările occidentale se pune un mare accent pe educaţia sexuală, chiar la copiii mici. În minţile necoapte, acest lucru creează curiozitate printre copii, ducând la tot felul de probleme. Mentalul celor mai mulţi copii este asemenea argilei, putând fi Modelat cu uşurinţă în forme pline de frumuseţe, dar dacă este tratat cu neglijenţă, acesta poate fi lesne deformat.

Mintea lor inocentă nu conţine imagini pornografice. Dacă ei sunt însă intoxicaţi permanent cu imagini despre sex şi violenţă prin intermediul şcolilor, mass-mediei şi cărţilor, vor reţine aceste impresii, iar în momentele de răgaz toate aceste imagini le vor dansa în faţa ochilor, deoarece mentalul lor este asemenea unui aparat fotografic. La această vârstă nu este nevoie să se discute despre sex, deoarece în ţările unde asemenea discuţii nu au loc, copiii mici nu află despre acest lucru până când nu au crescut suficient, şi astfel rămân în afara problemei până în momentul când trebuie să afle. În orice caz, educaţia sexuală este cel mai bine făcută de către părinţi – tatăl către fiu şi mama către fiică. Educaţia sexuală făcută la şcoală are efectul de a-i excita pe copii şi de a-i tenta să aibă experienţe sexuale la o vârstă fragedă. Practicile sexuale neîngrădite şi excesive la o vârstă tânără pricinuiesc grave probleme de sănătate şi duc la crearea unei societăţi vicioase.

Copiii îşi pierd simţul pudorii legat de sex, care reprezintă o chestiune strict intimă. Dacă s-ar iniţia o asemenea educaţie în vreo şcoală din India, părinţii şi-ar retrage imediat copiii de acolo. Cei care îşi trimit copiii la şcoli occidentalizate se află ei înşişi sub influenţa sistemului de valori occidentale. Majoritatea şcolilor din Vest sunt invadate de acest gen de perversiune sexuală, deoarece copiii ştiu deja despre sex şi sunt doritori să-l practice. Profesorii ar trebui mai curând să-i înveţe pe copii cum să iubească în sensul pur al cuvântului, cum să fie plini de compasiune, cum să fie detaşaţi şi cum să fie folositori societăţii. Aceasta este prima lecţie care trebuie să fie asimilată de către copii. Alte lucruri ca citirea, scrierea, aritmetica şi toate celelalte pot veni după aceea, dar lucrul esenţial pentru profesori este de a sădi în sufletul copiilor toate aceste calităţi, în primul rând prin propriul exemplu şi apoi folosindu-se de cărţi de bună calitate. Cărţile scrise de către marile spirite ale

umanităţii, şi cele care ilustrează suferinţele oamenilor cărora le lipsesc calităţile fundamentale sau care nu respectă legile esenţiale, pot fi de un real folos în educaţie.

În India, când oamenii stau la masă împreună, nimeni nu înmânează solniţa unei alte persoane, din pricina credinţei că asta aduce ceartă. Morala acestui obicei este că nu trebuie făcut nimic din ceea ce ar putea stârni o ceartă. În primul rând, trebuie să existe sentimentul că nu dorim să ne certăm cu nimeni, deoarece este împotriva demnităţii umane. Copiii trebuie făcuţi conştienţi de faptul că fiinţele umane reprezintă culmea evoluţiei. Ei trebuie să ştie că oamenii ar trebui să fie paşnici, prietenoşi şi să facă plăcere aproapelui. Ei nu pot fi asemenea animalelor. A face plăcere celorlalţi este extrem de important, iar copiii ar trebui să înveţe asta prin orice metodă posibilă. Ei trebuie să ştie că evitarea certurilor nu este un semn de

slăbiciune şi că a convieţui în pace şi în fericire este un lucru minunat. Omul trebuie să ierte şi să uite, ceea ce reprezintă o mare virtute. De îndată ce copiii încep să simtă bucuria virtuţilor, nu vor mai comite fapte nesăbuite.

Cu câţiva ani în urmă, în India, nişte indivizi, molipsiţi de stilul occidental, au lansat un ziar pentru adolescenţi. Noi nu am compartimentat niciodată viaţa în adolescenţă şi maturitate, aceasta fiind mai curând o idee modernă. Acei oameni au venit să discute cu fiica mea cea mare, care tocmai împlinise treisprezece ani. M-au rugat s-o las singură şi au început să-i pună întrebări foarte ciudate, una dintre ele fiind: „Ai un prieten?” Ea a răspuns: „Am multe prietene şi mulţi fraţi (veri)”. În India, verii sunt asemenea fraţilor, în toate privinţele. Următoarea întrebare a fost: „Nu doreşti să fii liberă ca o pasăre, ca să zbori?” la care ea a replicat: „Mai întâi să-mi crească aripile”. Apoi, ca un atac

împotriva mamei, au întrebat-o: „Te controlează?” Fata a spus: „Mama mă iubeşte şi nu vreau să fac ceva prin care s-o supăr. Ea ştie ce este bine pentru mine.

În copii trebuie să se imprime un simţ puternic de respect de sine, astfel încât să nu ceară, să nu pretindă şi să nu se certe în legătură cu diverse lucruri. Acest lucru se poate realiza vorbindu-le şi povestindu-le istorioare despre oameni cu respect pentru propria persoană. Odată, am plecat împreună cu cele două nepoate ale noastre la Brighton. Ele au făcut o mică plimbare cu un trenuleţ, iar la întoarcere, cea mică a dorit să mai meargă o dată şi a început să plângă. Dar brusc şi-a dat seama: „Ce se întâmplă cu mine?” Respectul de sine s-a făcut simţit, şi fetiţa şi-a ascuns faţa în palme, spunând: „Îmi pare rău, bunico, iartă-mă!” îşi ţinea faţa ascunsă, aşa că am întrebat-o: „De ce te ascunzi?” „Mi-e ruşine de ce am făcut”, a răspuns ea. În inocenţa lor, copiii se pot maturiza foarte bine şi repede, dacă le acordăm o

şansă şi dacă adoptăm o atitudine înţelegătoare corespunzătoare. Prin consolidarea virtuţilor şi a micilor lor succese, ei vor fi încurajaţi şi îşi vor da seama că binele este întotdeauna apreciat.

Mai am şi o altă amintire frumoasă despre fiica mea cea mică. Ea a reuşit prima la examenul de licenţă al Universităţii din Bombay, înainte, urmaşe cursurile unei facultăţi din Delhi care era destul de occidentalizată. Într-o zi m-a întrebat dacă poate purta bluze fără mâneci la fel ca celelalte fete. l-am spus: „Acum eşti mare. Poţi să hotărăşti singură". Dar ea a insistat: „Mamă, tu de ce nu porţi bluze fără mâneci?" l-am spus: „Nu vreau să-mi dezgolesc umerii, pentru că, dacă o fac, s-ar putea să-mi apară vreo durere. În plus, eu ţin la tradiţie". S-a gândit puţin şi apoi a zis: „Trebuie să existe nişte motive mai profunde". Atunci a trebuit să-i explic că la nivelul umerilor se află două centre energetice importante, numite *Shri Chakra* şi *Shri Lalita*

Chakra, care trebuie să fie acoperite. Ea a fost extrem de tulburată:. Mamă, în cazul acesta n-ar trebui să-mi permiţi să fac ceva rău. Tu eşti mama mea, mult mai înţeleaptă decât mine. Ar fi trebuit doar să spui «Nu» şi astfel să-mi protejezi chakrele".

Filmele pentru copii ar trebui să fie vizionate mai întâi de părinţi şi avizate de către un comitet al părinţilor, iar toate celelalte filme care nu sunt destinate copiilor n-ar trebui să se transmită la televizor, decât după ora la care ei dorm. Nu trebuie difuzate filme cu monştri, cadavre, fantome şi tot felul de lucruri care îi înspăimântă. Odată ce sunt înfricoşaţi la o vârstă atât de fragedă, vor purta mereu amintirea acelei spaime. Am tratat mulţi copii care se temeau de lună, de copaci sau de câini. Întreaga lor spaimă era pricinuită de persoane care le spuneau poveşti înfricoşătoare. Frica este extrem de persistentă şi nu poate fi înlăturată decât prin eforturi continui şi pline de răbdare, pentru a demonstra copiilor

că nu este nimic adevărat în acele poveşti.

Am descoperit că una dintre cauzele bolilor psihosomatice precum cancerul, este frica dobândită de copii în cursul copilăriei. Uneori, asemenea spaime îl fac să se comporte într-un mod ciudat, prin care pun chiar la cale metode de a-i distruge, în secret, pe cei de care le este teamă.

Oamenii care se căsătoresc, ar trebui să înţeleagă clar motivul deciziei lor. Dacă doresc să aibă copii, ei ar trebui să ştie motivul pentru care vor acest lucru. Codul de comportament pentru cupluri ar trebui să fie conceput în aşa fel, încât să scoată la iveală tot ceea ce este mai bun în ele şi să le permită să realizeze visul unei căsnicii fericite. Există numeroase cupluri care convieţuiesc fără a fi căsătorite. Atunci când se căsătoresc, mai ales în Occident, ajung să fie foarte nefericiţi. Motivul este că legea prevede ca în caz de divorţ banii să se împartă pe din două, iar casa să se

împartă în mod egal, astfel încât multor oameni le este teamă de asta. Într-o ţară precum America, am văzut femei care trăiau ca nişte prinţese, pe motiv că adunaseră o mare avere divorţând de zece ori la rând şi punând mâna pe jumătate din averea fiecărui soţ. Unii dintre foştii soţi rămân până la urmă de-a dreptul ruinaţi, iată o meteahnă obişnuită în ţara în care femeile au asemenea drepturi, potrivit unor legi care le protejează şi graţie cărora ele transformă căsătoria într-o afacere de stil mare, astfel încât bărbaţii ajung să spună:. Acum, protejaţi-ne pe noi de femei". Acest gen de legi erau potrivite cu mai mult timp în urmă, dar acum au devenit de-a dreptul periculoase. Ar trebui deci să se ia măsuri pentru a le schimba şi a pune capăt acestui fel de divorţ, care este doar o manevră pentru a scoate bani.

Filmele pe care le vedem astăzi, nu mai seamănă deloc cu cele care se produceau odinioară. În primul rând, dacă este vorba de filme americane, limba nu mai

este înţeleasă de nimeni altcineva în afară de americani. Dacă este vorba de filme englezeşti, nimeni nu le mai poate înţelege, cu excepţia englezilor. Mai de mult, pronunţia din filmele englezeşti era foarte clară. Acum lucrurile s-au schimbat, căci engleza se pronunţă în stil american. Nici chiar prezentatorii de ştiri de la televiziune nu mai sunt atât de atenţi la pronunţie cum obişnuiau să fie. Pe de altă parte, pronunţia unor persoane care au plecat din Anglia sau din America şi s-au stabilit în India, Hong Kong sau Japonia, este mult mai bună decât a celor care trăiesc în Anglia sau în America.

„Lucrul cel mai supărător din filmele actuale, este faptul că Majoritatea abundă în scene de o obscenitate dezgustătoare, sau de o violenţă îngrozitoare. Ele exercită o influenţă rea asupra societăţii şi în special asupra celor tineri. Aceste filme ar trebui cenzurate de persoane idealiste; ar trebui să existe reguli,

regulamente care să stabilească limitele în care să se încadreze filmele. Multe dintre filmele de astăzi nici nu pot fi considerate drept artă fiind extrem de groteşti şi de vulgare. Dacă este vorba de artă pură, nu este nevoie de sex *şi de* violenţă pentru *a-i* impresiona pe oameni, căci arta în sine este impresionantă în cel mai înalt grad. Astăzi, însă, pentru a fi pe placul publicului, se produc tot felul de filme de calitate inferioară. Ele sunt *din* ce în ce mai proaste şi nu există o modalitate eficientă *de a le* cenzura. Ar trebui să existe o comisie de cenzură, alcătuită din persoane care să fie cunoscute ca având o înaltă ţinută morală şi care să poată corecta acest gen de *producţie*. În special filmele pentru copii ar trebui să *fie* vizionate şi cenzurate cu cea mai mare grijă. Ele ar trebui să pună în evidenţă sistemul de valori morale şi să dezvolte sentimentul de compasiune al copiilor, să nu fie orientate spre câştiguri băneşti, ci să constituie un act de cultură. Învăţământul ar trebui să se desfăşoare în

acelaşi mod, copiii fiind încurajaţi să citească ceea ce au scris oamenii măreţi şi nobili din întreaga lume şi nu numai din propria lor ţară. Ei ar trebui să-şi *formeze* gustul mai curând pentru cărţi biografice şi autobiografice, decât pentru science-fiction, care este pură imaginaţie, sau pentru descrierea experienţelor unor aventurieri. Dacă li se prezintă personaje oribile, copiii îşi vor însuşi cu uşurinţă defectele lor. Pe de altă parte, băieţii şi fetele de vârste mai mari ar trebui să citească şi cărţi care să reliefeze dezastrul pe *care* îl aduce o viaţă imorală.

Teoria după care copiii trebuie să se bucure de libertate absolută este, de asemenea, extrem de periculoasă. Libertatea adevărată li se poate da mai târziu, când îi vor înţelege sensul şi, fiind înţelepţi şi maturi, se vor putea bucura de darurile ei. Părinţii ar trebui să se mândrească cu vârstă lor şi să nu o ia razna, precum cei tineri. Odată, m-am dus la Santa Monica în

America, în compania unei doamne din India. Într-o dimineaţă, a bătut la uşă şi a spus:. Scoală-te repede. Scoală-te repede!” N-am înţeles de ce, aşa că i-am deschis uşa şi am întrebat-o: „Ce s-a întâmplat?” „Vine un cutremuri” a spus. „Ce te face să crezi asta?” „Toată lumea aleargă pe stradă”. Unde?”, am întrebat şi am ieşit, ca să-i văd apoi pe cei care ieşiseră, fără îndoială, să facă jogging. Am liniştit-o: „ăsta este un exerciţiu pe care lumea îl face dimineaţa devreme şi care se numeşte jogging”. „Nu, nu”, a spus ea, „sunt multe femei şi bărbaţi în vârstă care aleargă. Cum se poate aşa ceva? Cum pot ei să se comporte la fel ca cei tineri?” „Tu nu ştii”, am replicat eu „dar asta este America. Aici bătrânii nu s-au maturizat destul ca să înţeleagă că nu le face bine să alerge la fel ca cei tineri. În America, bătrânii încă vor să mai facă tot ceea ce fac cei tineri. Nu au înţelepciune şi atunci cei tineri nu-i mai respectă deloc”.

Să trecem acum de la familie la societate. În mod

surprinzător, societatea occidentală nu este deloc individualistă. Oricare ar fi moda, ei o adoptă imediat şi uneori este imposibil să înţelegi de ce încearcă să copieze fiecare modă nouă, aruncându-şi la gunoi în fiecare an hainele vechi, cumpărând altele noi şi lăsând astfel creatorii de modă să-i exploateze. Oamenii vârstnici nu trăiesc cu decenţa şi cu demnitatea pe care o cer vârstă lor. Dacă îi vom învăţa pe copii să se respecte pe ei înşişi şi să-şi păstreze neatinsă respectabilitatea, ei nu vor deprinde apucăturile urâte din Occident ci vor adopta un mod de viaţă decent şi respectabil, devenind cetăţeni responsabili şi buni membri ai societăţii.

Când era mic, nepotul meu mi-a spus: „Trebuie să-mi dai nişte pantofi că ai bunicului şi mi-ar plăcea să am şi o haină ca a bunicului”. „Dar astea sunt foarte vechi”, i-am spus. „Nu contează, mi-a răspuns el, „nu vreau să port haine moderne”. Am fost uimită că nu vrea să poarte nimic din ceea ce nu era tradiţional.

Treptat pe măsură ce a trecut timpul, a venit în contact cu alţi copii şi a început să accepte hainele occidentale, pe care le considerase foarte urâte şi lipsite de demnitate. Astăzi, chiar şi copiii poartă haine ia modă, care nu conferă personalităţii nici urmă de demnitate de la vârstă cea mai fragedă.

Societatea ideilor moderne nu este altceva decât o expresie colectivă – acceptată tacit şi lipsită de pudoare – a slăbiciunilor ei. În fiecare an, la Rio are loc un carnaval. Oamenii fac eforturi să pună bani deoparte pentru acea demonstraţie vulgară şi prostească. Mai există şi sărbătoarea numită Halloween, care este celebrată peste tot. Odată am vrut să cumpăr o casă în New York. Când ne-am dus s-o vedem, am observat că pe uşă era desenată o vrăjitoare oribilă, călare pe o coadă de mătură, pentru că tocmai atunci era sărbătoarea respectivă. Nepoata mea spuse atunci:. Mai bine să nu cumperi casa asta. Are o vrăjitoare pe uşa din

faţă. Ce rost mai are să intrăm înăuntru?” Este cât se poate de adevărat că în zilele noastre nu există nicio deosebire între vrăjitoare, doamne respectabile, prostituate sau actriţe. În societatea modernă există o asemenea confuzie, încât nu mai ştii să distingi pe unele de altele.

Am observat, de pildă, că la întrunirile festive doamnele apar îmbrăcate ciudat, în sensul că sunt aproape goale. Ele încearcă să cocheteze cu bărbaţii, fumează pline de importanţă şi aruncă priviri pofticioase. Acelaşi lucru se petrece şi cu bărbaţii, căci atât unii cât şi ceilalţi vin la petreceri în special să cocheteze. Este uimitor cum oamenii se complac în asemenea situaţii, cu atâta neruşinare.

Bărbaţii în vârstă nu au nicio reţinere, luând în căsătorie fete tinere, una după alta. Încă nu am ajuns să vedem un bătrân cochetând cu o fată foarte tânără într-un parc, ceea ce înseamnă că a mai rămas puţină

ruşine. Dar căsătoria cu o fată care este cu treizeci de ani mai tânără, nu este un fapt reprobabil în societatea modernă. În unele ţări, chiar prim-miniştrii practică acest lucru. Nu demult, am observat că un anumit domn, care venea la conferinţele de la Londra, apărea de fiecare dată cu o altă soţie. Odată a adus cu el o fată de vreo optsprezece ani. Soţul meu mi-a şoptit la ureche: „Aceasta este noua lui soţie, aşa că să nu i te adresezi ca şi cum ar fi nepoata lui”. Am rămas cu gura căscată. Era un bătrân de aproximativ şaizeci şi cinci de ani şi avea alături o fetiţă de optsprezece ani, în chip de mireasă. Mi s-a spus că tinerele mirese li se adresează soţilor lor bătrâni cu numele de „tăticuţu”, „zăhărel”, sau ceva de genul acesta. Desigur că ele îşi au prietenii lor şi doar se folosesc de banii acelor bătrâni prostănaci şi neputincioşi cu care s-au măritat, pentru a trăi în păcat cu alţi bărbaţi tineri. Unii bărbaţi îşi iau drept soţii manechine sau prostituate, un fapt ridicol pe care lumea

a ajuns să-l accepte. Asemenea soţii sunt chiar invitate la diverse ocazii, iar cheltuielile lor de călătorie şi de cazare sunt plătite în mod oficial. Poate că ar fi mai bine să renunţăm la cuvântul „soţie” şi să-l înlocuim cu „concubină legală” pentru a evita numeroase incidente penibile.

Unul dintre blestemele epocii moderne este că oamenii continuă să accepte tot ceea ce este distrugător, tot ceea ce este vulgar şi tot ceea ce este lipsit de pudoare. Nu există niciun fel de protest, iar dacă cineva ia atitudine împotriva răului, toţi cred ci respectivul nu este „la modă”. Dar dacă oamenii mai vârstnici duc o viaţă imorală, ce mai putem reproşa tinerei generaţii?

Ziarele şi mass-media sunt un alt tip de monştri ai vremurilor actuale, care distrug şi devorează tot ceea ce este gingaş şi frumos în societate. Ele cred în senzaţional şi abundă în crime şi calomnii, căci oricine se poate duce la redacţie pentru a se plânge împotriva

cuiva. De obicei, se fac eforturi minime de a descoperi adevărul şi se publică orice informaţie, chiar dacă ar putea proveni de la o sursă nedemnă de încredere. Nimeni nu-i poate opri, deoarece există libertatea de exprimare. Indiferent dacă informaţia este corectă sau falsă, ea va ajunge în paginile ziarelor. Iar cei calomniaţi nu prea dispun de mijloace de reparare a nedreptăţii, pentru că procedurile legale sunt foarte costisitoare şi, cel puţin în Occident, îi pot duce direct la ruină. În India lucrurile nu stau chiar aşa, căci acolo există posibilitatea unei reparaţii pe cale legală, care nu necesită mulţi bani.

De exemplu, trei ziarişti străini au venit în India, au intrat fără permisiune în şcoala noastră şi au făcut tot felul de afirmaţii false pe această temă. S-a înaintat o plângere împotriva lor, iar instanţa a decis că vor fi pedepsiţi conform legii, dacă vor mai pune piciorul în India, Din acest motiv, ambasada respectivă n-a fost

prea încântată, cu toate că ziariştii făcuseră uz de acele informaţii potrivnice nouă, în toată Europa şi mai cu seamă în Belgia, în Franţa şi în alte ţări unde anumiţi membri ai Bisericii Catolice sunt deranjaţi de succesele noastre. Ei dispun şi de o organizaţie numită ADFI, care nu încetează să-şi bage nasul în activităţile organizaţiilor religioase şi spirituale şi le atacă denumindu-le secte. Nu ştiu dacă nu cumva şi Biserica Catolică nu este o sectă. Dacă definiţia unei secte este de organizaţie care *se* dedă la violenţă, care deţine arme în mod ilegal, sau care realizează venituri ilicite, atunci şi Biserica Catolică ar putea să se numească sectă, deoarece toate acestea se petrec acolo. Ei ne numesc pe noi sectă, chiar dacă este un lucru bine stabilit că în Sahaja Yoga nu există secrete, nici activităţi subterane sau clandestine şi că Sahaja Yoga este pur şi simplu o asociaţie care lucrează pentru binele oamenilor din lumea întreagă.

Acum să vedem care dintre ţările occidentale este considerată laică? Regret că trebuie să o spun, dar chiar şi în Anglia, numai

Biserica Anglicană este considerată de stat, celelalte neavând acest statut. În Spania, Italia, Germania, Austria şi în special în Franţa, Biserica Catolică este religia recunoscută, iar tot ceea ce nu este catolic este întotdeauna considerat ca fiind sectă.

În afară de a defăima oamenii şi de a le distruge personalitatea, unele ziare şi reviste joacă şi un alt rol foarte periculos, acela de a transmite informaţii de scandal. Calitatea lor este atât de slabă, încât, pentru a atrage cititorii, trebuie să recurgă la fotografii cu femei cât mai dezbrăcate. Toată iscusinţa şi-o folosesc pentru alegerea fotografiilor celor mai scabroase. Aceste ziare nu manifestă niciun interes real faţă de problemele cu care se confruntă ţările din lumea actuală. Ele sunt interesate doar să publice istorioare lascive pe placul

celei mai josnice laturi a naturii umane. Alteori ele pornesc o campanie îndreptată împotriva unor persoane importante, fapt care izvorăşte din pură răutate sau din prejudecăţi. Acest lucru l-au făcut în Franţa unui fost Secretar General al UNESCO. Este greu de înţeles cum se poate implica cineva în asemenea acte de degradare totală. Împotriva acelui Secretar General s-au făcut afirmaţii lipsite de temei, una dintre ele fiind că soţia lui folosise maşina oficială pentru a se duce de la Paris la Bruxelles, ca să participe la înmormântarea soţiei unui ambasador. Doamna respectivă informase instituţia înainte de a lua maşina şi procedase astfel, pentru a ajunge la timp la înmormântare, deoarece nu existau zboruri în momentul respectiv. S-au mai făcut şi alte afirmaţii nefondate, doar din dorinţa de a calomnia acel Secretar General remarcabil, care servise cu un mare devotament statele membre. El facilitase traducerea în diferite limbi, a unui număr mare de cărţi din mai multe

ţări şi, de asemenea, dăduse ajutor unor ţâri, să îşi conserve monumentele străvechi care constituie moştenirea culturală a întregii umanităţi. UNESCO nu poate fi o organizaţie care realizează profituri băneşti dar, în clipa în care un alb ajunge Secretar General pe întreg frontul de vest, se aşterne nepăsarea.

Occidentalii sunt atât de uşor de impresionat, încât tind să accepte ca fiind adevărat, tot ceea ce publică ziarele. Această tendinţă spre senzaţional, se accentuează tot mai mult. De exemplu, ziarele sunt atât de înţesate de scandaluri, încât au scris cu un mare entuziasm despre preţurile la care urma să se vândă lenjeria intimă a doamnei Kennedy. Iată cât de murdare şi de dezgustătoare sunt minţile celor care pot să scrie despre asemenea lucruri în ziare, în mod surprinzător, această tendinţă a ajuns să influenţeze persoanele care se află în fruntea religiilor. În Anglia de pildă, o serie de eminenţi conducători ai Bisericii Protestante adoptă

acum o atitudine de „înţelegere” şi „toleranţă” faţă de bărbaţii şi femeile care convieţuiesc fără căsătorie. Acest fapt constituia odinioară un păcat. Acum, nu.

Deoarece o mare parte a presei, precum şi alte elemente ale mass-mediei au abuzat de libertatea lor şi au devenit o ameninţare pentru copii, familie şi societate, este imperios necesar ca ele să fie aduse sub un control corespunzător. Sunt cu totul în favoarea libertăţii fiinţelor umane şi, de asemenea, a presei. Dar noi avem legi care controlează fiinţele umane şi le împiedică să săvârşească crime, violuri sau tâlhării. De ce să nu avem şi legi pentru a controla mass-media, care a luat-o razna într-un asemenea hal? în ziua de azi, oricine poate înfiinţa un ziar, dar acest lucru ar trebui să se permită numai acelora care au demnitate, un simţ dovedit al responsabilităţii, precum şi o anumită capacitate de a înţelege alte ţări. Toţi editorii ar trebui să fie mai întâi examinaţi de un grup de persoane

competente, pentru a verifica dacă sunt imparţiali, cinstiţi şi onorabili. Ziarele nu trebuie să încapă pe mâna escrocilor. O dată ce un ziar a căzut în asemenea mâini, va fi imposibil să se pună capăt revărsării de ştiri oribile, de senzaţie şi lipsite de sens. Trebuie să recunoaştem, desigur, că unele ziare au făcut o treabă bună, prin descoperirea şi darea în vileag a unor grave abuzuri, săvârşite de persoane importante. Dar situaţiile de acest gen nu sunt prea numeroase, în ciuda faptului că mass-media este extrem de puternică. Puterea este atât de rău folosită de către ziare, încât acum nu se mai poate face nimic. Este nevoie, în mod evident, de un comitet sau de o comisie de înalt nivel, care să intervină şi să sancţioneze ziarele care încep să publice poveşti dovedite a fi scandaloase sau false. Nu ar trebui să se permită publicarea scandalurilor în presă, iar acesta ar fi cel mai bun lucru care s-ar putea face pentru viaţa publică şi pentru viaţa de familie.

Ziarele ar trebui să fie astfel scrise. Încât chiar şi copiii să le Poată citi. Ce rost are să se facă publice toate murdăriile infernului?

Asta este doar o sursă de câştig. Odată ce ziarele îşi vor asuma o mai mare responsabilitate, sunt convinsă că vor câştiga mult mai mulţi bani, deoarece foarte mulţi oameni care au renunţat să le citească din cauza obscenităţilor, vor începe să le cumpere.

În afară de asta, ziarele găsesc o mare plăcere în a transmite ştiri privitoare la dezastre şi nenorociri. Prima pagină abundă aproape în permanenţă în articole şi fotografii despre războaie şi crime, boli, foamete, dezastre naturale sau pricinuite de oameni. Este prea mult pentru un om să-şi înceapă ziua cu veşti triste şi tulburătoare de acest fel. Este esenţial să nu se mai acorde o importanţă atât de mare unor astfel de scene şi întâmplări oribile. Eforturile ar trebui să se îndrepte spre evidenţierea evenimentelor pozitive, spre cazurile de

întrajutorare, spre evenimentele care-i influenţează pe oameni şi îi transformă în fiinţe bune, cinstite şi caste. La ora actuală însă, nu există nicio cale de a exprima astfel de idei prin intermediul mass-mediei. Tot ceea ce vor este să se afle câţi oameni au murit, câţi au fost ucişi şi câţi au dispărut.

În filme, la fel ca în mass-media şi în ziare, există actualmente o tendinţă de a prezenta poveşti de dragoste foarte intense şi legături amoroase în care îndrăgostiţii sau rivalii lor se dedau la violenţe îngrozitoare, sau chiar la crime. Acest lucru creează o lume fictivă a iubirii şi a vieţii de familie. Ceea ce producătorii de filme şi de asemenea mass-media şi ziarele nu au înţeles încă, este că sunt răspunzători cu toţii de distrugerea societăţii şi a ceea ce este bun în ea. Ei nu fac nicio încercare de a pune în lumină binele din viaţă, fiind ahtiaţi doar după bani. Ticluind o mulţime de planuri „măreţe” prin care să facă legală apariţia pornografiei în ziare sau

înhăitându-se cu indivizi de proastă calitate, ei îşi lansează producţiile lor „glorioase”.

Unii dintre ei, spre exemplu, pun la cale un fel de acţiune misionară într-o ţară în curs de dezvoltare, activitate prin care se strâng bani făcându-se caz de compasiunea lui Christos etc. Se strâng astfel nişte sume substanţiale, care se împart probabil cu mass-media. Una peste alta, toată treaba pare să fie o afacere avantajoasă. Mass-media poate chiar să confecţioneze o imagine demnă de un Premiu Nobel, dar nimeni nu ştie unde se duc aceşti bani şi ce se petrece de fapt. Fondurile nu sunt verificate aşa cum ar trebui. Oamenii sensibili, în special cei din Occident, sunt foarte uşor impresionaţi de astfel de persoane. Odată, un misionar a venit la o conferinţă şi a început să spună: „Trebuie să vă gândiţi la *cei* mai săraci dintre săraci, trebuie să renunţaţi la ceva din prânzul vostru, pentru a da celor mai săraci dintre săraci” şi aşa mai departe. Toţi

occidentalii care asistau, au ascultat trei sau patru propoziţii de acest fel şi, spre uimirea noastră, au început să plângă. Au dat o grămadă de bani acelui misionar, despre care se spune că adună oamenii de pe străzi, îi botează şi îi converteşte la creştinism. Cei care se îmbolnăvesc şi mor, sunt înmormântaţi sau incineraţi *fără* ceremonia cuvenită. Mass-media face reclamă unor astfel de misionari, în practic toate ţările în curs de dezvoltare.

În realitate, oamenii din mass-media acţionează conform cu procesele mentale care sunt, în esenţă, întotdeauna liniare şi evoluează într-o singură direcţie. La ora actuală, această direcţie este doar spre bani. Mai există şi o altă problemă gravă, legată de mass-media. Mai demult, ştirile erau considerate ca fapte obiective. Aceste principii sănătoase ale ziaristicii, au fost însă aruncate peste bord. Acelaşi eveniment este transmis într-un anume mod de către un ziar, şi într-un mod total

diferit de către altul. Dar comentariile? Departe de a fi obiective, ele sunt în multe situaţii nişte denaturări neruşinate. Dacă citiţi ziarele lui Rupert Murdoch, veţi şti la ce mă refer. Nu este de mirare că publicul cititor se află într-o confuzie totală. În felul acesta, suntem tot timpul atacaţi, trebuind să înfruntăm ziarele oribile care, potrivit concepţiei Sahaja Yoga, îl pot îmbolnăvi pe oameni de leucemie. Acuz mass-media, în special, pentru distrugerea sistemului de valori al cititorilor şi pentru cauzarea dezastrului din lume.

Fundamentalismul religios şi fanatismul au devenit deja o ameninţare pentru pacea mondială. Am avut o discuţie cu nişte persoane religioase din Italia, care refuzau să accepte o religie globală. Ele doreau religii exclusive, promovând astfel conflictul dintre adepţii unei religii şi adepţii altor religii. Ele credeau că uciderea altora în numele religiei, constituie o datorie. Pe de altă parte, toţi marii filosofi. Încarnările, profeţii şi

iluminaţii nu au vorbit niciodată despre o religie exclusivă. Confucius a vorbit mai întâi despre umanitate, iar apoi a apărut *Tao* a lui Lao Tse care a încercat să dezvăluie latura subtilă a umanităţii. Acest *Tao* este ceva asemănător cu Kundalini din Sahaja Yoga. Odată am făcut o călătorie pe fluviul Yang-tse. Acea călătorie pe un vaporaş mi-a oferit o experienţă unică şi m-a ajutat să-l înţeleg foarte bine pe Lao Tse. Fluviul este la început foarte periculos pentru trecerea ambarcaţiunilor, având o mulţime de curenţi care merg în direcţii diferite. Dar de-a lungul malurilor se desfăşoară o natură încântătoare. Munţii înalţi şi abrupţi pe care îi vedem în picturile chinezeşti sunt toţi acolo, cu râurile lor minunate care curg printre văi. Malurile râului Yang-tse sunt de o frumuseţe de neînchipuit. Aşa cum a spus Lao Tse: „Poate să fie foarte frumos şi atrăgător în exterior, dar tu trebuie să-ţi păstrezi atenţia în interior şi să vâsleşti viguros prin apele fluviului

Yang-tse”. Iată un lucru semnificativ, dar câţi oare au înţeles spusele sale? câţi oare au încercat să-l urmeze? Foarte mulţi oameni din China, nu par să fie prea interesaţi de Lao Tse şi *Tao*, dar va sosi o vreme când îşi vor da seama că Tao reprezintă latura subtilă a umanităţii.

În Japonia a trăit un alt mare maestru, pe nume Vidhitama. El a fost discipolul lui Buddha şi a plecat în Japonia, unde a iniţiat sistemul Zen. Zen înseamnă meditaţie (dhyana), iar el dorea ca oamenii să intre în „conştiinţa fără gânduri”. Vidhitama a descoperit multe căi de a-i face pe oameni conştienţi dar fără gânduri – ceremonia ceaiului şi templele, sunt toate menite să creeze starea respectivă. Am fost însă uimită că niciun japonez nu cunoştea scopul grădinilor lor. Există ia ei o grădină uluitoare, cu o colină mică acoperită cu muşchi, unde îţi trebuie o lupă ca să poţi privi florile şi plantele. Frumuseţea lor ar trebui să producă un efect atât de

puternic, încât omul să intre în conştiinţa fără gânduri. Aceasta a fost ideea filosofiei Zen dar, în mod surprinzător, puţini au înţeles-oApoi a mai existat un profet, Zarathustra, care s-a încarnat de cinci ori în Persia. În final, a trebuit să vină Mahomed, pentru a face afirmaţii foarte clare despre religie. Dar cei care l-au urmat pe Mahomed nu au înţeles unitatea învăţăturilor sale sau a celor ale lui Zarathustra

Tao este Mama Primordială, puterea care reglează şi armonizează întreaga Creaţie şi care se manifestă, în plan subtil, şi în fiinţa umani (n.t.).

şi i-au făcut pe perşi să fugă în alte ţări, mulţi dintre ei ajungând tocmai în India.

Mahomed a vorbit pe rând despre Avraam. Moise, Christos, deoarece aceştia au apărut unul după altul. El a vorbit cu un profund respect despre Mama lui Christos. În *Biblie*, ei nu i se acordă atât de mult respect, din cauza lui Pavel, care a influenţat redactarea acestui

document. Ea este numită aici doar „femeia”. Dar profetul Mahomed spune că oricine vorbeşte împotriva acestei Sfinte femei, va fi pedepsit. Mahomed nu a vorbit niciodată despre o religie exclusivă denumită *Islam* – adică «abandonul faţă de Dumnezeu cel Atotputernic». Cu toate acestea, atâţia urmaşi ai Islamului se luptă cu urmaşii altor religii şi chiar între ei.

Partea cea mai nocivă, o constituie practicarea convertirii oamenilor de la o religie la alta, nu pentru credinţă, ci pentru raţiuni străine de religie, cum ar fi căsătoria sau câştigurile băneşti. În multe locuri ale lumii, au loc lupte înverşunate între urmaşii diferitelor religii, purtate toate în numele lui Dumnezeu cel Atotputernic. Cruzimea lor depăşeşte cu mult înţelegerea unui sfânt. În fruntea lor se află grupuri care pretind că practică religia islamică. Dintre popoarele islamice, sufii au încercat să avertizeze că luptele nu

constituie, un mod de comportare demn de urmaşii lui Mahomed, aducându-i un nume rău atât lui cât şi Islamului. Există oameni care cred că Islamul ar trebui să fie răspândit prin Jihad, dar asta n-a fost niciodată ideea lui Mahomed. În vremea când trăia el, oamenii aveau de înfruntat o situaţie foarte grea, deoarece existau o mulţime de triburi ostile, gata de a lupta şi a-i ucide pe cei ce treceau la islamism. Pe atunci era just să se vorbească de Jihad, dar astăzi nu mai există o asemenea problemă. Mai mult decât atât, vorbind întruna de Jihad, ei devin extrem de nepopulari şi nu ajung la niciun rezultat. Oare agresivitatea lor le-a permis să obţină vreodată Realizarea Sinelui? Au atins ei oare Kiyama1 sau au descoperit adevărul? Nu li s-a întâmplat nimic din toate acestea. Ei abat atenţia oamenilor către lucruri greşite şi încearcă să întreprindă acţiuni total potrivnice păcii de pe pământ. Din cauza lor au loc atât de multe războaie în atât de multe locuri,

de pilda în Cecenia

Kiyama – învierea, adică Realizarea Sinelui (n.t.).

sau în alte ţări unde musulmanii consideră că ei sunt cei aleşi şi că întreaga lume trebuie să treacă la islamism.

Într-o zi am întâlnit un personaj foarte important din Rusia, care a spus: „De ce îi ajută Naţiunile Unite pe musulmani?” „Şi de ce nu?” i-am răspuns. Dar el a replicat: „Musulmanii care locuiesc în ţara noastră vor acum să-şi separe teritoriile şi să distrugă integritatea monolitului. Ei cred *că* religia lor este singura autentică şi vor să propovăduiască Islamul cu sabia. Nu numai atât, dar vor să aibă cât mai mulţi urmaşi, tratându-şi femeile ca pe nişte fabrici de făcut copii. Ideea lor este de a mări rapid numărul musulmanilor şi de a modifica structura populaţiei, în favoarea Islamului. Şi astfel, s-ar putea ca până la urmă să ajungă să conducă toate ţările, invocând principiile democratice”.

Trebuie mai întâi să înţelegem că nicio democraţie nu ar trebui să permită unei religii exclusiviste să constituie bază statului. Religia este o chestiune personală şi, în orice ţară, fiecare fiinţă umană ar trebui să aibă dreptul de a urma religia liber aleasă. În epoca actuală, statele cu o singură religie sunt anacronice. Atunci când o ţară se declară islamică, creştină sau iudaică, adepţii acelei religii au un statut superior în raport cu ceilalţi cetăţeni, ceea ce este total împotriva concepţiei de egalitate acceptată într-o democraţie autentică. Religiile exclusive sunt orientate în totalitate spre credinţă oarbă, iar credincioşii respectivi urmează fiecare orbeşte poruncile religioase, divizându-se în grupuri antagoniste.

De curând, nişte conducători ai Bisericii din Anglia au declarat că toţi cei care, conform religiei creştine, trăiesc în păcat, au permisiunea de a se alătura Bisericii. Ei au recurs ia acest tertip, deoarece

participarea în biserici este foarte slabă şi se doreşte atragerea cât mai multor enoriaşi, chiar dacă asta aduce după sine diluarea şi degradarea valorilor morale şi religioase. Numărul creştinilor practicanţi a scăzut brusc, până acolo încât bisericile nu mai pot funcţiona şi nici clerul nu mai poate fi plătit în mod corespunzător. Aşa încât „măreţul" plan de liberalizare a fost adus la cunoştinţa publicului. Ei susţin că dacă oamenii au o ereditate proastă, nu mai este nimic de făcut. Asta este, de fapt, o invitaţie deschisă la imoralitate şi la abandonarea eticii, toată vina fiind aruncată pe ereditate. Iată un postulat extrem de periculos, deoarece se sugerează că genele moştenite determină caracterul unei persoane, iar acest caracter nu poate fi deloc îmbunătăţit prin educaţie, prin religie sau prin spiritualitate. Adevărul este că trăsăturile moştenite se pot modifica. Trebuie să se înţeleagă că noi ne putem schimba aceste trăsături în mod permanent.

De exemplu, după transformarea produsă prin Sahaja Yoga, oamenii devin drepţi, iubitori şi puternici. Se demonstrează deci, un proces de absorbţie a impresiilor din viaţa cotidiană. Un alt fapt sugestiv este că doi copii care descind din aceeaşi părinţi, nu au o fire sau caractere identice. Unul dintre ei poate fi strălucit şi cumsecade, iar celălalt poate fi prost şi rău. S-ar putea aduce argumentul că dacă oamenii au moştenit gene de un anumit fel, nu mai au nevoie de biserici şi nici de congregaţii religioase. Ar trebui să ne dăm seama cu toţii că, dacă bisericile noastre ar fi făcut o lucrare corectă, firea creştinilor s-ar fi schimbat aşa cum s-a schimbat *în* Sahaja Yoga, unde evreii îl venerează pe Christos, iar musulmanii îi venerează pe Shiva.

Oamenii se luptă fără încetare în numele lui Dumnezeu, iar în lume nu există pace. În spatele tuturor acestor activităţi există şi o puternică atracţie spre bani, iar când se ajunge la problema profitului, cei care sunt

în vârful ierarhiei religioase cad pradă compromisului, indiferent cât de imoral ar fi. Ei nu au nici caracterul, nici curajul şi nici credinţa pură, pentru a rezista la tendinţele moderniste. De fapt, ei îngăduie adepţilor lor să se lase purtaţi de curenţii periculoşi ai vremii şi aşa îi conduc direct în infern, de unde nu mai există întoarcere. Religiile induc idei fixe în creierul oamenilor. Aceste idei încep să evolueze într-o manieră colectivă şi, treptat, ia naştere un uriaş monstru colectiv care crede doar în uciderea celorlalţi şi în impunerea propriilor convingeri.

Hitler a avut idei fixe, şi a crezut că germanii sunt o rasă superioară. Ideea că germanii sunt rasa superioară a fost, cred, cea mai mare absurditate, de vreme ce ei au ucis copii în camerele de 9 azare şi au născocit metode pentru exterminare în masă. Cum ar Putea ei să fie o rasă superioară? Rasa superioară este cea a sfinţilor. În viaţa acestora, mila şi iubirea sunt singura băutură pe

care o cunosc şi pe care o savurează. Ca să-i numim pe germani… rasa superioară", înseamnă o degradare a restului raselor umane şi catalogarea lor drept inferioare sau chiar primitive. Acesta este rasism de cea mai joasă speţă. Am auzit că în Germania a existat un mare sfânt în secolul al XIII-lea, foarte respectat *şi astăzi în* toată lumea. Germanii au pretins *că ei* sunt cei care au scris *Vedele*, ceea ce a fost o altă culme a absurdului. Cum este posibil ca aceşti oameni, care se gândesc tot timpul că sunt o rasă superioară şi că au dreptul de a-i ucide pe alţii, să fi scris asemenea tratate filosofice progresiste cum au *fost Vedele*. Deşi Hitler a murit, iar cel de *al doilea* război mondial s-a sfârşit *acum* cincizeci de ani, în lume ia naştere un nou tip de fascism. El îşi face apariţia *în Italia*, *în* Franţa şi, de fapt, în întreaga Europă. Noul tip de fascism s-a întins asupra întregului continent european. Chiar şi extrema dreaptă din politică nu este altceva decât fascism, care se insinuează

lent în mintea oamenilor. În atât de multe ţări din Europa şi mai ales în Franţa, s-a votat pentru partide de dreapta. Este de neînţeles cum, după ce au fost subjugaţi şi dominaţi de germani timp de trei ani, francezii mai pot avea idei nostalgice despre orientarea fascistă de dreapta. Probabil că au moştenit această înclinaţie de la germanii care au trăit acolo odinioară.

Am cunoscut o doamnă care a fugit din Franţa şi şi-a construit o casă foarte aproape de Elveţia, din pricină că soţul ei era rus. Ea mi-a povestit că francezii au crezut întotdeauna că germanii sunt o rasă superioară şi o naţiune foarte puternică. Am fost surprinsă de acei francezi naivi, care credeau în asemenea idei fasciste. Rezultatele alegerilor din 1995 au arătat că francezii au votat pentru un om politic de dreapta, despre care se ştie că este un mare birocrat Imediat ce a fost ales, el a declarat că autorizează o explozie nucleară în Pacific. Ce nevoie era de o astfel de explozie în Pacificul de

Sud, într-un moment când întreaga omenire vorbeşte de distrugerea tuturor armelor atomice sau nucleare? Doreşte el cumva să pornească război împotriva altor naţiuni, atâta timp cât puterea Rusiei nu mai constituie o ameninţare? De care ţară se teme acum Europa? De ce trebuie să testeze francezii o armă nucleară în Pacific şi astfel să facă rău unor naţiuni precum cele din Australia şi din Noua Zeelandă? Se pare că totul nu este decât o stratagemă politică a francezilor care şi-au pierdut prestanţa diplomatică din cauza filosofiei alcoolului şi încearcă acum, prin toate mijloacele, să-i impresioneze pe americani.

Uneori am impresia că Hitler continuă să se nască şi să-şi arate isprăvile în toată lumea. Cum pot oare oamenii zilelor noastre să cedeze în faţa ideilor lui rasiste monstruoase şi să voteze asemenea indivizi? Nu pot să înţeleg! Lui Hitler i-au trebuit nouă ani ca să declanşeze cel de-al doilea război mondial. El a fost

împotriva evreilor, iar atmosfera din Germania acelor zile era extrem de decadentă şi de imorală. Profitând de aceste două lucruri, el a încercat să otrăvească mintea tinerilor. Ce au făcut ţările Europei în toţi acei nouă ani? Au dormit, sau au fost atât de ocupate să lupte cu recesiunea, încât nici nu au observat ascensiunea naziştilor în Germania şi a fasciştilor în Italia? După tot dezastrul pricinuit de ideea că cei care au un coeficient de inteligenţă (IQ) mai ridicat sunt superiori faţă de ceilalţi, a apărut o nouă teorie a coeficientului emoţional (EQ). În cazul în care nu există echilibru între emoţii şi inteligenţă, individul devine o brută.

Chiar în zilele noastre, există mulţi care nu vor să audă de coeficientul emoţional şi care cred că aparţin unei rase superioare şi că îi pot distruge pe toţi ceilalţi, deoarece nu aparţin acelei rase sau, probabil, religiei respective. Toate aceste idei fixe constituie o gravă ameninţare la adresa fiecărei ţări şi desigur, a păcii

mondiale.

Să luăm exemplul musulmanilor, care cred într-un Dumnezeu lipsit de formă, iar religia lor propovăduieşte detaşarea absolută de bunurile lumeşti. Dar ce fac ei de fapt? Se războiesc ici şi colo pentru o bucată de pământ, fac rău şi îi chinuiesc pe oameni, nefiind nici ei scutiţi de suferinţe. Ei numesc aceasta Jihad şi cred în mod absurd că cel care este ucis în Jihad va atinge mântuirea. Toate aceste idei fixe pot fi înlăturate doar prin Realizarea Sinelui, căci prin Realizarea Sinelui se ajunge la cunoaşterea realităţii. Realitatea, adevărul, dezvăluie că această lume este una, că nimic nu aparţine nimănui în mod special şi că nu este nevoie să se lupte pentru teritorii. Desigur, pentru a-şi asigura protecţia împotriva naţiunilor agresive, oamenii ar trebui să instituie frontiere în jurul ţării lor şi să încerce să se protejeze. Ar fi un lucru lipsit de înţelepciune să se ignore că există atâţia oameni agresivi, care încearcă să

distrugă Pacea lumii. Trebuie să fim vigilenţi faţă de unii ca ei, numai că acesta nu poate fi un motiv pentru a stârni conflicte şi războaie pretutindeni.

O altă problemă este că Naţiunile Unite încearcă să păstreze un echilibru între diferite puteri şi grupări, numai că în acest proces se fac mari greşeli. Uneori sprijină oameni foarte negativi care sunt barbari, violenţi şi terorişti. Înainte de a lua vreo decizie privitoare la direcţia care trebuie urmată de alte ţări, Naţiunile Unite ar trebui să aibă o imagine completă asupra mobilurilor ţărilor agresoare. Uneori, ţările agresive fac declaraţii extrem de logice şi de rezonabile şi creează o imagine care reuşeşte să atragă simpatia tuturor forţelor negative. În primul rând, Naţiunile Unite ar trebui să descopere care este scopul acestor oameni, care sunt condiţiile lor social-istorice, precum şi felul ideilor pe care le vehiculează. Numai atunci nu vor mai putea fi induse în eroare de tertipurile unor indivizi

agresivi de soiul lui Saddam Hussein.

În unele ţări are loc un declin economic, sau mari tulburări sociale pricinuite de şomaj. Pentru a abate atenţia poporului, guvernanţii încearcă să provoace un război cu o altă ţară. Iată cum au pornit unele dintre războaiele lumii. O dată ce o ţară devine puternică, influenţa malefică a puterii o face să devină îngrozitor de ambiţioasă. O asemenea ţară nu se gândeşte decât cum să intervină în afacerile altei ţări, sau chiar să o atace, fără să-i pese de nenorocirea pe care războiul o aduce oamenilor. Dacă o ţară este atacată, ea trebuie să se apere. Aceasta declanşează o reacţie în lanţ, şi poate lua naştere un conflict şi mai amplu. Să luăm ca exemplu situaţia dintre Irak şi Iran, sau dintre Turcia şi Grecia. După cum este cunoscut, războaiele pornesc în inima şi în mintea conducătorilor militari şi politici, care sunt ahtiaţi după putere şi după bani. Singurul mod de a opri războaiele este de a promova pacea mondială, de a

acţiona pentru transformarea celor care deţin puterea, astfel încât ei să aleagă drumul dreptăţii, mai curând decât pe cel al măririi. Mintea este doar un mit, iar realitatea este creierul.

Am scris mai multe lucruri despre rasism, despre primitivismul evident al acestor oameni şi despre modul în care încearcă să se ucidă unii pe alţii, ca animalele. Mahatma Gandhi spunea că *Ahimsa*, adică non-violenţa, este singura cale prin care putem scăpa de război. Este adevărat că, pentru a-şi dobândi independenţa, Indienii au luptat împotriva englezilor cu metode non-violente. Dar atunci când forţa ce guvernează utilizează metodele non-violente pentru câştigarea libertăţii, aceste metode pot uneori să ducă la sacrificarea multor vieţi. Este tocmai ceea ce s-a petrecut în India în câteva situaţii Din fericire, graţie binecuvântării Divine, imediat după terminarea celui de al doilea război mondial, în Anglia a ajuns la putere un guvern laburist. Acest guvern a iniţiat

un proces care a dus la declararea independenţei Indiei. Din păcate, nu toate ţările au un asemenea noroc. Există nenumărate cazuri de ţări dependente, care au trebuit să sacrifice multe vieţi preţioase pentru a-şi obţine libertatea.

Uneori, oamenii ai căror compatrioţi au suferit atrocităţi în trecut, încep să se gândească ia răzbunare. De pildă, aceia ai căror părinţi şi bunici au fost torturaţi şi ucişi fără milă de către naziştii lui Hitler, se gândesc în permanenţă să se răzbune pe generaţia actuală a germanilor. Acest lucru este cu desăvârşire greşit deoarece germanii din zilele noastre nu au avut nimic de-a face cu naziştii. Lor nu li se poate aduce nicio vină. Ei sunt o generaţie nouă, fiinţe extrem de cumsecade şi iubitoare de pace. În Germania, de exemplu, există o mulţime de Sahaja Yoghini, şi ei sunt atât de minunaţi şi atât de blânzi, încât nimeni n-ar crede că ar putea fi descendenţii adepţilor lui Hitler. Şi în Austria Sahaja

Yoghinii sunt mari căutători ai adevărului, plini de umilinţă şi de bunătate. În firea acestor oameni nu există nici urmă de asprime. Dimpotrivă, prin bunătatea şi comportarea lor aleasă, ei constituie un model pentru alţi Sahaja Yoghini. Când am fost în Rusia pentru prima dată. Sahaja Yoghinii germani au venit repede să mă ajute, i-am întrebat: „De ce aţi făcut atâta drum?" „Mamă, aceasta este o ţară care a fost foarte rău lovită de germani, aşa încât noi trebuie să răscumpărăm acum ceea ce au făcut părinţii noştri", au răspuns ei. Aceşti germani au lucrat pentru mine în Rusia cu atâta iubire şi compasiune, încât succesul realizat de Sahaja Yoga în această ţară poate fi cu uşurinţă atribuit lor şi englezilor. Englezii au o ţară mică, dar în secolele precedente au cucerit multe ţări ale lumii, voind ca soarele Imperiului Britanic să nu mai apună niciodată. În acest răstimp, englezii au comis nenumărate atrocităţi şi au ucis mulţi oameni. Dar toate au rămas de domeniul trecutului, iar

generaţia actuală este o generaţie nouă care nu poate şi nu trebuie să fie învinuită pentru trecut. Germania şi Austria au dat mari Sahaja Yoghini care au lucrat pentru Rusia iar de curând, am aflat că Sahaja Yoghinii din Austria acţionează în favoarea celor din Israel, trimiţând acolo oameni *care să* promoveze Sahaja Yoga. Ar fi putut acest lucru *să fie* posibil fără Sahaja Yoga? Germanii care *au* luptat împotriva evreilor, i-au ucis şi i-au exterminat, *merg* acum în Israel să le vorbească despre Sahaja Yoga şi să-i ajute să atingă starea binecuvântată de Realizare a Sinelui şi transformarea în fiinţe umane evoluate spiritual.

Sunt într-adevăr impresionată să văd că în aceste vremuri modeme, se nasc asemenea oameni minunaţi, care îşi dăruiesc iubirea şi atenţia celor care sunt victimele cruzimii strămoşilor lor.

Aşa-zisul progres din diferite ţări nu determină niciun fel de progres al oamenilor din acele ţări.

Dimpotrivă, toţi devin foarte dornici de înavuţire şi muncesc din răsputeri, pentru a acumula din ce în ce mai mult. Dacă progresul nu aduce unei persoane nici satisfacţie şi nici pace interioară, care este atunci avantajul lăcomiei nestăvilite generate de acel progres?

O altă mare problemă apare din cauza celor avuţi şi a celor neavuţi, a celor bogaţi şi a celor săraci. Ea este una dintre cele mai mari ameninţări la adresa păcii mondiale. Ţările bogate trebuie să reconsidere o serie de lucruri şi să înţeleagă că sărăcia de oriunde este o ameninţare a păcii şi prosperităţii lumii. Ţările bogate trebuie să-şi ţină sub control lăcomia de a acumula mai mult şi tot mai mult. Ele trebuie să reflecteze cu seriozitate la ideea unei lumi unice, a unei singure familii umane. În ceea ce priveşte mediul geografic, lumea este una. Nu ar fi cazul, oare, să începem să ne gândim la o singură lume sub aspect economic şi chiar politic? Impunând consumului exagerat anumite limite

şi luând decizia de a avea o anumită cantitate şi de a nu o depăşi, naţiunile bogate le pot ajuta pe cele sărace să se ridice deasupra limitei de sărăcie şi să ducă o viaţă decentă. O astfel de atitudine plină de compasiune, le va hărăzi celor bogaţi o uriaşă bucurie şi mulţumire interioară. Ea va promova în acelaşi timp şi o ordine socială mai bună şi va aduce pacea pe întreg pământul.

În Sahaja Yoga avem soluţii pentru toate problemele care constituie o yravă ameninţare a păcii mondiale. Mai înainte de toate, trebuie să ne ocupăm de ideile fixe. Toate ideile fixe vin din ignoranţă, dar se spulberă de îndată ce omul începe să-şi dea seama de realitate şi să înţeleagă că întreaga lume este una. Aceia care cred în acapararea de teritorii sub orice pretext trebuie să-şi dea seama că tot pământul aparţine lui Dumnezeu cel Atotputernic şi că ei se află aici doar pentru a se bucura de el şi nu pentru a se lupta pentru el sau pentru a-l fura de la altcineva. Un Sahaja Yoghin

este mulţumit chiar şi cu o mică bucată de pământ, deoarece ei este atât de unit cu natura, încât se bucură de ceea ce poate cultiva şi o cinsteşte astfel pe Mama Pământ aşa cum se cuvine.

Starea de Realizare a Sinelui este la fel ca starea unui rege care posedă propriul său regat. Omul realizat se bucură de domeniul său de spiritualitate. Lui nu-i pasă de posesiunile lumeşti. Se bucură să dăruiască tot ceea ce posedă, iar asta este cea mai mare bucurie a sa. El doreşte să-şi dăruiască iubirea fiecăruia şi îşi iubeşte Creatorul. Unii sfinţi au demonstrat prin viaţa lor, câtă importanţă acordă iubirii. Odată, un mare sfânt indian ducea un vas cu apă ca să-l toarne deasupra unei zeităţi aflate într-un templu. Pentru aceasta fusese nevoie să umble timp de o lună purtând vasul în mână. Când ajunse la templu, văzu un măgar care era atât de însetat, încât, şi dădea duhul. Imediat renunţă să mai meargă la templu, iar apa pe care o purtase o dădu măgarului,

pentru a-i salva viaţa. Toţi ceilalţi care aveau şi ei vase cu apă, au fost uluiţi. L-au întrebat cum a putut să dea apa măgarului, în loc s-o ducă la templu şi s-o toarne peste zeitate. El a răspuns foarte simplu:. Nu mai este nevoie să urc toate treptele să ajung la zeitate. Zeitatea a coborât aici". Ei au fost surprinşi de înţelegerea lui atât de subtilă. Dar aşa stau lucrurile. Pentru o persoană evoluată spiritual, cel mai important lucru este să sacrifice în mod spontan totul, de dragul bucuriei spiritului, deoarece acesta este lucrul cei mai de preţ. Pentru a pune stăpânire pe pământul altora, unii oameni se comportă într-un mod îngrozitor, săvârşind în lăcomia lor tot felul de atrocităţi. Dacă s-ar opri doar o clipă să se gândească la scopul ultim al vieţii, cu siguranţă că s-ar schimba. Căci nu există fericire sau bucurie în acumularea bunurilor materiale. Bucuria cea mai puternică este aceea de a fi una cu Divinul.

Din pricina războaielor, majoritatea oamenilor îşi

alterează sistemul de valori. Ei îşi pierd credinţa în Dumnezeu cel Atotputernic. Dumnezeu a dăruit fiinţelor umane libertatea şi n-ar dori să le-o ia înapoi. Numai prin libertate putem afla despre Absolut. La şcoală, profesorul îi învaţă pe elevi că doi plus doi fac patru, dar atunci când aceştia ajung la facultate, ei sunt liberi să găsească singuri soluţiile. În acelaşi fel, specia umană se găseşte astăzi în pragul unui salt asemănător, în care trebuie să afle, graţie libertăţii pe care o deţine, că lucrul cel mai de preţ este realizarea ascensiunii spirituale.

După fiecare război există o aşa numită perioadă de pace, dar în timpul perioadei de pace oamenii se pregătesc pentru un nou război. Motivul este că ei nu pot uita şi nici ierta pe cei cu care au luptat, sau pe cei care le-au ucis confraţii. Trebuie să se înţeleagă că menţinerea păcii necesită un anumit fel de organizare globală. Oamenii au înfiinţat Organizaţia Naţiunilor Unite dar, de fapt, această organizaţie nu-şi poate

îndeplini în mod eficient misiunea, deoarece nu deţine o putere proprie efectivă, depinzând de dorinţa statelor membre, care nu acţionează întotdeauna în unanimitate. Acestea îşi expun fiecare ideile şi cerinţele proprii în faţa Naţiunilor Unite, care sunt dominate de America. Americanii nu sunt cei mai indicaţi pentru a domina lumea, deoarece sunt lipsiţi de maturitate şi obsedaţi de sex.

Trebuie să se creeze un alt for, superior Naţiunilor Unite. Acolo ar putea fi numiţi judecători foarte bine cunoscuţi, precum cei de la Curtea Internaţională de la Haga. Aceştia ar trebui aleşi din toate ţările şi nu dintr-o singură ţară anume. Ei ar trebui să aibă detaşarea necesară, înţelepciune, precum şi înţelegerea profundă a problemelor care afectează pacea mondială. Noul organism, format din cele mai alese cadre şi situat deasupra Naţiunilor Unite, ar putea să realizeze mult mai mult decât Naţiunile Unite, care sunt la dispoziţia

ţărilor conduse uneori de guverne foarte ciudate. Apare, desigur, problema resurselor financiare necesare pentru funcţionarea acestui nou organism şi a Naţiunilor Unite. Ţinând cont de faptul că guvernele nu sunt dispuse să contribuie cu mari sume de bani, este necesar să se reducă numărul total al cadrelor O.N.U. Şi de asemenea, salariile acestora. Dacă salariile nu mai sunt atât de mari, cei care sunt pur şi simplu ahtiaţi după bani nu vor mai fi atraşi de O.N.U. În această situaţie, organismul mondial va beneficia numai de oameni dotaţi cu un înalt spirit civic. Ar trebui să se depună toate eforturile, pentru a se asigura serviciile unor persoane de excepţie, înzestrate cu idei măreţe şi având idealismul necesar pentru a acţiona în spiritul funcţiei respective. Ele ar trebui să posede o inteligenţă deosebită şi să aibă un profil moral recunoscut public. De asemenea, ar trebui să fie dotate în special cu maturitate şi cu o largă experienţă, care să le permită să înţeleagă, clar şi corect,

problemele mondiale, îndeosebi cele care afectează pacea lumii.

Dacă în noul organism vor fi alese persoane având o înaltă reputaţie, integritate, înţelepciune, caracter şi inteligenţă pentru a putea conduce şi dirija întregul sistem O.N.U., atunci popoarele lumii ar putea avea o nouă şansă de a vedea lumea guvernată de dreptate şi de dharma şi nu de egoism îngust, de lăcomie şi de imoralitate. În acest caz, ar fi posibil să se instaureze pacea mondială, precum şi o bună ordine socială, politică şi morală. Un asemenea organism, pe care l-am putea denumi Consiliul Suprem, nu va fi dominat de nicio ţară, nici chiar de America. Uneori am impresia că, în general, americanii sunt un popor lipsit încă de maturitate. Au existat, desigur, şi americani remarcabili, precum Abraham Lincoln şi George Washington, dar judecând după ceea ce se poate vedea acum în America, rezultă că este nevoie ca oamenii să se maturizeze, iar

maturitatea o vor căpăta doar dacă vor adera la Sahaja Yoga şi nu la vreun gen de evanghelism sau ia vreun fals guru.

Nu putem afirma cu certitudine că acest Consiliu Suprem, care va fi creat pentru a controla O.N.U., va fi absolut perfect. În Primul rând, cadrele sale nu vor primi salarii mari, ci doar un onorariu, şi atunci, dacă din întâmplare vor fi interesate de bani, vor putea să încerce să facă vreun lucru necinstit. Astfel încât, unica soluţie la care se poate ajunge este ca acest Consiliu Suprem să fie constituit doar prin alegerea unor oameni de excepţie. Aceştia Posedă din plin toate calităţile cerute – sunt lipsiţi de egoism, plini de compasiune, devotaţi faţă de interesul public, fără prejudecăţi de rasă, religie sau naţionalitate. Ei vor lua întotdeauna, aşadar, decizii corecte şi adecvate.

Este foarte interesant să vedem cum am devenit fiinţe umane într-un interval de timp relativ scurt, pe

parcursul unui proces evolutiv. Timpul necesar pentru a crea fiinţe umane este, într-adevăr, foarte scurt. Unii ar putea numi asta şansă, dar după legile probabilităţii nu ar fi fost posibilă realizarea acestei creaţii umane.

Procesul nostru evolutiv se bazează, de fapt, pe acelaşi principiu ca şi o navă spaţială. Nava spaţială are câteva porţiuni, fiecare legată în serie de cea următoare. La un timp oarecare după lansare, porţiunea inferioară se desprinde, imprimând o viteză mai mare restului navei. Dacă viteza iniţială a fost, să zicem X-1 km/oră, după prima desprindere va deveni X2 km/oră. Printr-o serie de asemenea accelerări, nava iese de sub influenţa gravitaţiei Pământului şi se îndreaptă către obiectivul său, care poate fi Luna sau Jupiter. Iată modul în care are loc şi evoluţia noastră, cu o viteză tot atât de mare. Viaţa este mai întâi creată la stadiul de amoebă. După un salt, viaţa atinge un nou stadiu. După o serie de astfel de salturi intermediare, sunt create fiinţele umane.

Şi la nivelul uman, la început atenţia noastră este orientată doar spre mâncare şi spre asigurarea unei anumite protecţii faţă de natură, cum ar fi o casă ori o colibă. După ce acest lucru a fost realizat, odată cu atingerea unui nou nivel de dezvoltare intrăm brusc într-un stadiu în care devenim foarte ageri şi inteligenţi. Astfel, începem să abordăm ştiinţa şi să dezvoltăm tehnica prin care am putea să ajungem pe Lună sau pe Jupiter. Apoi, printr-un alt salt diferit de cel al realizării mentale, ajungem să creăm în fiinţa noastră o stare emoţională. Atunci când vedem întreaga lume mistuită de ură şi de competiţie, apare o nouă stare, iar aceasta este animată de dorinţa de compasiune, de iubire şi de pace. La acest nivel, sau chiar cu mult înainte, începem să căutăm ceva care se află dincolo de înţelegerea umană. Apoi ne îndreptăm spre un nou salt interior după care aderăm la religie sau la credinţa în Dumnezeu. Nici acesta nu este stadiul final al evoluţiei, deoarece

oamenii îşi dau seama curând că practicile religioase sunt doar ritualuri care nu ating, şi cu atât mai puţin nu transformă, Sinele interior. Este evident că trebuie să căutăm ceva care se află dincolo de mentalul nostru.

Când căutătorii adevărului încep să caute în mod cinstit, deliberat, dar orbeşte în acest stadiu, atunci ei încap pe mâna falşilor guru, care sunt ca nişte hoţi în straie de regi. În scrierile noastre sfinte se spune că omul trebuie să se ridice până la un nivel la care realizează cea de-a patra dimensiune a conştiinţei, Turiya. Oameni de ştiinţă ca Francis Crick, fac cercetări asupra conştiinţei, în special a conştiinţei viziunii. Stadiul de Turiya este stadiul conştiinţei subtile totale. Oamenii de ştiinţă ar trebui să atingă Turiya şi apoi să descopere conştiinţa superioară care animă şi conduce întreaga conştiinţă umană. Observ uneori că oamenii de ştiinţă se pierd pe căi înfundate şi nu vor să accepte Divinul care le acordă o viziune completă a realităţii. În

mod normal, noi trăim în trei dimensiuni. Sfinţii au realizat o a patra dimensiune proprie, şi prin evoluţia lor ating o stare de linişte deplină, de integrare completă şi de conştienţă totală a realităţii. Eforturile lor de a evolua au fost descrise în diferite limbi şi în diferite moduri. Cele trei dimensiuni în care existăm în mod obişnuit, sunt numite: fizică, mentală şi emoţională, iar a patra este dimensiunea spirituală. Prin utilizarea intensă a primelor trei dimensiuni, ajungem să ne dăm seama de inutilitatea vieţii şi începem să căutăm adevărul absolut, deoarece nu ne mai mulţumeşte nimic din ceea ce ne poate da liniştea mentală.

În India a existat un sfânt pe nume Markandeya, care se spune că a trăit cu paisprezece mii de ani în urmă. El a scris despre cea de-a patra dimensiune şi a descris-o ca pe o binecuvântare a Mamei Primordiale. A doua persoană care a fost foarte bine înzestrată cu acest gen de cunoaştere, a fost Adi Shankaracharya, care a

scris multe cărţi. În prima sa carte, *Viveka Chudamani*, el descrie această a patra dimensiune şi explică motivul pentru care ar trebui să încercăm a o atinge. Un învăţat pe nume Sharma, l-a atacat spunându-i că nu poate să realizeze nimic ca ascet şi nici să depăşească intelectul. Astfel, el şi-a dat seama că toată discuţia ar putea apărea, pentru oamenii obişnuiţi, doar ca o acrobaţie mentală. Atunci, s-a hotărât să scrie cărţi în care doar aducea laude Mamei Primordiale, în special în *Saundarya Lahari*, unde descrie vibraţiile divine ca fiind cele ale frumuseţii pline de iubire a Mamei primordiale. La acea vreme totul era scris în sanscrită, dar oamenii obişnuiţi nu înţelegeau limba, cu excepţia câtorva învăţaţi, care însă nici ei nu doreau să intre în detaliile expunerii.

Apoi, în secolul al XII-lea, a apărut un mare sfânt pe nume Gyaneshwara din Maharashtra. Conform tradiţiei din vremea sa, un maestru Nath Panthi nu putea

să dea Realizarea decât unui singur discipol. Maestrul nu considera necesar nici măcar să vorbească cu oamenii obişnuiţi, despre a patra dimensiune. Lor li se spunea doar că trebuie să-şi amintească de Dumnezeu şi să cânte imnuri de slăvire lui Dumnezeu. Gyaneshwara însă, fiind un mare poet şi un foarte mare sfânt, a simţit că venise timpul ca subiectul ascensiunii spirituale să fie explicat oamenilor cu mai multă claritate.

În *Bhagavad Gita* nu există nicio descriere pentru Kundalini sau pentru trezirea sa, cu toate că Shri Krishna, chiar de la bun început, a spus că omul ar trebui să atingă starea de *Sthitapragya*, adică starea de echilibru prin iluminarea de către cunoaşterea divină. Toate acestea nu erau decât o descriere, din care lipsea orice aluzie cu privire la modul în care se poate realiza acest lucru, în mod concret.

Shri Gyaneshwara a fost acela care a scris un tratat despre *Gita*, numit *Gyaneshwary*. În cel de al şaselea

capitol, el a descris cu multă delicateţe natura acestei a patra puteri numită Kundalini, care rezidă în osul sacru triunghiular, precum şi modul în care ea Poate fi trezită cu ajutorul unui suflet înalt evoluat, persoana atingând astfel cea de a patra stare de conştiinţă. El n-a avut permisiunea gurului său de a da Realizarea altora, ci a cerut doar încuviinţarea să scrie măcar despre aceste lucruri. Mai târziu, capitolul al Şaselea nu a fost înţeles de oamenii care se aflau la cârma religiei (*dharma-martanda*). Ei au spus că cel de-al şaselea capitol nu trebuie citit (*Nishiddha*) şi astfel s-a ajuns ca el să fie complet trecut cu Vederea, iar oamenii au încercat doar să urmeze calea devoţiunii (bhakti), care înseamnă devoţiune faţă de Dumnezeu, prin rostirea numelor Sale, sau prin cântarea imnurilor de slavă.

La noi. În India, au existat trei tipuri de tendinţe. Prima i-a dus pe oameni către cunoaşterea despre materie, originea materiei şi originea acestei lumi. În

cursul căutării, ei au ajuns să cunoască modul în care este format aspectul subtil drept, precum şi elementele corpului fizic. Progresul acestei cunoaşteri a dus la crearea ştiinţei, ca un nou domeniu de studiu. O altă tendinţă a fost urmată de cei care aveau o devoţiune absolută şi înălţau laude tuturor zeităţilor create de către Mama Pământ (*Swayambhu*). Ei cântau laude lui Dumnezeu şi îl proslăveau pe Dumnezeu cel Atotputernic, precum erau învăţaţi de gurul lor. Mai existau de asemenea şi cei de pe calea de mijloc, denumiţi *Nath Panthi*, care trăiau în special în Maharashtra. Aceştia erau suflete realizate, care îşi primiseră Realizarea după principiul „un singur guru, un singur discipol". Sfântul Gyaneshwara provenea şi el dintre *Nath Sumpradaya*, care înseamnă cultul Nath. În cartea sa, el a prezentat trezirea lui Kundalini.

Mai târziu, în secolul al XVI-lea, au existat mulţi sfinţi care au început să vorbească şi să cânte despre

Kundalini şi despre canalele şi centrele subtile. Pe tot cuprinsul Indiei, aceşti sfinţi vorbeau despre cunoaşterea Sinelui şi despre Realizarea Sinelui (Ātma *Sakshatkar*). Câţiva dintre ei au încercat să dea Realizarea Sinelui discipolilor lor dar, de fapt, nu au dat-o decât la foarte puţine persoane, deoarece considerau că lumea nu este încă pregătită pentru asta. Aşa cum a scris Kabir: „Cum am să le explic acestor oameni, care sunt orbi, despre lumină, lor care sunt în cea mai mare parte orbi?”

Cei mai mulţi dintre sfinţi au fost torturaţi de aşa-zişii învăţaţi, care-i considerau drept oameni cu idei fanteziste ce încercau să inducă lumea în eroare. Cred că toţi aceştia au revenit în vremurile moderne şi, fără să descopere adevărul absolut, nu fac decât să creeze o barieră între adevăraţii căutători şi adevăraţii sfinţi. În acelaşi timp, există atâţia falşi maeştri şi atâtea femei guru, încât a devenit extrem de dificil să discerni cine

este autentic şi cine nu. Testul de verificare este, în primul rând, acela că oricine ia bani pentru acordarea Realizării Sinelui, a cunoaşterii despre Dumnezeu, sau a oricărui fel de conştiinţă superioară, este un hoţ de cea mai joasă speţă, care încearcă să-i exploateze pe oameni şi un individ inferior interesat doar de bani. Dar chiar şi în trecut, se donau sume mari de bani celor care aveau în grijă templele, bisericile sau moscheile, precum şi celor numiţi Gurudwara. În felul acesta, oamenii şi-au pierdut discernământul şi şi-au închipuit că pentru Dumnezeu trebuie să se dea bani. Dumnezeu nu înţelege banii. El nu ştie nimic despre bănci şi nici n-a creat banii, asta fiind o durere de cap a oamenilor. Trezirea lui Kundalini a fost săvârşită de un număr foarte redus de oameni, deoarece la acea vreme existau foarte puţini căutători adevăraţi.

Când am venit în această lume, am observat că oamenii de pretutindeni se îndreaptă spre o nouă

direcţie, aceea de a nu crede în Dumnezeu sau în spiritualitate, crezând doar în bani sau în putere. Trebuie să mărturisesc că în acel moment de răscruce, tatăl meu care era un mare suflet evoluat a venit în ajutorul meu, întrebându-mă:. Ştii care este misiunea ta în această viaţă?" Am răspuns:.0 ştiu". Apoi el a continuat: „Tu stai la etajul al şaptelea al unei clădiri. De acolo îi vezi pe cei de la parter. Cum te vor crede ei pe tine, că te afli la etajul al şaptelea? Dacă i-ai putea ridica chiar şi până la etajul întâi sau al doilea, ei ar putea să înceapă să creadă că există o stare superioară pe care trebuie să o atingă. Planul fizic a fost depăşit, planul emoţionai a fost şi el depăşit, iar planul mental va fi şi el depăşit. Acum oamenii trebuie să treacă dincolo de planul mental, dar nu în chip individual, ci în mod colectiv". Îmi cunoşteam foarte bine misiunea de trezire colectivă, numai că mă născusem într-o lume atât de oarbă.

Tatăl meu a continuat: „Orice descoperire

individuală trebuie adusă în planul colectiv, căci altfel nu are niciun sens şi nu serveşte nici unui scop", l-am răspuns atunci: „Ştiu că sarcina mea este de a descoperi o metodă prin care să pot da într-adevăr Realizarea Sinelui în masă". El a fost *extrem* de bucuros când a auzit acest lucru, şi astfel am început să lucrez pe mai multe fiinţe omeneşti. În viaţa dusă alături de tatăl meu, *am* cunoscut multă *lume*, deoarece era un luptător pentru independenţa Indiei, iar mai târziu a devenit membru al Adunării Constituante. Am întâlnit mulţi *dintre* prietenii lui, Pe soţiile şi pe copiii acestora *şi am* putut vedea, prin facultăţile mele subtile, care era cauza stagnării *lor*. Am început să acţionez pentru a descoperi, căutând mereu, care era problema cu care se confruntă fiinţele umane.

La sfârşitul anului 1946, am ajuns la concluzia că trebuia să fac această lucrare într-un mod foarte profund şi tăcut şi că, prin mobilizarea interioară a fiinţei mele,

trebuia să descopăr care era problema centrelor şi a celor trei canale subtile ale oamenilor.

În cele din urmă, în anul 1947, am fost nevoită să particip la seminarul unui aşa-zis maestru, care îl invitase pe soţul meu prin intermediul unui prieten. Am fost şocată să-l văd pe acest bărbat, care era cu zece ani mai tânăr decât mine, dar care arăta cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrân. El a hipnotizat tot publicul, care a început să strige şi să scoată ţipete, iar unii să latre precum câinii. Pur şi simplu, prin hipnoză, el i-a făcut să plonjeze în trecutul lor.

Acest lucru m-a tulburat cu adevărat. Stăteam sub un copac şi îl priveam ce face. Seara, m-am dus singură pe malul mării, şi am stat acolo meditând asupra modului în care aş fi putut, într-un fel sau altul, să-mi folosesc energia Kundalini pentru a da oamenilor Realizarea în masă. Acela a fost momentul când sistemul s-a declanşat şi a început să funcţioneze. În

mod surprinzător, am reuşit să-l fac să funcţioneze pătrunzând în esenţă. Experienţa pe care am trăit-o a fost cam aşa: am văzut propria mea energie Kundalini ridicându-se foarte rapid, desfăşurându-se telescopic. Avea o culoare minunată, ca a fierului înroşit în foc, o culoare roşie-roz, însă extrem de răcoroasă şi de liniştitoare. Kundalini a ieşit prin zona fontanelei (*Brahmarandhra*) care îmi era deschisă încă din copilărie, şi a început să reverse vibraţii divine (*Puranabrahma*). Această nouă experienţă mi-a oferit o nouă dimensiune de înţelegere a forţei mele de natură divină. Totul s-a petrecut ca o întâmplare promiţătoare, care îmi dădea de ştire că venise vremea să încep lucrarea mea în plan colectiv. Mi-am dat seama că întreaga mea fiinţă era plină de o imensă pace şi bucurie. Am deschis ochii, m-am dus la acel fals maestru şi i-am spus: „Ultimul centru subtil poate fi acum deschis în oricare persoană”. Spre uimirea mea,

am constatat că nu avea nici cea mai mică noţiune despre centri subtili sau despre cele trei canale pe care eu le cunoşteam din copilărie. Am mai aflat că existau foarte mulţi maeştri falşi, care nu erau interesaţi decât de bani şi care, prin hipnoză încurajau acţiunile imorale şi antidivine, sau propovăduiau sfârşitul lumii.

Mi-am început lucrarea pe o singură persoană şi am fost surprinsă de rapiditatea cu care ea a atins cea de-a patra dimensiune. Era o doamnă foarte în vârstă, dar religioasă şi foarte cumsecade, care a ajuns aproape imediat în starea respectivă. O altă persoană a fost o doamnă tânără, cu care mi-a fost uşor să lucrez şi care şi-a primit Realizarea în câteva secunde. Din ziua aceea, ea a început să simtă vibraţiile. Apoi am adus vreo douăzeci de persoane în acelaşi loc de pe malul mării şi, spre mirarea mea, douăsprezece dintre ele au primit Realizarea. Din ziua aceea, lucrarea a început să funcţioneze în masă. Desigur că acum, chiar dacă sunt

prezenţi 18.000 până la 20.000 de oameni, aproape toţi îşi primesc Realizarea, mai ales în Rusia. Atât de mulţi oameni au fost vindecaţi în cursul acestor conferinţe. Trebuie să mărturisesc că sunt norocoasă. Nu fac altceva decât să servesc dorinţa lui Dumnezeu cel Atotputernic de a emite aceste vibraţii divine puternice, pentru a da Realizarea la mii şi mii de oameni, fiind bucuroasă că în timpul vieţii mele a sosit timpul înfloririi, când pe pământ există atât de multe flori, atât de mulţi căutători ai adevărului, care pot atinge atât de uşor stadiul împlinirii.

Ulterior, împrejurările ne-au obligat să ne mutăm la Londra, deoarece soţul meu a fost ales în postul de Secretar General al Organizaţiei Maritime Internaţionale. Acolo am început să lucrez cu şapte tineri hippy care erau persoane foarte dificile. Mi-am dat seama că, voind să evadeze din cultura occidentală spre anticultură, ei deveniseră foarte aroganţi, posesivi

şi agresivi. Am început să lucrez asupra lor şi, treptat, au devenit conştienţi că nu se aflau în cea de-a patra dimensiune (în care îşi închipuiseră tot timpul că s-ar fi aflat) şi că nu aveau niciun drept să pretindă că sunt într-o stare aşa-zis superioară faţă de ceilalţi oameni. După patru ani, am reuşit să-i fac pe aceşti şapte hippy să realizeze saltul aşteptat între timp, continuam să revin periodic în India, obţinând rezultate extraordinare în statul meu natal, Maharashtra, unde mii de oameni au început să primească Realizarea Sinelui.

Mesajul Sahaja Yoga va fi răspândit în lumea întreagă, nu doar prin vorbe, ci prin fapte care îi vor inspira pe oameni şi astfel va oferi o soluţie pentru problemele lumii, deoarece asigură formarea tuturor fiinţelor umane, realizând astfel o omenire foarte evoluată.

Capitolul 10

MESAJUL METAŞTIINŢEI

Ştiinţa nu poate să răspundă la multe întrebări. În medicină, foarte mulţi au încercat să ajungă la acele minuscule lucruri numite gene. Oamenii de ştiinţă însă, sunt frustraţi deoarece genele nu le sunt de niciun folos pentru a depăşi realmente complicaţiile create de viaţa modernă.

Concluzia la care au ajuns aceştia, cum că genele ar fi doar moştenite, este absolut eronată. În realitate, genele reflectă şi personalitatea pe care ne-o creăm în viaţa cotidiană. Întreaga activitate a sistemului nervos se reflectă asupra genelor.

Ştiinţa nu poate explica de ce acetilcolina şi adrenalina acţionează în mod antagonic în organism. De asemenea, nu se poate explica de ce copilul care apare ca făt în pântecele mamei nu este expulzat de organism, aşa cum sunt respinse şi aruncate în afară toate celelalte elemente străine, potrivit naturii organismului respectiv. Fătul, este însă păstrat până la un anumit punct al

dezvoltării şi, atunci când este gata de a fi expulzat, încep durerile facerii iar pruncul ajunge să se nască în această lume. Cine, însă, calculează acest moment? Mai există şi alte întrebări la care ştiinţa nu poate furniza un răspuns. Atâta vreme cât ştiinţa se ocupă doar de materie sau de corpul omenesc, ea nu poate rezolva problemele timpurilor moderne. Ea nu poate descoperi problemele mai subtile sau mai complexe ale vieţii. De exemplu, care este scopul evoluţiei şi al vieţii omeneşti? Care este soluţia pentru a ieşi din necazurile vieţii moderne, atât de plină de confuzie şi de violenţă? Care este calea prin care putem realiza pacea mondială? Toate aceste întrebări aşteaptă răspunsuri extrem de importante, pe care ştiinţa nu este capabilă să le ofere.

Acum trebuie să ştim că răspunsul se află în noi înşine şi nu în lumea din afară. Uneori şi oamenii de ştiinţă ajung la concluzii foarte greşite. De pildă, în biologie se presupune că genele noastre sunt doar de

natură ereditară şi înnăscută şi că ele ne determină caracterul. În primul rând, genele nu sunt doar înnăscute, deoarece descendenţii aceloraşi părinţi nu au firi şi comportamente asemănătoare. Mulţi părinţi care sunt foarte buni şi cinstiţi au copii care sunt adevăraţi monştri, iar părinţii alcoolici au copii care detestă alcoolul etc.

Să vedem acum modul în care genele sunt amplasate în celulele noastre. În urma fecundării ovulului de către spermatozoid, se formează o celulă numită zigot. Dezvoltarea acestei celule parcurge patru etape denumite profază, ametafază, anafază şi telofază. În celulă există 46 de cromozomi. Aceşti cromozomi sunt de două tipuri: patruzeci şi patru autozomi şi doi cromozomi sexuali (XX feminin şi XY masculin). Din ovul şi spermatozoid rezultă 22 de cromozomi, provenind dintr-o diviziune diploidă şi haploidă. Cele două celule sexuale se unesc sub forma unui fus şi dau

naştere zigotului, care începe să se dezvolte prin diviziuni succesive. Cromozomii conţin milioane de gene, care au în alcătuirea lor miliarde de molecule ADN. ADN este acidul dezoxiribonucleic, care este codul vieţii. ADN conţine o unitate structurală formată din trei elemente: baza azotată, monozaharida şi radicalul fosfat. Bazele azotate sunt de patru tipuri: timină, adenină, guanină şi citozină. Genele sunt asemănătoare cu nişte spirale ale căror elemente formează bucle suprapuse. Întotdeauna însă, timina se află în faţa adeninei, iar guanina în faţa citozinei.

Vom începe prin a arăta că în componenţa cromozomilor se află hidraţi de carbon, ca substanţă nutritivă. Hidraţii de carbon, precum zahărul, sunt formaţi din carbon, hidrogen şi oxigen. Carbonul îşi are originea în Mama Pământ, iar hidrogenul şi oxigenul în apă. Evoluţia a parcurs prima fază de hidrogen + oxigen = H2O (apă) + carbon = hidraţi de carbon. Apoi, în

combinaţie a intrat azotul, pentru a forma aminoacizii care au adus viaţa în hidraţii de carbon. ADN are o bază azotată (conţinând azot şi hidraţi de carbon) şi fosfaţi, astfel încât atunci când succesiunea acestora se modifică, celula reflectă modificarea la nivelul caracterului persoanei. Concluzia conform căreia aceste gene sunt înnăscute este foarte periculoasă, deoarece ar însemna că oricine poate să găsească o scuză pentru orice stil de viaţă crud, criminal sau lipsit de sfinţenie. Acesta este un mod de a te sustrage răspunderii şi ei convine persoanelor care se află la cârma afacerilor religioase şi care încurajează o viaţă dusă în păcat şi cu totul străină literei scripturilor. Această concluzie fals ştiinţifică poate anula toate legile religioase sau federale. Oamenii de ştiinţă pot să proclame mult şi bine măreaţa victorie a ştiinţei asupra religiilor şi a moralităţii pure, dar adevărul este cu totul altul. În realitate, baza azotată este formată din fosfaţi, azot şi

hidraţi de carbon. Datorită specificului canalului drept, apa din celule se diminuează şi, concomitent, se reduce cantitatea de fosfaţi1, iar atunci persoana devine violentă. Atunci când persoana este extrem de docilă, hidraţii de carbon o fac letargică şi uşor de dominat. O persoană excesiv pe dreapta devine sadică, iar una excesiv pe stânga devine masochistă. Azotul conferă echilibru, şi atunci când energia interioară a evoluţiei permite absorbţia azotului de către celulă, se realizează forma nouă a unui sine evoluat

Mai există şi un alt mod de a înţelege această problemă. Fiecare celulă posedă un receptor care se îngrijeşte de ceea ce se întâmplă în interiorul acesteia. Pentru a oferi o imagine mai subtilă, se poate constata existenţa unui mecanism de o mare perfecţiune, amplasat de-a lungul coloanei vertebrale, asemenea unei telecomenzi alcătuite din şapte bucle, mecanism care în scrierile sfinte este cunoscut sub numele de SUFLET.

Acesta este răspunzător de sănătatea şi de inocenţa noastră. El protejează dreptatea şi bunătatea în mentalul uman şi ne salvează de la distrugere. El controlează ambianţa internă a celulei, prin exercitarea controlului asupra receptorului. Atunci când SUFLETUL este lezat ca urmarea faptelor greşite ale persoanei respective, el acţionează asupra receptorului celulei care, în ultimă instanţă, perturbă ambianţa internă a acesteia, determinând modificarea succesiunii unităţilor structurale ce alcătuiesc ADN. Aşadar, caracterul unei persoane care este în mare parte dobândit, poate fi cunoscut după gene. Chiar şi cromozomii numiţi autozomi, care sunt răspunzător de aspectul fizic, pot suferi modificări, aşa cum se petrece în cazul puilor de rotisor (pui „grill") obţinuţi prin tehnici genetice. Chiar şi fiinţele umane pot dobândi forme corporale care sunt determinate de activitatea lor fizică, mentală sau emoţională. Aceste gene pot fi parţial inerente, fiind

posibil ca înaintea naşterii să nu se afle într-o succesiune corectă în conformitate cu natura mamei şi a tatălui, datorită vieţii cotidiene, în special a celei contemporane, care perturbă ambianţa internă a celulei. Asemenea perturbări modifică succesiunea bazelor de date care reflectă ansamblul genetic, inerent sau dobândit, ce determină caracterul individului.

Dacă liderii religiilor le-ar fi practicat pornind de la înţelegerea importanţei de a-l face pe om înţelept, echilibrat şi plin de compasiune, pregătit pentru ultima etapă în evoluţia noastră, atunci chiar şi răufăcătorii ar fi devenit oameni normali şi căutători profunzi ai adevărului absolut, graţie acestor religii orientate către spirit. Dar cei care se află în fruntea afacerilor religioase, sunt ei înşişi ahtiaţi de bani sau de putere şi nu de problemele spiritului. Ei pot otrăvi minţile neştiutoare ale enoriaşilor de bună credinţă şi îi pot duce în iad.

Dacă luăm în consideraţie legea hazardului, evoluţia până la stadiul uman a durat extrem de puţin. Evoluţia poate fi comparată cu o rachetă spaţială care conţine mai multe componente, aşezate pe mai multe niveluri. La lansare, racheta părăseşte pământul cu o anumită viteză, după care o explozie propulsează nava cu o viteză mărită şi o debarasează în acelaşi timp de partea care nu mai este utilă. În acelaşi mod a avut loc şi evoluţia noastră până la stadiul de om: mai întâi stadiul fizic, apoi cel mental, cel emoţional şi în final stadiul spiritual care a condus la conştiinţa umană. Aceasta din urmă a suferit o adevărată explozie în vremurile moderne, când s-a declanşat căutarea spirituală. Întreaga evoluţie are loc înăuntrul sistemului nervos central, amplificând conştiinţa (vezi figura de mai jos). A şasea împlinire a Sinelui este realizată prin Sahaja Yoga, prin care devenim conştienţi de Sine (Ātma). Prin intermediul lui Kundalini realizăm cunoaşterea Sinelui.

Acum, însă, a început drumul spre cunoaşterea lui Dumnezeu. Fără cunoaşterea Sinelui, omul nu poate să realizeze cunoaşterea lui Dumnezeu.

CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU>CUNOAŞTEREA SINELUI> SPIRITUAL>UMAN >EMOŢIONAL >MENTAL FIZIC

Adevărul este că în osul triunghiular numit sacru, se găseşte o energie reziduală numită Kundalini. Ea are puterea de a asigura corectarea genelor perturbate, indiferent dacă sunt moştenite, înnăscute sau dobândite. Atunci când este trezită, ea modifică succesiunea elementelor structurale ale genelor, şi nu numai corectează baza de date genetică, dar este capabilă să străpungă zona osului fontanelei, conectând persoana la puterea atotpătrunzătoare a Iubirii Divine, care mai poartă şi numele de suflul răcoros al Duhului Sfânt, Ruh (arabă) Ritambhara, sau Paramehaitanya (sanscrită).

Astfel, graţie acestei a doua naşteri, o persoană devine Realizată, deoarece are loc înfăptuirea botezului adevărat Lumina spiritului, care este reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic în Inimă, intră în atenţia noastră şi ne iluminează. Ne naştem din nou nu *doar printr-un certificat*, *ci în virtutea transformării interioare* care are loc. Există o *mare diferenţă între* un om obişnuit şi un Suflet Realizat (Yoghin).

El devine propriul său stăpân şi este plin de Iubirea Divină. Este un proces de înviere, asemănător transformării oului care devine pasăre. Probabil că acesta este motivul pentru care ouăle sunt folosite ca simbol al învierii lui Christos, reamintind că omul trebuie să dobândească învierea. Acest proces este de durată la unii oameni, dacă aceştia sunt bolnavi sau egocentrici. De asemenea, aceia care se simt vinovaţi, sau nu îi pot ierta pe ceilalţi, întâmpină greutăţi în stabilizarea stării de Realizare a Sinelui. Dacă ei au o

problemă provenind de la falşi guru, de la apartenenţa la secte sau datorită fanatismului, de asemenea procesul va necesita timp, dar prin Sahaja Yoga problema se va putea rezolva. Sunt oameni care prin practicarea Sahaja Yoga, au renunţat la droguri peste noapte şi nu au avut recăderi sau alte neplăceri. Realizarea Sinelui, ca rezultat al trezirii lui Kundalini, a dat roade extraordinare. Ea este capabilă să dezvolte noi capacităţi creative: mulţi au deveni poeţi, muzicieni şi artişti, au atins culmi măreţe ale talentului lor; problemele financiare s-au rezolvat, bolile psihosomatice precum cancerul, diabetul etc. s-au vindecat. Multe alte boli incurabile au dispărut fără medicamente. Omul realizat devine martor al spectacolului vieţii şi îşi află pacea interioară. El respectă toate religiile şi aparţine religiei Universale care îmbrăţişează toate religiile din lume. Moralitatea devine înnăscută şi spontană. După desăvârşirea transformării, omul respinge orice act

imoral. În lumina spiritului, el cunoaşte cu exactitate ce este bine şi ce este rău şi are, de asemenea, puterea de a se menţine în puritate şi sfinţenie. El se bucură de virtuţile proprii pe care le respectă şi, neîndoielnic, devine o fiinţă umană morală. Mai întâi se realizează conştiinţa fără gânduri, iar mai târziu se stabileşte conştiinţa lipsită de îndoială, care se află dincolo de mental. La acest nivel, Sahaja Yoghinul poate da Realizarea Sinelui altor persoane. Procesul de îmbătrânire încetineşte, Sahaja Yoghinul arată cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr decât vârsta lui reală. Aceşti oameni devin fiinţe universale. Toţi inamicii umanităţii: senzualitatea, lăcomia, mânia, spiritul de posesiune, invidia, gelozia, ataşamentele, dispar pur şi simplu. Se creează astfel un nou fel de sfinţi, care nu trebuie să renunţe la nimic pentru a da dovadă ce detaşare sau de ascetism. Pentru Iubirea Divină nu se pot plăti bani, căci ea este adevărul absolut pe care

Sahaja Yoghinii îl simt în vârfurile degetelor ca vibraţii ale brizei răcoroase a Duhului Sfânt. Vârfurile degetelor se află în conexiune cu centrii de energie (chakre). Chakrele sunt răspunzătoare de starea noastră fizică, emoţională şi mentală. Dacă Yoghinii îşi pot corecta propriile chakre, ei pot corecta şi chakrele celorlalţi. Astfel se rezolvă toate problemele fizice, emoţionale şi mentale. Oamenii puri posedă acel echilibru necesar unei vieţi morale, care asigură existenţa unui canal central *Sushumna Nadi* suficient de larg pentru ascensiunea energiei Kundalini.

În cadrul acestui capitol, trebuie să înţelegem că în fiecare fiinţă umană există un sistem subtil, care s-a perfecţionat în cursul procesului evolutiv, pentru a atinge nivelul conştiinţei. La animale, de exemplu, nu există conştiinţa păcatului, a murdăriei, a dezgustului, a artei sau a poeziei. Dar în rândul fiinţelor umane aceste sensibilităţi se manifestă foarte evident, deoarece noi

apreciem şi ne bucurăm de păsări, peşti şi animale deopotrivă. Oare pot vedea şi ele frumosul din noi? La această întrebare se poate răspunde astfel: noi, fiinţele umane ne aflăm la un nivel superior de dezvoltare faţă de toate animalele pe care le îndrăgim atât de mult. Iubim păsările şi ne bucurăm privind dansul peştilor, dar lucrul cel mai de preţ este ca să ne iubim într-adevăr pe noi înşine. Încercând să ne păstrăm trupul curat, iar mintea şi sufletul deschise şi pure. Deoarece suntem fiinţele cele mai evoluate din această lume, am dobândit prin naştere dreptul să ne primim Realizarea Sinelui.

În loc de aceasta, însă datorită unor autori de genul lui Freud şi Şade, noi am redus fiinţa umană la sex, chiar mai rău decât animalele. Această boală este atât de contagioasă şi de înjositoare, încât dacă o celulă a unui sex pervertit este introdusă în alt animal, acesta devine la rândul lui pervertit. Această boală a contaminat în prezent societăţile occidentale într-o asemenea măsură,

încât până la sfârşitul secolului e foarte probabil să se ridice şi statui în memoria noilor „moralişti” care ne arată drumul spre sublima noastră distrugere. Lucrurile de care trebuie să ne debarasăm, în ascensiunea noastră, ca de un balast nociv, sunt exact cele pe care le-am absorbit, ca pe nişte mari realizări, în societatea în care trăim.

Tot ceea ce vă voi spune acum nu trebuie acceptat orbeşte, ci va fi considerat drept o ipoteză. Insist asupra rugăminţii de a vă păstra mintea deschisă, asemenea unor oameni de ştiinţă. Dacă tot ceea ce vă spun se va dovedi adevărat, atunci, ca oameni de bună credinţă, va trebui să acceptaţi această minunată descoperire despre voi înşivă, deoarece ea este pentru binele vostru, pentru binele familiei voastre, pentru binele societăţii voastre, pentru binele naţunii voastre, şi pentru binele întregii lumi.

Teoriile elaborate conform concluziilor ştiinţifice

actuale, precum şi proiecţiile mentale, nu constituie nicidecum adevăruri eterne. Pentru a cunoaşte realitatea, omul trebuie să pătrundă în domeniul Metaştiinţei, ceea ce este posibil doar atunci când intră în supraconştiinţa colectivă, prin Realizarea Sinelui.

Mentalul este o iluzie, iar realitatea este creierul.

i

Atunci când se formează fătul, energia divină (a) străbate mai întâi creierul. Creierul omenesc se aseamănă cu o prismă, cu un apex, în timp ce creierul de animal are o formă mai aplatizată. Datorită structurii creierului, energia divină se refractă şi iese sub formă de energie (R) care se încrucişează. O componentă a energiei R este absorbită de către sistemul nervos sub formă de energie X, iar energia Y rămasă iese afară din creier. Această energie Y este cea care reacţionează ia orice, ducând la crearea babanelor ego-ului şi superego-ului (condiţionările). Ele acoperă zona limbică

şi creează în minte gândurile care ajung să ne controleze.

Capitolul 11

SISTEMUL SUBTIL

În osul triunghiular numit *sacrum* în latină, există o putere reziduală a dorinţei pure. Acest os a fost numit de către greci sfânt, ceea ce înseamnă că şi ei cunoşteau existenţa acestei puteri. În limba sanscrită, puterea respectivă este denumită *Kundalini*.

Ajunşi aici, aş dori să afirm, cu toată umilinţa, că nimeni nu ar trebui să respingă această cunoaştere ca fiind inutilă, pe motiv că provine dintr-o ţară nedezvoltată ca India. Cultura occidentală a progresat foarte mult acum în domeniul ştiinţei. Civilizaţia occidentală este ca un copac foarte mare care a crescut peste limitele sale normale. Trebuie însă să fi descoperim rădăcinile, iar dacă ele se găsesc în India sau în orice altă ţară, de ce să nu acceptăm că un copac

nu poate exista fără rădăcini, iar rădăcinile nu au niciun rost dacă nu hrănesc copacul, care altminterea s-ar prăbuşi.

Această putere a dorinţei pure este înfăşurată în trei spire şi jumătate. Spira este denumită în limba sanscrită *Kundal* şi deoarece energia respectivă este de natură feminină, ea poartă numele de *Kundalini*. Kundalini este aşezată în osul triunghiular, asemenea unei flori delicate care se trezeşte şi traversează cei şase centri energetici din coloana vertebrală, iar apoi străpunge zona fontanelei. Adevărul absolut, pe care trebuie să-l acceptăm, este că nu suntem corpul nostru fizic, nici mentalul, nici emoţiile, nici inteligenţa, nici ego-ul sau condiţionările, ci suntem, dincolo de toate acestea, Spiritul pur.

Ajunşi în acest moment, vă voi mărturisi că această cunoaştere este accesibilă tuturor oamenilor, prin intermediul Sahaja Yoga. Sunt mulţi care o

utilizează la nivel mental, deoarece ei citesc cărţi scrise de înţelepţi care nu au fost suflete realizate. Fiind prinşi fără scăpare în păienjenişul cuvintelor (Shabda Jalam), ei practică tot soiul de ritualuri, postesc (Japas, Tapas) şi fac acte de penintenţă, îşi părăsesc familiile şi societatea, încercând să ducă o existenţă de celibatari, care este cu totul împotriva naturii. Aproape toţi aceştia, sunt persoane orientate spre bani, şi au fondat organizaţii unde propovăduiesc tot felul de neadevăruri. Dar care este dovada minimă necesară, pentru ca oamenii să aprecieze ce au primit prin Sahaja Yoga, fără a plăti niciun ban? în primul rând, ei trebuie să primească experienţa Realizării Sinelui. Vor ajunge să simtă în vârful degetelor, suflul răcoros al Duhului Sfânt, şi vor primi puterea de a da realizarea altora. Ei ajung să cunoască ce nu este în regulă cu chakrele lor şi ale altora, şi devin capabili să le corecteze. Îşi corectează problemele rămase de la falşii guru, iar

situaţia lor pe multiple planuri se îmbunătăţeşte considerabil. Cu toţii ajung să simtă o pace absolută, atât în interior cât şi în exterior. Căsătoriile celor din Sahaja Yoga sunt în proporţie de 95% foarte reuşite, iar copiii născuţi realizaţi, sunt nişte mari sfinţi.

Mai există şi un alt adevăr care trebuie acceptat, şi anume că există o putere subtilă a iubirii divine, care îndeplineşte întreaga lucrare vie. Acest proces poate fi explicat numai după Realizarea Sinelui. Energia Kundalini se trezeşte în mod spontan şi străpunge zona fontanelei. În acest moment, spiritul reflectat în inimă se iluminează şi, la rândul său iluminează atenţia, iar omul devine capabil să contemple fenomenul în fiinţa sa. În acelaşi timp se simte un suflu răcoros în vârfurile degetelor şi în zona fontanelei, acesta purtând nume diferite asupra cărora nu ne vom opri.

În timpurile moderne este foarte greu să-i convingi pe oameni că există o cale prin care se poate atinge

pacea interioară. Mentalul omului modem este foarte complicat şi a ajuns la concluzia că poate rezolva problemele vremurilor actuale doar pe calea raţiunii. Această complicaţie a creierului, precum şi convingerea creată, nu permit nici unei idei despre adevărul absolut să pătrundă în mintea savanţilor, intelectualilor sau oamenilor de ştiinţă contemporani.

Ei nu vor să vorbească despre ceva care nu implică o discuţie în contradictoriu în cadrul vreunui seminar sau a unei conferinţe internaţionale. Asemenea idei nu sunt acceptabile pentru oamenii care savurează disputele şi trăiesc prin jocul lor. Pentru a da un exemplu, când am fost la Paris pentru prima oară şi trebuia să vorbesc publicului despre bucuria interioară, toţi m-au prevenit că arăt prea bucuroasă şi fericită, iar înfăţişarea şi atitudinea mea nu sunt acceptate de mani intelectuali ai Franţei, care vor trage concluzia că bucuria mea este pricinuită de ignoranţă, şi că dacă aş

înţelege ce este viaţa, aş fi cu siguranţă cea mai nefericită persoană. Nu am putut înţelege cu niciun chip, cum şi-au format francezii concepţia că sunt cei mai nenorociţi dintre oameni. De fapt, francezii sunt convinşi că sunt ceva cu totul special. Cultura lor de alcov este, într-adevăr, deosebită. Iar prin sistemul lor putred de valori, ei au devenit (şi i-au făcut şi pe ceilalţi) alcoolici şi extrem de nefericiţi.

La începutul conferinţei, m-am adresat audienţei cu apelativul „mizerabili", deoarece am considerat că acesta ar fi modul cel mai atrăgător de abordare. Şi, într-adevăr, au devenit foarte curioşi să audă ce aveam să le spun. Le-am spus că la Paris, la fiecare ai zecelea felinar dai peste nişte beţivi care stau şi cugetă la sfârşitul lumii, ultimul lucru care mai trebuie să se petreacă. Dar dacă la fiecare al zecelea felinar există o cârciumă şi la fiecare al doilea felinar întâlneşti o prostituată, ce se mai poate întâmpla acestor oameni

care, sub pretextul de a fi atât de nenorociţi, îşi toarnă băuturile pe gât de îndată ce apune soarele, iar unii dintre ei de îndată ce răsare soarele.

Odată, călătoream pe o navă cu pernă de aer, de la Londra ia Paris. Ajunşi la Lille, am descoperit că toate casele erau încuiate la ora şapte şi jumătate seara. Ne rătăciserăm şi a trebuit să batem ia uşa fiecărei case unde erau lumini aprinse. Dintr-una a ieşit un bărbat beat, iar din alta, cu chiu cu vai, a răspuns o doamnă care era beată în ultimul hal. Erau atât de beţi, încât nu i-am putut întreba absolut nimic. Ne-am gândit atunci să căutăm un restaurant unde să ni se arate drumul, dar nimeni nu a ştiut să spună unde este restaurantul. A fost foarte greu să vorbim cu cineva după ora nouă seara în acel loc care era, chipurile, un oraş modem din Franţa.

Pe de altă parte, elita intelectuală se complace într-un alt fel de beţie. Sunt atât de condiţionaţi, încât este imposibil chiar să ia pomeneşti numele Divinităţii.

În ceea ce-i priveşte pe bărbaţii din Occident, ei sunt foarte ocupaţi cu jocurile de noroc, cu băutura şi cu legăturile amoroase. Femeile sunt foarte ocupate să arate frumoase la vârsta de şaptezeci de ani pentru a-i atrage pe bărbaţi, la fel ca orice prostituată care şi-a făcut din asta o meserie.

Într-o asemenea societate, în care nimic nu este respectat, ce şanse are cineva să vorbească despre Divinitate? Totuşi, trebuie să spunem că în toate aceste ţâri occidentale, ca rezultat al culturii lor. s-a creat un gen de confuzie şi revoltă care au înrăutăţit situaţia. Ţinerii s-au dedat la tot felul de metode distrugătoare şi după ce mulţi dintre ei s-au ruinat, au aderat ia secte îngrozitoare şi falşi guru. Din religiile lor au nimerit în tot felul de secte şi au ajuns la tot soiul de aşa-zişi guru preocupaţi de putere sau de bani. Aceşti căutători ai păcii interioare, au ajuns să se ruineze complet, atât financiar cât şi mental, fiind cu toţii hipnotizaţi de

faimoşii lor maeştri.

Acei tineri care au supravieţuit, au fost extrem de zdruncinaţi şi au început să dorească în permanenţă să practice un joc dătător de senzaţii tari, care să le zdruncine mentalul atât de sufocat de condiţionări şi gânduri, de parcă ar fi dorit să evadeze din realitate şi să pătrundă în iluzia unei vieţi artificiale. Vechile scripturi spun că acestea sunt timpurile cele mai rele – *Kali Yuga* când oamenii trăiesc în iluzie şi în confuzie (*bhranti*). Iluzia este foarte stresantă şi nu îngăduie niciun moment de destindere. Astfel, deşi căutarea adevărului s-a declanşat într-un mod decisiv, cu toate piedicile existente ar fi necesar ca Divinul să pătrundă cu putere în toate aceste ţări, deoarece există foarte mulţi oameni hărţuiţi şi chinuiţi de ei înşişi, nemulţumiţi de viaţa lor şi căutând cu disperare să o îmbunătăţească.

Aceşti oameni sunt căutătorii de pretutindeni. Ceea ce caută este pacea propriului lor mental. Vestea

cea bună care li se aduce acum, este că s-a realizat o descoperire unică, graţie căreia omul poate să atingă pacea interioară. Pentru asta însă, trebuie să treacă dincolo de mental. Este un lucru cunoscut în Orient încă din vechime, în special în India, iar în Occident au existat de asemenea persoane care deţineau informaţii prin care se putea atinge starea de Realizare a Sinelui. William Blake în Anglia. Molière şi Maupassant în Franţa, precum şi mulţi alţi scriitori precum C.S. Lewis şi unele personalităţi din America, au fost hărăziţi cu viziunea unei vieţi divine viitoare, cu care într-o zi vor fi binecuvântate fiinţele umane.

Puteţi să credeţi sau nu, dar adevărul este că în stadiul pe care l-a atins conştiinţa umană, noi nu putem afla adevărul absolut. Acesta este motivul pentru care există atâtea tipuri de filosofii şi de ideologii, iar oamenii doresc să aibă diferite feluri de religii care sunt exclusiviste şi care îi fac să se lupte între ei şi astfel să

distrugă în final principiile de bază ale religiilor.

Tot ceea ce vă voi spune acum, nu trebuie acceptat orbeşte. Au existat deja suficiente neajunsuri provocate de credinţa oarbă. Dar dacă aveţi o minte deschisă ca a unui om de ştiinţă, ar trebui să examinaţi aceste lucruri ca pe o ipoteză şi, odată ce se dovedeşte adevărată, să o acceptaţi. Ipoteza susţine că în corpul nostru există un corp subtil menit să asigure ultimul salt în evoluţia noastră. Mai întâi de toate, însă, trebuie să se recunoască faptul că cel mai mare organizator este Creatorul nostru.

În corpul omenesc există trei tipuri de sisteme nervoase. Primul este *sistemul nervos central*, al doilea este *sistemul nervos simpatic* care are un aspect stâng şi un aspect drept, iar al treilea este *sistemul nervos parasimpatic*.

Sistemul nervos simpatic este destinat stărilor de urgenţă. De exemplu, dacă cineva vede un tigru în junglă, începe să fugă din răsputeri. În această situaţie

de urgenţă, bătăile inimii se accelerează foarte tare, fenomen care este provocat de sistemul nervos simpatic. Ritmul inimii va reveni ia normal, datorită acţiunii sistemului nervos parasimpatic, plasat în centru.

Nu ştiu dacă ştiinţa medicală a ajuns sau nu la concluzia că sistemele simpatice stâng şi drept acţionează în sensuri opuse, fiind complementare. De exemplu, sistemul nervos simpatic stâng este întreţinut de un canal subtil stâng numit *Ida Nadi* (canalul Lunii), iar sistemul nervos simpatic drept, de un canal numit *Pingala Nadi* (canalul Soarelui). *Ida Nadi* conferă fiinţei umane latura sa emoţională. La nivelul subconştientului, trecutul este înregistrat dincolo de acest canal Ida. Subconştientul reprezintă trecutul: trecutul imediat, trecutul zilei de ieri, trecutul acestei vieţi, trecutul vieţilor trecute şi, în ultimă instanţă, trecutul întregului proces al creaţiei de la începuturile sale, adică subconştientul colectiv. Toate aceste niveluri sunt

situate succesiv în plan vertical şi nu în plan orizontal. Pentru a realiza ascensiunea spirituală, omul nu are nevoie să parcurgă toate aceste zone ale subconştientului (aşa cum susţin numeroşi psihologi). Celălalt canal, *Pingala Nadi*, acţionează pentru bunul mers fizic şi mental (intelectual) al fiinţelor umane. În centru există sistemul nervos parasimpatic, între buclele sistemului nervos simpatic stâng şi drept. Astfel, de câte ori sistemul nervos simpatic este epuizat din pricina stărilor de urgenţă, parasimpaticul relaxează şi alimentează energetic cele două canale şi, în ultimă instanţă, ajută la funcţionarea sistemului nervos simpatic. De câte ori buclele canalelor se intersectează, se formează nişte centre de energie, cunoscute sub numele de chakre. Genele sunt afectate de activitatea zilnică a sistemului nostru nervos simpatic stâng şi drept.

Sistemul parasimpatic este alimentat de un alt

canal denumit *Sushumna Nadi* (canalul evoluţiei). Tot ceea ce am realizat în cursul evoluţiei noastre, este înregistrat şi stabilizat în acest sistem nervos. De exemplu, oamenii sunt fiinţe superioare şi posedă mai multe facultăţi decât animalele. Dacă un câine sau un cal vor trebui să treacă peste un şanţ murdar, nu vor resimţi niciun dezgust, spre deosebire de fiinţa umană. Oamenii au căpătat o sensibilitate specială faţă de murdărie, gunoaie şi mirosuri urâte. Există o sumedenie de situaţii care demonstrează că fiinţele umane sunt sensibile la factori la care animalele nu reacţionează deloc. Toată această sensibilitate şi tot ceea ce am realizat pe parcursul procesului nostru evolutiv, se află exprimate în canalul central.

În corpul nostru mai există o energie de tip rezidual, care se află în stare potenţială, înfăşurată în osul triunghiular denumit *sacru*. Energia aceasta este reziduală în sensul că ea constituie energia originară

fundamentală, care nu a suferit nicio diviziune. Atunci când Energia Divină pătrunde în creierul fătului suficient de dezvoltat, se descompune în trei fascicule, datorită creierului în formă de prismă, printr-un fenomen asemănător refracţiei. Energia care cade pe părţile laterale ale creierului se intersectează pătrunzând în sistemul nervos simpatic. Însă atunci când Energia Divină cade în centrul creierului, ea traversează coloana vertebrală fără să fie supusă refracţiei, şi se încolăceşte în osul sacru ca energie Kundalini. Probabil că grecii cunoşteau faptul că acesta este un os sfânt şi de aceea i-au şi dat numele respectiv. Energia originară şi atotcuprinzătoare este înfăşurată de trei ori şi jumătate, aflându-se într-o stare potenţială, de repaus.

Sistemul subtil pe care îl avem în interior este înnăscut. Pe parcursul evoluţiei noastre, am dobândit şapte centri principali de energie situaţi pe coloana vertebrală şi, de asemenea, în creier. Atunci când se

trezeşte energia denumită *Kundalini* în sanscrită, asemenea unei flori care răsare din sămânţa ei, energia respectivă traversează cei şase centri şi străpunge în final zona fontanelei denumită *Brahmarandhra*, conectând conştiinţa umană cu puterea atotpătrunzătoare a Iubirii Divine. Apare astfel în om cea de-a patra dimensiune a conştiinţei. Iată modul în care Kundalini săvârşeşte Yoga. Atunci când Kundalini se ridică, ea modifică baza de date genetice şi determină astfel o transformare a personalităţii. Cei şase centri (chakre) sunt purificaţi, alimentaţi şi iluminaţi, fapt care se reflectă la nivelul genelor amplasate câte trei de fiecare parte a spiralei ADN.

Omul trebuie să cunoască scopul ultim al existenţei sale, care este acela de a deveni Spiritul, care este reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic în inima noastră. Acest lucru înseamnă descoperirea propriei identităţi, cunoaşterea Sinelui. În acelaşi timp, omul

devine una cu puterea Divină atotcuprinzătoare a iubirii. Conştiinţa devine iluminată de Spirit, iar vibraţiile divine încep să curgă prin sistemul nervos central, iluminând întreaga fiinţă. Putem atunci să simţim suflul răcoros al Duhului Sfânt (care este puterea atotpătrunzătoare a iubirii Divine), la nivelul fontanelei şi, de asemenea, în palme şi în vârfurile degetelor.

Atingerea stării de conştiinţă fără gânduri determină instaurarea calmului şi a păcii interioare. În mod automat, începem să avem o comportare corectă şi plină de sfinţenie. Toate deprinderile rele, care au un efect distrugător, sunt părăsite. Se dobândeşte o fire inocentă şi plină de compasiune. Practicile sexuale deviate intră în normal şi chiar privirea şi atenţia devin lipsite de concupiscenţă şi de lăcomie. Căutătorul cunoaşte acum adevărul absolut în vârfurile degetelor sale. Ochii săi strălucesc, iluminaţi de un foc interior. Timpul îşi pierde puterea, iar procesul de îmbătrânire

încetineşte. Acţiunea devine non-acţiune astfel încât chiar atunci când sufletul realizat acţionează, acţiunea care este determinată de ego dispare

Condiţionările trecutului, datorate mediului de viaţă şi care aveau un efect de înrobire totală dispar, şi în locul lor se exprimă o nouă cultură a sfinţeniei. Viaţa colectivă a Sahaja Yoghinilor devine un prilej de minunată bucurie. Sahaja Yoghinii capătă puterea de a da realizarea altor persoane, fapt care explică şi răspândirea Sahaja Yoga în şaizeci şi cinci de ţări ale lumii.

iată dovada că ceva s-a petrecut în oamenii care au realizat trezirea în interiorul lor. Această trezire este de mult aşteptată de către toţi căutătorii adevărului, drept ultima etapă care mai trebuie străbătută în cursul evoluţiei. Pentru ca ea să se realizeze, nimeni nu-i poate porunci, nimeni n-o poate cumpăra cu bani şi nimeni nu-i poate arăta lipsă de respect.

Unii oameni, care nu sunt căutători ai adevărului ci doar aroganţi sau poate proşti, pretind să primească Realizarea Sinelui cu orice preţ. Mi-am dat seama însă că este foarte greu ca aceştia să capete Realizarea căci, oricât ar încerca, în ei nu se petrece procesul aşteptat.

Al doilea tip include oamenii cruzi ca Hitler, sau cei care au fost posedaţi de idei sadice. Este foarte greu ca aceste persoane să primească Realizarea. Am descoperit cu uimire că în lume există totuşi foarte mulţi oameni care sunt căutători adevăraţi şi pasionaţi, născuţi în timpurile modeme (*Ghor Kaliyuga*). Este probabil ca ei să mai aibă nişte defecte omeneşti, dar Kundalini depăşeşte toate barierele, sfârşind prin a le acorda o a doua naştere. În realitate, Kundalini este Mama fiecăruia dintre noi. Ea are imprimate, asemenea unei benzi magnetice, toate informaţiile despre trecutul, inspiraţiile şi aspiraţiile noastre. Ea este Mama fiecăruia, care îşi iubeşte copilul şi este nerăbdătoare

să-i dăruiască cea de-a doua naştere. Ea ne înţelege perfect şi îşi începe imediat ascensiunea, atunci când este pusă în faţa Realităţii Divine, străpungând în final zona fontanelei, ceea ce odinioară era considerat un lucru aproape imposibil de înfăptuit. Pentru asta nu trebuie să se stea în cap, nu trebuie să se ţină post, nu trebuie să se spună rugăciuni: nimic din toate acestea, ci doar să existe abandon şi umilinţă în inimă. Aceasta se întâmplă numai prin binecuvântarea Divinului.

Am fost desprinşi de ideea de Divinitate datorită „măreţei" opere intelectuale a marilor nume ale literaturii, filosofiei, politicii şi economiei. În ciuda acestor eforturi, au existat oameni care şi-au dat seama că ele nu le-au adus nicio fărâmă de pace, de armonie sau de prosperitate. În plan uman, de asemenea, pacea pe pământ este practic de neconceput, din cauza agresorilor şi a celor oprimaţi. Pentru foarte mulţi, aşadar, viitorul nu aduce nicio speranţă. Dacă oamenii

doresc într-adevăr să salveze lumea, singura cale este să practice Sahaja Yoga.

Spiritul, care este reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic, este sursa adevărului absolut şi a bucuriei. Dar spiritul nu luminează conştiinţa noastră aflată în starea sa obişnuită, ci numai după Realizarea Sinelui. Aşadar, pentru a putea descoperi iubirea pură, pacea şi bucuria adevărului absolut, omul trebuie să devină Spiritul, iată primul lucru pe care trebuie să-l înţelegem şi să-l acceptăm, deoarece noi nu suntem acest corp, acest mental, acest intelect, aceste emoţii, aceste condiţionări sau acest ego. Noi spunem: „corpul meu, mintea mea" etc., dar de fapt prin „*al* meu noi ne referim la ego-ul nostru.

Vedem în jur flori minunate, copaci, fructe, tot felul de fiinţe, anotimpuri care se schimbă şi nu ne gândim deloc. Oare cine săvârşeşte toate acestea?" Acel cineva nu este decât puterea divină atotpătrunzătoare a

iubirii, numită şi *Ritambhara*, care *face* toate lucrurile şi pe care o luăm drept un bun deja câştigat, fără să-i acordăm o consideraţie specială. Dacă-l veţi întreba pe doctor „Cine menţine funcţia inimii?”, el va spune: „Sistemul nervos autonom”; dar acest sistem nervos autonom are ceva în spatele său. Cine este acel ceva care îl întreţine? Nimeni nu vă va putea răspunde. Cel mult, vor fi destul de cinstiţi să admită că nu cunosc răspunsul, deşi acesta există. Sufletul este cel care reglează toate fenomenele vitale din corp.

Aşa cum am mai spus, atunci când energia Kundalini se ridică, ea străpunge zona fontanelei şi ne conectează cu puterea atotpătrunzătoarea a Iubirii Divine care îndeplineşte întreaga lucrare vie, pentru care nu trebuie să plătim şi la care nici măcar nu ne gândim. Această putere vitală începe să curgă în fiinţa noastră şi toate problemele fizice, mentale, emoţionale şi spirituale sunt rezolvate, iar problemele genetice sunt corectate

automat

De-a lungul căii centrale a ascensiunii noastre (Sushumna), aşa cum se observă în figură; există şapte centri de energie subtilă. Dar mai există şi o serie de centri secundari care, împreună cu cei principali, au fost creaţi în interiorul nostru pe parcursul procesului evolutiv. Centrii de pe partea stângă întreţin latura emoţională, iar cei de pe dreapta se ocupă de latura fizică şi mentală a fiinţei noastre.

Atunci când Kundalini se ridică şi trece prin cei şase centri destinaţi aspectelor de ordin fizic, mental, emoţional şi spiritual, ea îi hrăneşte pe fiecare în parte. Centrii îşi vor reflecta noua stare asupra genelor. Ei vor fi iluminaţi şi, astfel, fiecare aspect fizic, mental, emoţional şi spiritual va fi iluminat la rândul său. Odată ce e străpuns ultimul centru situat la nivelul fontanelei (osul moale din copilărie), ne unim cu puterea universală a iubirii Divine. Prin vârfurile degetelor

începe să curgă suflul răcoros al Duhului Sfânt, sub forma unor vibraţii binefăcătoare. Suflul răcoros se poate simţi ieşind din zona fontanelei. Aceasta reprezintă ultima experienţă a Realizării Sinelui.

A doua experienţă este că, în ascensiunea ei, Kundalini creează o stare de conştiinţă lipsită de gânduri (*Nirvichara Samadhi*). Fiinţele omeneşti se gândesc fără întrerupere fie la viitor, fie la trecut Dacă cineva le spune să trăiască în prezent, lucrul le este cu desăvârşire imposibil. Un gând apare asemenea unui val, după care se ridică un altul şi, tot aşa, gândurile se ridică şi coboară, iar sursa lor este exclusiv trecutul sau viitorul.

Atunci când Kundalini se ridică, gândurile se distanţează. Între gânduri există un interval foarte mic (*vilamba*), care se dilată şi se creează o stare de linişte totală. Atunci ne aflăm în prezent, dar lipsiţi de gânduri, de griji sau de mânie, căci prezentul este realitatea. De fapt, realitatea este în prezent, deoarece trecutul a

încetat să mai existe, iar viitorul încă nu a sosit. Când suntem în această stare a prezentului, resimţim un calm şi o pace absolută, lată modul în care atingem pacea interioară; ea poate fi realizată şi în plan colectiv, atunci când miilor de oameni li se trezeşte energia Kundalini.

Vezi figura de ia pag. 250 (n.t.).

Când stăm în apă, de pildă, ne este teamă de valurile mari. Dar dacă ne urcăm într-o barcă, putem urmări tumultul valurilor, devenind martori ai spectacolului şi bucurându-ne chiar la vederea sa. În acelaşi fel, evoluând treptat către starea de prezent, observăm toate problemele care ne înconjoară, le urmărim, devenim martori şi ajungem să ne detaşăm cu totul de ele. Atunci putem cunoaşte soluţiile, devenind capabili să rezolvăm problemele apărute. La acest nivel nu suntem tulburaţi nici de viitor şi nici de trecut, ci ne bucurăm doar de binecuvântările prezentului ca unică realitate, fiind conştienţi, dar netulburaţi de gânduri. Noi

suntem foarte conştienţi, dar lipsiţi de orice fel de gând (Nirvichara Samadhi), stare în care tot ceea ce observăm se imprimă în memorie, ca pe o fotografie. Liniştea interioară ne deschide inima, iar ego-ul şi condiţionările încep să se topească în oceanul liniştii absolute. Dacă avem, de pildă, un covor frumos, ne preocupă cum să-l păstrăm mai bine. Dacă el aparţine altcuiva este chiar mai rău, căci atunci ne agităm şi mai mult. Dar dacă putem să intrăm în starea de conştiinţă fără gânduri, îl privim doar, fără să avem nicio neliniște. Atunci, bucuria artistului care a creat covorul începe să ne inunde fiinţa, curgând în interiorul nostru prin zona fontanelei. Valuri mângâietoare şi pline de pace ne fascinează, iar gândurile care ne vin în aceste clipe sunt gânduri de esenţă divină, aidoma inspiraţiilor. Dacă dorim să gândim, o putem face, iar dacă nu dorim asta, nu avem nevoie să gândim. Iată starea pe care o numim în sanscrită a patra dimensiune a conştiinţei (*turiya*). Ea

se instalează uneori timp de câteva secunde imediat după trezire, iar apoi începe să se prelungească, persoana respectivă atingând pacea absolută a mentalului.

La început, încercăm să ieşim din ocean şi să ne urcăm în barcă. Dacă suntem în barcă şi ştim să înotăm, putem sări din nou în valuri ca să-i salvăm pe alţii care sunt înspăimântaţi să nu se înece. Aceasta este a doua stare, care se numeşte *conştiinţă lipsită* de *îndoială*, în care nu mai există îndoieli legate de sine. Omul este pe deplin încrezător şi este capabil să ridice energia Kundalini a altor oameni, îi poate vindeca pe alţii şi se poate menţine în propria stare de turiya, fără să fie tulburat de ceea ce este în jur. Noua stare se numeşte *conştiinţa fără îndoială* (*Nirvikalpa Samadhi*), când nu mai există îndoieli despre *sine* sau despre Divinitatea care acţionează în interior.

Mai mult decât atât, forţa divină atotpătrunzătoare

lucrează. Odată ce suntem conectaţi la ea, începe să ne protejeze. Ea este oceanul cunoaşterii, oceanul miracolelor, oceanul bucuriei, oceanul iubirii şi oceanul compasiunii, dar mai presus de toate este oceanul iertării.

Aşadar, pentru a putea evolua în mod corespunzător, omul ar trebui să ierte pe toată lumea fără a se gândi la cineva anume. Asta înseamnă că trebuie să spuneţi din inimă „Iert pe toată lumea", cel puţin de trei ori. Când o spuneţi, să nu vă gândiţi la persoanele pe care trebuie să le iertaţi, deoarece simplul gând vă va da dureri de cap, astfel că cel mai bine este să spuneţi „Iert pe toată lumea" de cel puţin trei ori zilnic. Fie că iertaţi fie că nu iertaţi, nu faceţi de fapt nimic, dar dacă nu iertaţi, atunci vă atrageţi influenţe negative. Aşa cum stau lucrurile acum, mulţi oameni au căzut pe mâna unor persoane negative care se distrează în continuare, în vreme ce ei se chinuie. Aşa că a sosit

vremea ca ei să scape de povară, iar pentru asta trebuie să spună: „Iert pe toată lumea”.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi, este că dacă sunteţi în căutarea adevărului, nu puteţi fi vinovaţi de nimic. Din cauza dorinţei căutării, întreaga vină s-a spulberat, aşa că nu este nevoie să vă simţiţi vinovat sau să vă spovediţi cuiva. O dată ce căutaţi realitatea, v-aţi debarasat de întreaga vină care s-a acumulat în mentalul vostru. Majoritatea vinovăţiilor sunt artificiale. Nu este nevoie să purtaţi în minte vreo vinovăţie, dar oamenii continuă să le poarte ca pe o modă. Vina aparţine trecutului şi atâta vreme cât trecutul nu mai există, nu trebuie să vă preocupaţi de el. Indiferent de ce greşeli aţi comis, trebuia să le înfruntaţi la vremea respectivă, dar acum nu mai are rost să vă necăjiţi din pricina unor vinovăţii care ţin de trecut. Spuneţi-vă deci: „Mă iert pe mine însumi”. Trebuie să spuneţi: „Mă iert pe mine însumi”, deoarece puterea

divină a iubirii este şi oceanul iertării. Aşa că trebuie să vă iertaţi pe deplin şi să nu vă mai irosiţi timpul simţindu-vă vinovaţi. Dacă nu vă iertaţi pe voi înşivă, centrul subtil al lui Vishuddhi stâng se va bloca şi se va dezechilibra într-atâta, încât se va închide cu totul, iar energia Kundalini nu se va mai putea ridica. Există oameni care se simt vinovaţi chiar pentru strămoşii lor, care ar fi comis o serie de nedreptăţi faţă de alţii. În al doilea rând, dacă nu vă iertaţi pe voi sau pe ceilalţi, se va dezechilibra Agya chakra de la nivelul chiasmei optice, un centru subtil extrem de strâmt. Dacă nu vă iertaţi pe voi sau pe ceilalţi, centrul nu se poate deschide, iar deschiderea sa este absolut esenţială pentru trecerea lui Kundalini. Odată ce i-aţi iertat pe ceilalţi fără să vă gândiţi la ei, vă simţiţi mult mai uşuraţi. Atunci când Kundalini se ridică prin Agya chakra, ea vă va face conştienţi, dar fără gânduri. Iertaţi-vă pe voi şi pe ceilalţi, fără să vă gândiţi la nimeni anume, de trei ori

pe zi, dimineaţa şi seara *înainte* de culcare. Acest lucru vă va fi ca o rugăciune.

Când vă aflaţi în prezent, sunteţi surprinşi câtă linişte dobândiţi. În lacul minţii nu mai există nicio turbulenţă sau undă şi vă bucuraţi de noua pace, ca de o mare binecuvântare. Pentru a stabili această pace în interior, trebuie să intrăm zilnic în starea de conştiinţă fără gânduri. Lucrurile frumoase create de om sau de natură ne vor face automat să devenim conştienţi, dar fără gânduri. Vom urmări totul fără niciun gând venit din afară, doar resimţind bucuria creaţiei respective, ca pe o energie abstractă care umple fiinţa, şi vom fi foarte fericiţi în plan subiectiv şi nu ca rezultat al unei reacţii obiective sau deliberate venite din mental.

Lumea are nevoie de oameni care au fost hărăziţi în inimi cu această pace şi bucurie binecuvântată şi care, mai târziu, îi vor face pe alţii la fel ca ei, alcătuind astfel o societate organizată, un grup sau o nouă comunitate

care se bucură de noua stare de pace a fiinţei. Aflaţi în starea respectivă, nu fugim de societate, nu denunţăm pe nimeni, ci suntem aidoma unui vas de pământ ars care nu mai poate fi modelat în niciun fel, pentru că a trecut deja prin foc. Devenim acum oameni cu o conştiinţă matură, care nu pot fi marcaţi, care nu pot fi murdăriţi şi nici pătaţi de vreo forţă negativă. Astfel, instaurarea păcii mondiale poate avea loc numai cu ajutorul oamenilor care au atins această stare în vremurile modeme foarte speciale, pe care le-aş numi vremea înfloririi. *Biblia* le numeşte Judecata de Apoi, iar *Coranul* – Kiyama (timpul învierii). Altminteri, este cu totul artificial să credem că ar putea să existe fiinţe umane aparţinând unui grup sau unei organizaţii, care să poată crea pacea mondială. A venit timpul ca mulţi oameni să îşi primească

Realizarea Sinelui şi sunt sigură că va sosi şi ziua când aceşti oameni născuţi pentru a doua oară în

împărăţia Iubirii Divine, vor răspândi pacea pe tot globul. Căpătând lumina Spiritului, fiinţele umane scapă de toate lucrurile artificiale şi false care asaltează mentalul. Mai întâi de toate, din mintea căutătorilor dispare frica. De exemplu, dacă circulăm într-un trafic foarte intens, suntem neliniştiţi, dar dacă stăm pe vârful unui munte urmărind de sus totul, întreaga agitaţie dispare. În acelaşi fel, urmărim zarva şi lupta mentalului, fără să fim câtuşi de puţin tulburaţi. Astfel, frica de moarte sau de alte lucruri dispare pur şi simplu, iar noi trăim într-un prezent etern. Ne bucurăm de fiecare moment al vieţii noastre şi încercăm să dăruim bucuria tuturor celorlalţi.

Este foarte important să se observe că primul centru subtil, Muladhara, care înseamnă suportul rădăcinii, se află situat sub Kundalini. Această chakra acţionează asupra plexului pelvic care deţine funcţia excreţiei şi funcţia sexuală. Deoarece chakra se află sub

Kundalini, ea nu joacă niciun rol în ascensiunea acesteia. Dimpotrivă, chakra respectivă îşi încetează întreaga activitate în momentul când Kundalini se ridică pentru a săvârşi unirea (Voga) cu puterea Divină, moment în care devenim inocenţi, asemenea copiilor. Astfel, frica noastră de moarte sau de orice altceva dispare pur şi simplu, iar noi trăim o viaţă eternă în prezent. Ne bucurăm de fiecare moment al vieţii şi încercăm să dăruim această bucurie tuturor.

Atunci când Kundalini se ridică la al treilea nivel subtil, la chakra numită *Nabhi*, devenim de o corectitudine desăvârşită. Zona respectivă, numită şi *Oceanul Iluziei*, este iluminată de cele zece principii ale stăpânirii de sine. Marii maeştri au creat cele zece centre ale poruncilor fundamentale care, atunci când sunt iluminate, ne transformă în sfinţi. Atunci nu mai este deloc necesar să ne impunem o comportare strictă, căci căpătăm în mod automat puritatea Spiritului. Aşa cum

oul se transformă în pasăre, şi noi ne transformăm printr-o a doua naştere. Yoghinul sau cel care îl cunoaşte pe Brahma ori puterea atotpătrunzătoare, este numit în sanscrită *Dwija*, adică el este cel născut a doua oară, iar pasărea *e* numită la fel. Sunt zece maeştri primordiali, printre care Avraam şi Moise, ce au revenit mereu pe pământ, prin naşteri repetate.

Zarathustra s-a născut de cinci ori, iar ceilalţi s-au născut şi ei în diferite locuri şi ţări pentru a-i îndruma pe oameni să adopte o viaţă curată şi să realizeze echilibrul interior necesar ascensiunii lor.

Doar prin discuţii despre o viaţă religioasă, lucrurile nu se vor schimba. Citind scrierile sfinte nu facem decât să ne pierdem în păienjenişul vorbelor (*Shabda Jalam*). După trezire, când Kundalini se ridică în zona subtilă numită *Oceanul Iluziei* (*Bhava Sagara*), simţim în interior existenţa unei religii pure universale. Atunci când centrul este pe deplin iluminat şi stabilizat

în spiritualitate, devenim în mod automat drepţi. Respectăm sistemul de valori, devenim morali, cinstiţi, lipsiţi de violenţă şi plini de compasiune. Toate aceste calităţi încep să devină atât de evidente în interiorul nostru, încât ne transformă într-o nouă fiinţă, care este asemenea unui sfânt şi care are regulile şi interdicţiile înscrise în fiinţa sa.

În momentul în care cel de al doilea centru subtil numit *Swadhisthana* este iluminat, se dezvoltă creativitatea umană. Printre noi există mulţi artişti, muzicieni, pictori, arhitecţi, constructori care au devenit dintr-odată cunoscuţi în toată lumea şi au atins un înalt nivel al creativităţii. Centrul Swadhisthana de pe partea stângă ne dă cunoaşterea despre legile divine, despre modul lor de acţionare şi felul în care trebuie însuşite în interiorul nostru, ne învaţă cum să le folosim pentru binele personal şi pentru binele celorlalţi. Chakra Swadhisthana provine din chakra Nabhi care se află în

centrul ombilicului. Chakra Swadhisthana se deplasează, asemenea unui lotus, pe tot cuprinsul Oceanului Iluziei. Când ea se apropie de partea stângă, o susţine distrugând forţele negative existente aici, forţe create prin practici spirituale greşite. Acest centru este destinat cunoaşterii Pure Divine (*Shuddha Vidya*). Sub acţiunea Legilor Divine, problemele umane manifestate la nivelul sistemului nervos central pot fi rezolvate automat, pentru propria persoană şi pentru ceilalţi.

Când chakra se deplasează către partea dreaptă, ea se conectează direct cu Pingala Nadi, prin care inteligenţa se transformă în înţelepciune echilibrată. Mulţi copii care nu făceau faţă procesului de învăţământ şi erau chiar eliminaţi din şcoală, au devenit după Realizare elevi foarte buni, ajungând chiar primii din clasă. Mulţi studenţi au câştigat burse, iar majoritatea elevilor care vin la

Sahaja Yoga obţin cele mai bune rezultate.

Creierul devine mai alert, inteligenţa se ascute mult peste normal, dar fără nicio urmă de viclenie sau de aroganţă. Dimpotrivă, elevii sau persoanele care au fost ajutate de Sahaja Yoga, devin modeste, blânde şi pline de compasiune.

Omul trebuie să fie atent în viaţă, pentru a se ţine departe de extreme. Dar viaţa modernă îl împinge spre extreme, până când apare în interior un fel de reacţie. Multe persoane pot fi văzute stând la soare ore în şir după prânz, timp în care soarele le atacă pielea. Ei se pot îmbolnăvi de cancerul pielii, dar continuă să stea în soare până când se şi îmbolnăvesc de această maladie. Toate obiceiurile rele au o natură asemănătoare. De exemplu, Marele Premiu pentru cursele de automobilism este unul dintre cele mai rele lucruri inventate vreodată, căci acolo trebuie într-adevăr să moară cineva pentru a-i face pe plac publicului. Luptele de tauri din Spania, de care mai nou s-au apucat şi

femeile, fac parte din aceeaşi categorie, lată motivul pentru care mulţi oameni care se complac în activităţi extreme ale canalului drept sunt atacaţi de boli precum cele de ficat, constipaţii grave, astm, infarct, paralizie, diabet, leucemie, blocaje renale etc.

Toate problemele create de comportarea extremă fie a canalului drept fie a celui stâng, pot fi corectate prin activarea energiei Kundalini deoarece, în ascensiunea ei, ea atrage atenţia către centru. Omul devine astfel o personalitate echilibrată, care nu se îndreaptă către extreme în niciuna din acţiunile sale. În plus, toate obiceiurile orientate spre ego sunt abandonate. Dispar şi deprinderile cauzate de condiţionări, astfel încât omul devine o personalitate liberă şi detaşată de tot ceea ce reprezenta el în trecut.

Un alt fenomen care se petrece cu omul realizat, este că ei nu mai ţine seama de barierele artificiale precum rasismul, naţionalismul, comunismul,

capitalismul şi toate celelalte „ism”-uri, devenind o parte integrantă a religiei universale şi a împărăţiei universale a iubirii divine.

Religia universală este atunci iluminată în interior, ea constituind expresia lăuntrică a celui care a învins toate îndoielile mentalului şi şi-a format o imagine clară despre ceea ce este greşit în sistemul nostru, în familie, în ţară şi în întreaga lume. El înţelege motivele pentru care nu există pace, nu se identifică şi nici nu devine sclavul condiţionărilor generate de toate acele „ism”-uri. În inima sa rezidă lumina Spiritului, care este reflectarea lui Dumnezeu cel Atotputernic şi care este absolut liber şi atotcunoscător. În lumina Sa, putem înţelege că ceva este greşit în noi, în familia noastră, în societate, în ţară, drept pentru care avem parte de suferinţe. Am întâlnit odată, de pildă, o doamnă din Elveţia, al cărei copil murise în pătuţul său. Din pricina durerii, ea devenise o alcoolică înveterată. Am întrebat-o cum i-a murit copilul

şi după multe ezitări mi-a spus: „Copilul avea două luni şi dormea în camera alăturată în vreme ce eu şi soţul meu eram în dormitor. Într-o dimineaţă, am găsit copilul mort în pătuţ. Am suferit un şoc şi am leşinat”. Atunci am aflat pentru prima oară că, în Occident, părinţii dorm separat de copiii lor, chiar şi când aceştia au mai puţin de un an. Dacă copilul plânge de foame, de sete, din cauza unui anumit disconfort sau dacă se sufocă, amândoi părinţii stau dezbrăcaţi într-o altă cameră pentru că viaţa lor sexuală este mult mai importantă. Ea a mai adăugat: „Noi dormim dezbrăcaţi, aşa că şi ţinem pe copii într-o altă cameră”. În primul rând, nu am putut înţelege de ce în frigul muşcător din Elveţia, cuplurile dorm în pielea goală. Ce importanţă are pentru un copilaş de două luni, dacă părinţii lui nebuni dorm complet goi? „Asta este cultura noastră”, au fost cuvintele femeii. Această cultură orientată spre sex a răpit viaţa atâtor copilaşi, care nici n-au apucat să afle

cât de „culţi” sunt părinţii lor. De ce s-au născut ei oare în nişte ţări în care părinţii nu-şi doresc copii? Modul în care femeile gândesc, vorbesc şi abuzează de sex este într-adevăr dezgustător. Ei se consumă prematur, devin impotenţi şi sunt asemenea eunucilor din India, care nu ştiu să vorbească decât despre sex. După Realizarea Sinelui, părinţii se schimbă în mod radical, devenind foarte grijulii şi iubitori cu copiii lor. Cultura lor, bazată pe sex, pe bani şi pe putere devine orientată către spirit făcându-şi apariţia un nou stil de viaţă de familie plin de frumuseţe, de iubire, de compasiune, de iertare şi de bucurie. Aflaţi în lumina Spiritului, ei pot vedea întunericul acestei culturi urâte şi aleg o viaţă sexuală echilibrată, înţeleaptă şi morală. Majoritatea copiilor din familiile lor sunt născuţi realizaţi, fiind dotaţi cu multă inteligenţă, supunere, afecţiune şi înţelepciune.

Al patrulea centru *subtil* este centrul inimii (*Anahatha*), situat pe canalul central, în spatele

sternului. El are două aspecte, laterale, în stânga şi în dreapta. Centrul se numeşte Anahatha din pricina sunetului creat în inimă, fără percuţie. Centrul are o importanţă considerabilă, deoarece până la vârsta de doisprezece ani, ei creează anticorpii care circulă prin tot corpul şi se află permanent sub controlul său. De câte ori omul este înspăimântat de ceva sau este atacat, aceasta chakra începe să pulseze şi să emită mesaje către anticorpi care în sanscrită se numesc *Gana*. Anticorpii încep să lupte cu boala sau cu agresorul. Centrul subtil al inimii din poziţia centrală asigură sistemul nostru imunitar. Atunci când săvârşim acte greşite îndreptate împotriva Mamei Primordiale, care constau din perversiuni sexuale, consum de alcool, de droguri, stres datorat neliniştii sau temerii de oprimare, centrul respectiv este expus pericolului, ducând ia slăbirea sistemului nostru imunitar prin pierderea puterii de a lupta împotriva bolilor.

Centrul inimii de pe partea stângă se îngrijeşte de buna funcţionare a cordului. Aici, Dumnezeu cel Atotputernic se reflectă ca Spirit care, după Realizare, iluminează atenţia. Centrul se blochează-atunci când oamenii exercită un efort fizic sau mental excesiv, sau când consumă prea mult alcool. În asemenea cazuri, inima este slăbită până în punctul în care se poate declanşa un infarct Infarctul de miocard urmat de deces, survine în special la persoanele care la o vârstă tânără practică prea mult tenis sau alte sporturi asemănătoare. Acest lucru este în directă legătură cu problemele ficatului, care este guvernat de al doilea centru subtil, Swadhisthana. Persoanele preocupate în mod exclusiv de viitor au ne un temperament rece, fie unul agresiv şi irascibil. Ele sunt foarte expuse la atacurile de miocard şi la o vârstă înaintată. Acest gen de oameni vulgari, perfizi, făţarnici şi corupţi sunt întotdeauna în pericol de a suferi atacuri de miocard.

Inima stângă se află în conexiune cu mama noastră terestră, iar centrul drept al inimii se află în legătură cu tatăl nostru terestru. Centrul drept se blochează dacă tatăl a decedat de timpuriu sau dacă şi-a părăsit ori şi-a maltratat copiii la o vârstă fragedă. Dacă fiul sau fiica nu manifestă respect faţă de tatăl lor şi comit păcate împotriva lui Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic, prin furt, înşelătorie escrocherie, minciuni, violenţă, crimă etc., inima dreaptă va fi pusă într-un mare pericol.

Deasupra centrului inimii, în depresiunea de la baza gâtului situată între cele două clavicule, se află centrul numit *Vishuddhi* care reprezintă comunicarea în plan colectiv. Atunci când aspectul său drept devine prea activ, persoana este arogantă şi agresivă în vorbire şi în comportament. Ea poate fi un bun orator, dar mesajul său va fi total lipsit de căldură. O asemenea persoană, care suferă de o supra-activitate a centrului Vishuddhi drept, foloseşte cuvinte aspre, un ton care

seamănă mai curând a lătrat şi îi domină pe toţi cei din jur cu limbajul său îngrozitor. Atunci este posibil să apară o serie de simptome în plan fizic, începând cu răguşirea şi până la pierderea totală a vocii. Aspectul stâng al chakrei este expus pericolului, când oamenii se simt vinovaţi şi încep să fie timizi, bănuitori, ascunşi, îşi pierd capacitatea de comunicare, nu se mai pot bucura de colectivitate şi sunt incapabili să cânte. Un sentiment exagerat de vinovăţie poate conduce la anghină pectorală sau chiar la un cancer laringian. Dacă centrul se dereglează împreună cu alţi câţiva centri subtili cu care este corelat, atunci pot apare complicaţii grave care depăşesc competenţa doctorilor.

Intre sprâncene mai există un centru secundar al lui Vishuddhi, denumit Hamsa chakra, care conferă puterea discriminării. Atunci când este iluminat, el dăruieşte harul discernământului divin. Când o persoană este copleşită de prea multe decizii luate fără un

discernământ corespunzător, ea se poate îmbolnăvi de sinuzită sau de migrenă. În cazul blocării centrului, nu trebuie să se mai consume alimente care irită gâtul, cum ar fi cele acide sau foarte picante.

La intersecţia chiasmei optice din creier, se află centrul Agya cu două aspecte: unul guvernând hipofiza, iar celălalt epifiza. Epifiza înmagazinează toate condiţionările superego-ului, iar hipofiza creează ego-ul. Cele două baloane ale ego-ului şi superego-ului sunt plasate fiecare pe partea opusă, datorită intersectării la nivelul chiasmei optice unde se află chakra Agya. Astfel, o persoană cu blocaje pe dreapta are afectat balonul ego-uliu *pe* partea stângă a creierului, în vreme ce o persoană cu blocaje pe stânga are afectat balonul superego-ului şi al condiţionărilor pe partea dreaptă. Dacă o persoană are partea dreaptă a corpului paralizată, atunci vom şti că este afectată partea stângă a creierului. Când gândim prea mult, vor apărea probleme la centrul

din partea dreaptă, iar ego-ul se va umfla din ce în ce mai tare, înăbuşind întregul discernământ. Condiţionările pe care le avem din copilărie, se acumulează treptat pe partea stângă şi vor crea probleme. Dacă cineva a frecventat persoane care practică ocultismul, sau a fost sub influenţa unor pretinşi guru, ori a unor secte care încearcă să hipnotizeze oamenii, el poate deveni fanatic. Condiţionările dobândite nu sunt adevărate dar, pe măsură ce ne acaparează, ajungem să le acceptăm ca fiind reale. Odată cu vârstă, se amplifică şi condiţionările, iar efectul exercitat de ele asupra psihicului este uneori extrem de periculos.

Ultimul centru subtil se află în zona limbică, fiind acoperit de osul fontanelei. Fiind zona ultimului salt evolutiv (Brahmarandhra), acest centru (*Sahasrara*), cel mai important dintre toate, este înzestrat cu o mie de petale (aspecte). Atunci când este iluminat, cele o mie

de petale arată ca o mie de flăcări ce ard silenţios şi liniştit în diferite culori, în *Biblie* stă scris despre Duhul Sfânt: „Nişte limbi de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei”.

Acest fenomen a fost descris, desigur, şi în nenumărate scrieri sfinte ale Indiei. Atunci când Kundalini traversează cel de al şaptelea centru subtil, ea străpunge osul fontanelei şi se uneşte sau se contopeşte cu puterea atotpătrunzătoare a iubirii divine. Efectul este că începem să simţim suflul răcoros al Duhului Sfânt în vârfurile degetelor, ca şi în palme şi în zona fontanelei. În acel moment, simţim pentru prima oară puterea atotpătrunzătoare a iubirii divine.

Oamenii oscilează dintr-o parte într-alta, asemenea unui leagăn sau unui pendul. Ei nu pot rămâne în centru, ceea ce devine posibil numai când Kundalini se stabilizează într-o conexiune permanentă cu puterea atotpătrunzătoare a iubirii Divine. Rezultatul deplasării

către cele două extremităţi, este crearea de probleme personale şi sociale.

Devenim capabili să simţim în vârfurile degetelor propriii centri subtili şi, de asemenea centrii altor persoane, aşa cum se observă în figură. Dacă ştim cum să vindecăm centrii noştri prin

Faptele Apostolilor, 2: 3 (n.t.).

cunoaşterea de sine, atunci vom putea să vindecăm şi centrii altor persoane. Conştiinţa noastră atinge în mod automat nivelul conştiinţei colective, prin care putem cunoaşte totul despre chakrele celorlalţi. Devenim în stare să înţelegem limbajul chakrelor şi graţie lui, îi putem înţelege pe alţii şi problemele lor. Extrema dreaptă reprezintă personalitatea activă proiectată în viitor sau supraconştientul colectiv, iar extrema stângă reprezintă subconştientul colectiv. Prin înălţarea noastră sau prin unirea lui Kundalini cu Iubirea Divină atotpătrunzătoare, ne aflăm în prezentul absolut,

adică în domeniul superconştientului.

DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII PRIN INTERMEDIUL SISTEMULUI SUBTIL

1. Muladhara

2. Swadisthana

3. Nabhi 3 a. Vid

4. Anahata

5. Vishuddi

6. Agya

7. Sahasrara

1 ADFI – Association pour la defense de la familie et de l individu' (Asociaţia pentru apărarea familiei şi a individului) (n.t.). Guru – maestru spiritual (n.t.).

1 Mahatma Gandhi (1869 – 1948) – sufletul mişcăm pentru independenţă

6 Nelson Mandela

Dag Hammarskjoid – secretar general al O nu.

Între 1953 şi 1961. laureat al premiului Nobel pentru pace (1961) (n.t.)

1 Fatwa – condamnare la moarte; decret dat de molahi (n.t.) Sufii – iniţiaţi în esoterismul islamic (n.t.)

1 Purdah – voal purtat de femeile musulmane (n.t.). 1 Burkha – costum de voal, de obicei de culoare neagră (n.t.)

1 Numele „războiului sfânt” al musulmanilor (n.t.).

1 Molecula de acid adenozin-trifosforic din ADN, consumă o moleculă de apă şi pierde o moleculă de acid fosforic într-o reacţie însoţită de degajare de căldură (n.t.).

Purane – scrieri vechi care relatează episoade mitologice despre zeităţi (n.t.).

1 Marchizul de Sade, autor al unor scrieri licenţioase. De la numele lui provine substantivul „sadism” (n.t.)

1 Osteon hieron (osul sacru) (n.t.).